

On kylmä janaari pakkaspäivä vuonna 2980. Maassa on ohut lumikerros. Suuri viininpunainen muuttoauto, jonka kyljessä lukee valkoisella; *Skandiexpress*.

Enää koskaan Antti ja Anna eivät aio luottaa JT Transportiin koska Savonlinnaan muuttaessa muuttoauto tuli viikon kuluttua. Skandiexpress on suuri luotettava skandinaavinen kuljetusfirma, jolla on toimintaa myös Suomessa.

Nyt tämä Skandiexpressen valtava muuttoauto seisoo Pihlajankadun takimmaisena talon E-rapun edustalla Ryssänmäellä. Muuttoauton ympärille on kokoontunut joitakin uteliaita lapsia sekä jokunen aikuinenkin seuraamaan Kivisten muuttotouhua. Moni ihmettelee, kun tämä kainuulainen perhe ei viihtynyt Savonlinnassa puolta vuotta pitempään.

Muuttoauton kuljettajalla on oranssin värinen pehmeä keinoakustinen korvakkuulokeet.

Kun kaikki tavarat ovat muuttoautossa, niin silloin Antti ja Anna luovuttavat asunnon avainkortit talonmies Lossille ja sitten lähtevät ajamaan kohti Lappeenrantaa.

Matkalla he pysähtyvät Imatran ulkopuolella olevalle Diana2 kauppakeskukselle tekemään elintarvike täydennystä, jotta uudessa kodissa olisi jotain suuhun pantavaa.

Diana2 on suuri punametallinen rakennus. Kauppakeskus *Diana1* on Imatran uudessa keskustassa ja tämä kakkonen on suurempi ja sijaitsee Imatra-Lappeenranta-Hamina moottoritien varrella.

Johanna huomasi, että kauppakeskuksen katolla ollaan hitsaamassa suurta ilmastointirumpua ja kauppakeskuksen nimi lukee valkoisilla isoilla kirjaimilla punaisella pohjalla. Hän huomaa kaiken tällaisen yksityiskohdan, vaikkei hänellä ole silmälasia päällä. Savonlinnassa hän fuskasi rillien käytössä. Nyt muuttaessa isä ja äiti kehottivat häntä alkaa käyttää lasia ainakin koulussa. Vaikuttaa siltä, että Lappeenrannasta tulee Johannalle silmälasikaupunki, kun taas Savonlinna oli rillien kaupunki, kuten hän itse ajattelee. Tällä hetkellä rillit ovat jossain muuttokuormassa. Johanna ei osaa aavistaakaan, että millainen silmälasirumba odottaa häntä tulevaisuudessa.

Kauppakeskuksella on ruokakauppa K Lea Lähi, jonka makkaratiskin luona Johanna ottaa hetken mielijohteesta käteensä suuren makkarapötkön ja koskettaa sillä etuhammastaan se, joka katkesi leikkikoulussa. Karhea makkaran pinta tuntuu mukavalta korjattua hammasta vasten, ajattelee hän.

Heti kun Anna oli huomannut, että tytär pitelee kaupan makkaraa hammastaan vasten, niin silloin hän tempaisee makkaran ja laittaa sen ostoskoriin tuhahtaen: "Helevetti tyttö!" ja samalla vilkuilee ympärilleen, ettei henkilökunta nähnyt tyttären tempausta. Pakkohan se makkara on ostaa, kun ei kehdannut sitä pistää takaisin kylmätiskiinkin.

Johanna löysi ilmaisen kauppakeskus lukulaite-esityksen, jossa esitellään Pohjois-Karjalalaisia kauppakeskusprojekteja. Hän päätti alkaa kerätä ilmaisia kauppakeskus ja taukopaikka lukulaitteita koska niissä on mielenkiintoisia rakennuksia. Johanna alkaa olla melkoinen taukopaikkafani.

Kivisten saapuessa Lappeenrantaan, niin silloin on jo pimeää. Joka puolella loistaa erivärisiä neonvaloja. Osa mainoskylteistä on arabiaksi.

Lähiö, jonne he muuttavat, on nimeltä Jonna. Jostain syystä Johannalle tuli Joonas-serkku mieleen, kun näki lähiön tienviitan. Kaupunginosa sijaitsee kaupungin koillisosassa.

Jonnan läpi menee Roope Ankankatu, jonka puolella välissä on ostoskeskus, jossa on muun muassa ruokakauppa Lidl Jonna, Coop Konsum, Postcenter, eläinkauppa, automaattikioski, Fastfood Jonna, sunni- ja shiiamoskeija sekä kristillinen kirkko. Monessa eurooppalaisessa kaupungissa on ainakin yksi moskeija, joka on sovellettu sunni- ja šiiamuslimeilla.

Kivisten uusi koti on valkoisen kuusikerroksisen kivitalon ylimmäisessä kerroksessa, talon päädyssä, josta on mahtavat näkymät Saimaalle. Talo sijaitsee Lehtiniityntielle rivissä. Talon välistä menee katu perimmäiselle Ulkomaankadulle, jonka varrella on toinen samanlainen kerrostalorivistö.

Talon etupuolella on suuri pysäköintialue. Parveke on parkkipaikalle päin, josta siintää suuri Saimaa. Kivisten alapuolella asuu turkmenistanilainen Gandalfin perhe, josta kuuluu koko ajan turkmenialaista iskelmää. Talon ja parkkipaikan välissä on Lehtiniityntie, joka päättyy jonkin matkan päähän ja menee Ulkomaankadulle.

Parkkipaikan takana, Roope Ankan kadun varrella, on Shellin huoltoasema. Tätä nykyään huoltoasemilla on biokaasua, etanolia sekä sähköautojen pikalatauspiste. On myös saatavilla bensiiniä mutta sitä käyttää vain muutama auto.

Roope Ankan kadulta menee liittymä Lehtiniityntielle. Huoltamon toisella puolella pääkatu kääntyy Tiilitehtaantielle, joka menee maaseudulle. Toisella puolen pääkatua, huoltoasemaa ja kerrostaloja vastapäätä, on punatiilinen Jonnan koulu, jonka julkisivulla on digitaalikello sekä seinälipputanko.

Kun Kiviset olivat saaneet tavaransa järjestykseen, niin silloin Johanna menee isän kanssa Jonnan koululle ilmoittautumaan. Koululle kävellessä Johanna ajattelee itse mielessään, että koulu on melkein hänen kaimansa ja sitten tuli taas Joonas mieleen.

Koulun kansliassa selviää, että täällä on vain yläaste ja Johanna on vasta ala-asteella. Hänet neuvotaan Rajapyykkivuorenkoululle, joka kuulemma on alueen takimmaisena mäenharjalla. Johanna ja Antti menevät sinne ilmoittautumaan.

Rajapyykkivuorenkoulu on parakkimainen yksikerroksinen keltatiilinen rakennus, jonne on jyrkkä nousu mutta muuten sinne on turvallisempi mennä kuin Jonnan koululle koska ei tarvitse ylittää pääkatua. Mäen rinteeseen harjalla on Jonna kummun leikkikoulu. Muutaman vuoden kuluttua nuorimmainen aloittanee tuolla, ajattelee Antti samalla kun talsii vanhimman tyttärensä rinnalla leikkikoulun pihan läpi kohti Rajapyykkivuorenkoulua, jonne on vielä loiva nousu. Leikkikoulun ja peruskoulun välissä on ruusupuskia.

Tytär ja tämän isä menevät Rajapyykkivuorenkoulun poikittaiskäytävälle, kun opasteet sinne opastavat. Käytävän varrella näkyy olevan suuri ruokasali. Johanna toivoo, ettei täällä olisi kalaruokia mutta todennäköisesti ainakin kerran viikossa on Saimaan kaloja, ajattelee hän. Ruokalan ovea vastapäätä on lasiseinä sekä keskikäytävälle johtava lasiovi, joka vaikuttaa olevan lukossa. He menevät kanslian ovesta sisään.

Koulun kansliasta heidät opastetaan erääseen luokkahuoneeseen, jossa parhaillaan on menneillään orientointiaineiden oppitunti. Niin lukee luokkahuoneen keskikäytävän puoleisessa sisäoven valotaulussa. Antti koputtaa punaiseen puupintaiseen oveen. Pian oven avaa pitkäkasvuinen mies pedagogi, jolle Antti sanoo: "No, tämäkö on tyttären Kainuun kielinen kolmasluokka?" Pitkäkasvuinen pedagogi nyökkää hyväksyvästi ja opastaa tulokkaan peremmälle luokkahuoneeseen, jossa vaikuttaa olevan noin kolmisen kymmentä oppilasta sekä kaksi pedagogia; pitkäsuoratukkainen Pertti Rautanen, jonka tukka on suoraan ylöspäin piikkimäisesti muotoiltu. Apupedagogi on tasapaksu lyhythapsutukkainen Anselm Wallin.

Pertti toivottaa Johannan tervetulleeksi Rajapyykkivuorenkoulun Kainuun kieliselle kolmannelle luokalle ja opastaa hänet vapaan pulpetin ääreen, joka on takimmaisena keskirivissä. Pulpetin etuosassa on valotaulu johon pedagogi ohjelmoi Johannan nimen. Antti istahtaa tyttärensä viereen, jotta tämä tottuisi uuteen ympäristöön.

Parhaillaan keskustellaan kuukausista sekä vuodenajoista. Januaarissa Johanna aloittaa tässä uudessa koulussa. Luokassa opetetaan Kainuun murteella. Pedagogi selittää, että aikaisemmin suomen kielessä kuukausien nimet ovat olleet täysin erilaiset, jotka on kansainvälistetty, jotta suomalaisten olisi helpompi olla maailmalla.

Lähes päivittäin kotiin mennessä samaa luokkaa käyvä Minetti Saarinen tapaa kiusata Johannaa tökkien ja potkien niin, että Johannalta on lähellä päästä itku mutta hän on päättänyt näytellä kovaa tyttöä ja pitää itkut mahassa. Hän ei ole kertaakaan koulussa itkenyt eikä aio nytkään. Joskus hän on itkevinään, jotta Minetti jättäisi hänet rauhaan mutta se ei aina toimi sillä silloin töniminen yltyy entisestään. Johanna ei halua lyödä takaisin, kun se ei sovi hänen luonteellensa. Kiusaaminen tapahtuu ainoastaan iltapäivisin kotimatalla jyrkässä rinteessä.

Eräänä maaliskuisena päivänä, kun Johannan luokka istuu luokkahuonetta vastapäätä olevassa pienessä käytävahuoneessa, joka on muodostettu valtavista kaappimaisista tietokonepalvelimista. Oppilaat odottelevat englanninpedagogia. Minetti on taas sillä tuulella, että on saatava jotain ärsyttää. Tällä kertaa hänen uhriksensa sattui Johanna, jota hän haukkui lättynaamaksi ja läskipääksi. Johanna antoi sanojen mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

Minettiä alkoi vituttaa, kun tämä uusi blondityttö ei mitenkään reagoi haukkumasanoihin ja yritti kaikkensa, jotta Johanna menettäisi malttinsa: "Kuule Johanna vai mikä sun nimes nyt olikaan... Sillä paikalla, jossa nyt istut, on ollut aiemmin rupikonna jolta ruvet ja näppylät irtoilivat ja nyt sie onneton istut rupikonnin rupien keskellä." Johanna katseli lattioille ja puisteli päätään: "Hyi olokoon!" Sitten Minetti alkoi taas haukkua lättynaamaksi ja läskipääksi. Juuri silloin mustapitkätukkainen naispedagogi Kaija Kaskinen käveli käytävällä ja kuuli haukkumasanat ja kurkisti rullasermin takaa: "Kuka on läskipää ja missä sellainen luuraa?" Minetti osoitti Johannaa. Kaija oletti Johannan sanoneen haukkumasanat ja komensi hänet kansliaan. Johanna ei käsittänyt, että mistä häntä syytetään koska ei ole tehnyt ja sanonut mitään sopimatonta. Hän ei kyennyt sanomaan mitään muuta kuin ähistä jotain epäselvää Kainuun murteella.

Kaija kertoi luokanvalvoja Pertille, että Johanna on ollut ilkeä. Johanna yritti selittää, ettei ole tehnyt eikä sanonut mitään sopimatonta, mutta pedagogit eivät kuunnelleet häntä.

Pertti soitti Johannan kotiin, että tyttö on ollut tuhma eikä tämä edes tiedä mitä oli tehnyt tai sanonut. Johanna istui vieressä ja oli ihan äimän käkenä. Hänestä tuntui painajaismaiselta; häntä syytetään jostain, jota hän ei ole tehnyt. Hän tunsu vahvaa inhoa pitkäkasvuista mustatukkaista akkaa kohtaan. Nimeä hän ei vielä tiedä. Myöhemmin, kun kuuli kyseisen pedagogin etunimen, niin silloin hänen ajatuksensa menivät kummitädin siskoon eli Petra Vornasen äitiin. Forssassa asuessa usein Kaija Vornanen tuli kylpemään Kivisten kylpysaaviin, kun heillä itsellä ei vielä ollut sellaista. Jaana-Mari oli monesti ikkunasta katsoessa sanonut äidilleen, että *nyt tulee Vornanen kylpemään*, josta tuli perheen sisäinen lentävälause.

Johanna ajattelee itsekseen, kun istuu äimän käkenä pienessä keskusteluhuoneessa samalla kun pedagogi soittaa kotiin, että nyt kyllä olisi laserleikkurille hommia.

Tänään Johanna on ensimmäisen kerran jälki-istunnossa tässä uudessa koulussa. Tämä tarkoittaa, että käytösnumero tulee olemaan yhdeksän. Ekaluokalla se oli 5- mutta toisella luokalla se nousi kahdeksaan. Savonlinnassa hän sai jopa yhdeksän mutta senhän tulisi olla kymppi. Savonlinnassa hän ei ehtinyt saada jälki-istuntoa, kun siellä asuttiin vain puoli vuotta. Tämänkertainen jälki-istunto on ihan turha sekä epäoikeudenmukainen, kun se aiheutui Kaijan väärinkäsityksestä sekä Minetin räkyttämisestä, ajattelee Johanna.

Jälkkärissä hän ei ole aivan yksin vaan paikalla on myös muutama luokkakaveri kuten esimerkiksi kiusanhenki Minetti. Johanna saa lähteä kotiin muutamaa minuuttia aikaisemmin, jolloin hän kuiskaa vaaleasiilitukkaiselle miespuoliselle arestivahdille, että tämä päästäisi Minetin muutamaa minuuttia myöhemmin, jotta saisi etumatkan. Arestivahti lupasi tehdä niin mutta heti kun Johanna oli kääntynyt nurkan taakse, niin silloin hän huomaa, että se samperin mulkero olikin päästänyt kiusaajan aivan liian aikaisin ja sitten töniminen ja tökkäily jatkui. Minetin seurassa on luokkakaveri *Tuovi Mustonen*, joka ei mitenkään osallistunut kiusaamiseen ja jopa kehotti kaveriaan antaa Johannan olla rauhassa, mutta sitä Minetti ei kuunnellut. Jossu sanoo kiusaajalleen: "Kuulitko, mitä Tuovi sanoi?" jonka Minetti kuulee väärin: "Mulukut, en kai mie kaveria lyö!" Johanna ajattelee itsekseen, että kukahan tässä mahtaa olla mulkku, kun ei ymmärrä selkeää Kainuun murretta. Ehkä Minetti ei saanut selvää änkytyksestä.

Kiusaaminen tapahtuu ainoastaan tässä koulun ja ensimmäisen kerrostalon välisessä jyrkässä mäenrinteessä. Mäenharjalla olevassa Jonna kummun leikkikoulussa oli äskettäin raju tulipalo mutta onneksi silloin siellä ei ollut ketään, sillä palo sattui myöhään illalla.

Nyt leikkikoulun pihalla lojuu vanhoja nokisia vessanpyttyjä, pesualtaita sekä puoliksi sulaneita palvelimia. Todennäköisesti palo on anarkistiryhmittymä *Terrassistien* sytyttämä. Terrastit ihannoivat Yhdysvaltain vanhoillisrepublikaaneja.

Minetti retuuttaa Johannan mäenharjalle ja sitten potkaisi häneltä jalat alta ja työntää päätä vessanpönttöön mutta viime hetkellä Johanna saa otteen kiusaajan jalasta ja nipistää niin, että Saarisen likalta pääsee voihkaisu ja päästää otteen. Johanna tönäisee Minetin päin rinnettä, joka pauskautui päin Karjalan mäntyä, jolloin Johanna lähtee pinkomaan mäenrinnettä alas, jotta saisi etumatkan. Rinne on osittain liukas koska pikkulapset tapaavat laskea pulkalla. Onneksi Johanna pääsee turvallisesti mäen alapuolelle, jossa on aina paljon ihmisiä. Minetti huutaa perään: "Huomenna tulee turpiin!" Johanna vilkaisee taakseen ja samalla juoksee kohti kotitaloa. Loppumatkan hän kävelee.

Minetti asuu kerrostalossa, joka on aivan mäenrinteen alapuolella. Joka kerta hän lopettaa kiusaamisen, kun he ovat tulleet mäen alapuolelle.

Ehkä hän pelkää, jos äiti näkisi hänet kiusaamispuuhissa. Näköjään Minetille kiusaaminen on eräänlaista viihdettä, jotta kotimatka sujuisi rattoisammin. Hän on vastenmielisen näköinen, suklaanuskea tukka ja leuassa Spartacuksen kuoppa.

Lukemattomia kertoja Johanna on pohtinut, jos ottaisi kouluun mukaan laserleikkurin, jotta saisi olla rauhassa, muttei kuitenkin halua ketään satuttaa, ei edes kiusaajaa. Hän haluaa olla kilttityttö eikä osaa aavistaakaan, että mihin johtaa hänen ylikiltteytensä. Ainoastaan pari kertaa koulussa hän on tuottanut luokkakaverilleen kipuja; ensimmäinen kerta tapahtui Forssassa, kun yhtäkkiä puraisi Kristiinaa käsivarresta ja toinen kerta tapahtui Savonlinnassa, jolloin puraisi Ninniä.

Kun Johanna tuli kotiin, niin silloin ketään ei ollut kotosalla, kun äiti oli hakemassa pikkusiskoa lastenparkista, jonne pikkulapset viedään vanhempien vuoronvaihdon ajaksi parkkiin. Parkki on Suolasalon lähiössä, lähellä Fenno-Brandcarin tehtaita.

Johanna istahtaa pyöreän keittiönpöydän ääreen. Pöytä on ruokailuhuoneessa, joka on yhtenäinen eteisen kanssa. Keittiön ja ruokailutilan välissä on baaritiski.

Johanna huomaa pöydällä uuden piirustuslaitteen, jonka äiti oli ostanut hänelle. Piirustuslaitteen kansikuvassa komeilee olympiamaskotti iso ruskea nalle, jonka yläpuolella kullanvärinen teksti; *Moscow Olympic Games 1980*, joka tarkoittaa, että on menossa talviolympialaiset.

Maskotti muistuttaa hyvin paljon vuoden 1980 olympiamaskottia. Tällä kertaa mukana on myös USA. Venäjä on tätä nykyään maailman kehittyneimpiä valtioita. USA on jäämässä kehityksestä jälkeen.

Johannaa alkaa sääliä, kun äiti on ostanut näin hienon piirustuslaitteen ja hän itse on ollut jälki-istunnossa. Olinko kuitenkin tuhma, ajattelee hän samalla kun katsoo tätä uutta piirustuslaitetta. Entinen on naarmuuntunut niin, ettei sillä enää oikein pysty piirtelemään. Ehkä olen ollut, kun pedagogit niin väittävät, ajattelee hän ja menee keittiön puolelle ja ottaa laatikosta laserleikkurin ja menee leikkihuoneeseen, jossa iskee sillä pehmojänistä mahaan kuvitellen sen olevan Minetti. Sitten iskee toisen kerran kuvitellen sen olevan se paska pitkäkasvuinen akkapedagogi. Jänikseen tuli kaksi mustareunaista viiltoa, joista alkoi pursua valkoinen täyte. "Haha, valkoverinen pupu!" nauraa Johanna ja menee keittiöön, jossa laittaa laserleikkurin takaisin laatikkoon.

Pehmojänis on arpajaisvoitto Turun Jussi Vares Park huvipuistosta, jonka isä ja äiti olivat voittaneet edellisen vuosikymmenen alussa, kun Johanna oli noin kolmivuotias. Silloin hänellä oli puristavat kaasuremmikengät niin, että isä joutui kantamaan.

Kevään korvalla Antti ja Anna ostivat omakotitalon, joka sijaitsee ihan kivenheiton päässä, Yksikulmantie kolmessa Jonnan itäpuolella, pienessä Porstuan kaupunginosassa. Taloa vastapäätä, Yksikulmantien toisella puolen on Porstuankoulu. Yksikulmantie menee maalaispitäjä Yksikulmaan, jossa on pienoinen villinlännen teatterikylä. Tien varrella on myös pieni lämminvetinen Malmijärvi hiekkarantoineen. Vähän matkan päässä on Saunahetteen virkistysalue.

Kiviset muuttavat omakotitaloon vähitellen, sillä muutto pitkittyi byrokratian vuoksi. Talon entinen omistaja on Koistisen eläkeläispariskunta, jotka muuttavat palvelutaloon ja joutuvat myymään talon.

Omakotitalo on jännittävä lapsiperheelle. Toisessa kerroksessa on kaksi pientä huonetta sekä suuri vintti. Alakerrassa on suuri makuuhuone, josta pääsy parvekkeelle, joka on takapihalle päin autotallin yläpuolella. Talo on rinteessä niin, että toinen puoli on korkeampi kuin julkisivu.

Kiviset ovat päättäneet jakaa makuuhuoneen väliseinällä, jotta tytöt saisivat yhteisen makuuhuoneen sillä toisen kerroksen huoneet ovat aivan liian pienet sängyille. Toiseksi Johanna ei uskaltaisi nukkua yläkerrassa koska hänellä on mörköpelko. Jaana-Mari uskaltaisi leikiten nukkua yläkerrassa mutta paras rakentaa tytöille erillinen makuuhuone ensimmäiseen kerrokseen, julkisivun puolella, jonne tulee olemaan pääsy olohuoneesta. Vanhempien makuuhuoneeseen tulee olemaan pääsy tyttärien huoneesta heti oikealla.

Vanhempien makuuhuoneessa on päätyikkuna puutarhavajalle päin. Vaja muistuttaa maakellaria mutta sellainen se ei ole vaan siellä säilytetään kivilaattoja, haravoita sekä käsijyrää. Tyttärien makuuhuoneessa on pieni ikkuna julkisivulle.

Talon toisessa päädyssä on keittiö, joissa on kaksi ikkunaa; takapihalle sekä päätyikkuna. Viimeksi mainittu tullaan laittamaan umpeen koska Annan mielestä keittiön ei tarvitse olla kuin akvaario. Näin he koko perheen voimalla suunnittelevat nykyisessä kerrostalo olohuoneessa. Sohvapöydälle on levitetty pohjapiirros.

Talossa on iso kahdessa osassa oleva eteinen, pienempi sisääntulo eteinen punaisine tapetteineen sekä tamburiini, joka kuuluu talon vanhaan puoliskoon. Tamburiinista on rappuset yläkertaan sekä kellariin. Tamburiinissa on vessa sekä keittiö, jonne on motorisoitu liukuovi.

Yläkerrassa heti rappusten ylätasanteella on Johannan tuleva huone ja sen takana julkisivun puolella tulee olemaan Jaana-Marin huone, jonne pääsee Johannan huoneen läpi. Johannan huoneesta on pääsy myös vintille, jonne menee vino sivuttain aukeava motorisoitu liukuovi, joka avataan pienestä napista. Yläkerran rappuset alkavat tamburiinin julkisivun puolelta. Kellarin rappuset alkavat keittiön liukuoven vierestä, keskeltä taloa.

Kellarissa on pieni kylpyhuone. Kylppäriin nurkassa, kellarinportaiden alapuolella, on vanha minijääkaappi, joka ajaa kassakaapin virkaa. Kaapissa on lasipurkki täynnä vanhoja euro kolikoita, jotka eläkeläispariskunta jättää kaupan päälle.

Kellarissa on myös kaukolämpökeskus sekä talon keskustietokone, jollainen on vakiona lähes kaikissa taloissa. Lisäksi kellarissa on pieni verstaas sekä ruokakomero sekä sauna. Saunan suihkuhuoneeseen Kiviset tulevat hankkimaan kylpysaavin.

Saunan vieressä on ovi takapihalle heti terassikatoksen alle, jossa on mukava vilvoitella saunan jälkeen. Terassikatto on keittiönikkunan alapuolella.

Olohuone on keskellä taloa keittiön ja makuuhuoneen välissä, jonne pääsee suoraan pikkueteisistä. Eteisen ja olkkarin välissä on kartanomainen lasiovi.

Puutarhassa takapihalla, on kaksi suurta kirsikkapuuta sekä kolme omenapuuta, joissa kasvaa ihania jauhomaisia omenoita. Puiden takana on kasvimaata, jossa kasvaa salaattia sekä porkkanoita.

Ryytimaan takana on Tiukkaniementie, joka menee kaakossa olevaan Tiukkaniemen pitäjään. Lounaassa on Yksikulman maalaispitäjä, joka on huomattavasti Tiukkaniemeä pienempi. Tiukkaniemessä on muun muassa federaation kasarmi, jossa on joku aika sitten tehnyt asevelvollisuuden entinen lapsinäyttelijä, joka on lopettanut näyttelijän uran, kun kyllästyi teatteripelleilyyn. Pikkupoikana hän näytteli villiä pojanviikaria, joka perustuu nettikirjailija The JT:n Kukkolat kertomukseen, josta tuli hyvin suosittu perhedraamasarja Suomessa sekä ympäri maailmaa. Kun tämä entinen lapsinäyttelijä meni armeijaan, niin silloin irvileuat nauroivat, että varuskunnassa tulee tapahtumaan paljon kepposia niin, että kenraalit ja vääpelit saavat repiä otsakukiaan. Kyseinen entinen lapsinäyttelijä on nimeltä Jani-Petteri Ollikainen, joka näytteli villiä Urho-poikaa. Yhden monen ihmisen mielessä hänet tunnetaan Urho Kukkolanä. Monella ihmisellä fiktiot ja faktat sekoittuvat.

Taloon tullaan siis kahta kautta; Tiukkaniementien sekä Yksikulmantien kautta. Jälkimmäinen on postiosoite ja fasadi. Autolla pääsee parhaiden alapihan kautta, jossa on autotalli sekä autopaikka kahden kirsikkapuun välissä. Etupuolella on betoniportaat kohti ulko-ovea. Etupihalla on kaksi myrkkymarjapuuta, jotka tekevät kauniit keltaiset tähkämäiset myrkkymarja riipukset, jotka muistuttavat banaaneita mutta sellaisia ne eivät todellakaan ole. Etupiha on kalteva taloon päin eli ihanteellinen pulkkamäki pikkulapsille.

Kiviset odottavat innolla talokauppoja, jotta Save Bank näyttäisi vihreää valoa talon ostolle. Heillä on säästötili kyseisessä pankissa.

Eräänä Mai viikonloppuna, vähän ennen omakotitaloon muuttamista Kaarlo ja Frida tulivat kylään, koska he eivät aiemmin olleet käyneet Lappeenrannassa ja halusivat nähdä kaupungin, joka on tullut tunnetuksi muun muassa vanhasta klassikko tv-sarjasta Sorjonen, josta on tehty useita päivitettyjä versioita.

Illalla veljekset nauttivat runsaasti olutta ja hienoja karjalaisia viinejä niin, että pian he humaltuivat ja yrjöivät parvekkeen kaiteen yli. Jonkun verran oksennusta meni alakerran parvekkeen kaiteelle. Annaa hirvitti, jos turkmenistanilaiset valittaisivat ja sitten riitapukari Kaarlo alkaisi tappelemaan kiivaiden etelänmaalaisten kanssa niin, että sitten koko suku saisi rasistileiman. Onneksi Gandalfit olivat sen verran järkeviä ja painoivat tapahtuneen villaisella.

Seuraavana päivänä Johanna ja Jaana-Mari leikkivät serkkujensa kanssa. Aluksi he leikkivät hissillä, kunnes Anna tuli huomauttamaan tästä järjettömästä leikistä ja komentaa pennut pihalle leikkimään.

Annaa otti pattiin, kun Kaarlo ja Frida eivät välittäneet hissillä leikkimisestä. On suuri vaara, että Mikaelasta ja Ricosta tulisi hirveitä raggaripentuja, kuten Anna ajatteli itse mielessään.

Talon takana, Ulkomaankadun puolella, on pienoinen leikkikenttä. Ulkomaankadun yli menee tietökuoppa. Kuopan yli on laitettu rautalevy, jotta tien yli pääsisi autoilla ja pyörillä. Parhaillaan ollaan vaihtamassa laajakaistakaapeleita.

Mikaela menee ylikäytävän alle ja työntää reiästä kepin. Juuri silloin rautasilan yli kävelee pukutakkisia miehiä, jotka katsovat kummissaan, kun keppi nousee reiästä. He nauravat keskenään: "Kato Yaska, ihan kuin porno leffassa!" johon toinen: "Kas kummaa, taitaa olla pennut asialla!" ja luovat katseen Johannaan, joka on lähinnä. Johannaa huvittaa miesten ilme. Hän ei vielä tiedä mitä porno tarkoittaa mutta aavistaa, että se on jotain rumaa, kun isä ja äiti hyssyttelevät heti, kun hän mainitsee kyseisen hassun sanan.

Kaikki tällaiset kokemukset kartuttavat Johannan mielikuvitusta. Hän ei osaa aavistaakaan, että kuinka paljon hän tulee vielä käyttää lapsuusmuistoja tulevissa kertomuksissaan. Vielä hän ei kirjoita mitään, paitsi joitakin lyhyitä tarinan pätkiä piirustuslaitteilla sekä yksinkertaisia piirustuksia, kuten lapsilla on tapana tehdä. Tarinan pätkät menevät tähän tapaan; *Olipa kerran akka, joka eleli mukavasti pienessä mökissä ja sen pituinen se*. Enempää Johanna ei osaa eikä jaksaa kirjoittaa, mutta piirtäminen kiehtoo sitäkin enemmän, tosin myös piirtäminen on hänestä työlästä, vaikka piirustuslaitteissa voi käyttää valmiita malleja sekä symboleja.

Silloin tällöin Johannan luokkakaveri Nea Hakamaa tulee kylään leikkimään. Useimmiten Johanna näyttää luokkakaverilleen filmauksia Kivinen areenalta. Neasta on mukana nähdä, että millaista on Forssassa.

Perhe ei ehtinyt paljoakaan filmata Savonlinnassa, kun siellä asuttiin vain puolivuotta. Eräissä lyhyissä filminpätkissä Johanna ja Jaana-Mari keinuivat eräällä leikkikentällä, joka on Savonlinnan vanhassa keskustassa, joka on rakennettu 1900-luvulla. Toisessa filminpätkässä vietetään Johannan kymmenvuotissyntymäpäiviä. Filmillä Johanna pika haluaa äitiään. Joka kerta filmausta katsoessa Johanna punastuu, kun pikkuhiljaa hänelle alkaa valjeta halausten idea.

Edellisen vuosikymmenen alussa pikku-Johanna oli halannut Justus serkkuaan vuokramökillä Koutaniemellä. Oikeastaan isä ja äiti olivat käskeneet häntä halata saman ikäistä serkkupoikaa multimediamameran edessä. Jälkikäteen he ovat hieman kiusoitelleet tyttärelleen, että sepä oli oikein suloinen halaus. Myös tämä aiheuttaa Johannalle hali ujoutta, joka tulee olemaan erittäin haitallista aiheuttaen hänelle tunnevamman.

Viimeinen filmaus Savonlinnassa oli jouluaatto. Jaana-Mari istui pukin polvella eikä osannut aavistaakaan, että kyseessä on isän pomo. Filmillä Johanna pelleilee sohvalla. Joululahjoja lojuu sohvapöydällä ja taustalla näkyä kauhea joulukuusen ranki.

Saint Michelissä he eivät filmanneet mitään koska siellä he asuivat vain pari kuukautta eikä oikein haluttanutkaan filmata talon rötiskössä. Nyt jälkikäteen Anttia ja Annaa on kaduttanut, kun eivät filmanneet sitä kummallista rautaputkihäkkyrää.

Muutaman kerran Johanna on näyttänyt Nealle lastenanimaatioita kuten *Topspuikon* seikkailuja, joissa vanupuikkoa muistuttava hahmo kurkistelee joka paikkaan ja juuttuu jonkun korvaan ja katkeaa niin, että hahmo joutuu roikkua korvassa, kunnes joku irrottaa katkenneen hahmon pinseteillä ja joutuu homeisen vanhan teollisuusrakennuksen roskatynnyriin.

He tapaavat myös katsoa vanhaa klassikkoa nimeltä *Mr. Bean*, joka muistuttaa hyvin paljon erästä julmaa meksikolaista diktaattoria, joka vaikutti 1930-luvulla.

Diktaattori oli Arthur Hilander, joka ei todellakaan ollut kiltti eikä edes hauska vaan murhautti toisinajattelijoita, kunnes Meksikon kansa syrjäytti mulkeron, jolloin tämä teki vaimonsa kanssa itsemurhan bunkkerissaan, ettei joutuisi vankilaan. Tätä nykyään Meksikosta on tullut Keski-Amerikan talousveturi.

Juunin alussa, vähän ennen omakotitaloon muuttamista, Johannan kummit Asta ja Vernerin perheineen tulivat kylään samasta syystä kuten Kaarlo ja Frida.

Kun ovikello soi, niin silloin Johannan pöksyihin pujahti pupu. Hän piiloutui vanhempien makuuhuoneen komeroon. Kummitäti ihmetteli, että missä se kummilapsi oikein kummittelee. Anna naurahti häpeillen, että se taitaa olla makuuhuoneen komerossa ja opasti kälynsä makkariin. Anna avaa keskimmäisen komeronoven, josta tytär kömpii ulos nauraa kikattaen. Kummitäti vitsailee: "Heh, joko siekin tuut komerosta ulos?" Johanna hiljensi, sillä hän ei vielä ymmärrä homovitsejä. Hän ei edes tiedä mikä semmoinen homo oikein on, saati sitten kaappihomoista. Anna kuiskasi kälylleen: "Elä kehtaa opettaa tytölle tollasia hävyttömyyksiä." Asta nauraa räkätti kuten tavallisesti. Kyllä Astan ja Vernerinkin lapsetkin ovat tehneet paljon lapsellisia juttuja kuten hakanneet toisiaan punaisella puujakkaralla sekä julkisilla paikoilla ukotelleet ja akatelleet tuntemattomia ihmisiä, vaikka Vernerin tapaa usein teroittaa lapsilleen, ettei sitten kukaan ole ukko ja akka vaan kaikki ovat setiä ja tätejä.

Antti ja Anna käyttivät vieraitaan junamatkalla Viipurissa. Tätä nykyään Lappeenrannasta menee paikallisjuna Viipuriin. Rajalla ei enää tarvitse näyttää passeja, vaikkei Karjalan tasavalta vielä kuulukaan Euroopan federaatioon. Karjala kuuluu pohjoismaihin. Karjalalla on tarkoitus muutaman vuoden kuluttua liittyä Euroopan federaatioon eikä sen poliitikot osaa aavistaakaan, että millainen tulee jäsenyydestä ja kuinka Euroopan federaatio kehittyi. Vielä Karjalan talous ei ole eurokunnossa. Karjalalla on ollut joitakin taloudellisia ja poliittisia ongelmia Venäjän kanssa. Euroopan federaatio on ottanut opikseen lukuisista talouskriiseistä, ettei otettaisi jäseniksi maita, joilla on talous retuperällä.

Viipurin keskustassa on tätä nykyään vanha kunnon skandinaavinen tavaratalo NK sekä suomalainen tavaratalo *Ollikainen*, joka muistuttaa hieman muinaista Anttilaa. Ollikainen ketju on perustettu tällä vuosisadalla. Helsingissä on City Ollikainen tavaratalo, joka on tavarataloista suurin. Muissa Suomen kaupungeissa sekä Karjalan Viipurissa on pienempiä Ollikainen tavarataloja, jotka aluksi oli nimellä *YHA – Yksikköhinta osakeyhtiö*. Muutama vuosi sitten YHA tavaratalot nimettiin Tempoiksi. Parhaillaan on suunnitteilla nimetä Tempot Ollikaisiksi. Yhä moni kutsuu Tempoja YHA:ksi.

Viipurin suuret tavaratalot sijaitsevat kaupungin länsipuolella Tukkiisaaren kaupunginosassa, joka on kaupungin uusi keskusta. Tukkiisaareen ei ole pitkästi Suomen rajalta. Välissä on Saimaan kanava.

Junamatkan aikana Johannalle iski nuhakuume ja seuraavan päivän oli pois koulusta. Iltapäivällä apupedagogi Anselm Wallin tuli kotikäynnille katsomaan, että kuinka pikkupotilas jakselee. Johannaa alkoi ujustuttaa. Hän makasi aivan tulipunaisena isän ja äidin sängyn päällä ja söi Nappfrutti hedelmäpastilleja, jotka on valmistanut skandinaavinen makeisjätti *Farsan*. Johanna ei ole tottunut, kun koulututut tulevat kotiin. Juuri sen vuoksi hän näyttää Nealle kotivideoita eikä kykene keksimään muuta puuhaa.

Main lopulla Johannan luokka tekee päiväretken Saint Micheliin, jossa on äskettäin avattu eläintarha *Anja's Park Zoo*. Siellä voi nähdä geenimuunneltuja kärsättömiä sikoja. Eläintarha sijaitsee samalla paikalla, jossa oli edellisen vuosikymmenen alussa talon rötiskö, jossa Kiviset asuivat väliaikaisesti. Sieltä Johannalla ei ole minkäänlaisia muistikuvia, sillä hänhän oli vain yksivuotias. Nyt vanha ränsistynyt autokorjaamo on purettu ja tilalla kärsättömät siat röhkivät.

Liikunnasta Johanna ei vieläkään pidä. Tässä koulussa vieläkin vähemmän, sillä pukuhuoneessa ja suihkussa Minetti tapaa kiusata. Suihkuhuoneessa Minetti kehottaa Johannaa työntää sormen pimppiin väittäen, että niin pitää tehdä tai muuten pimppi kasvaa umpeen. Tietenkään Johanna ei tällaiseen usko. Hän antaa kiusaajan sanat mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Yhtäkkiä Minetti pukkaa hänet suihkuhuoneen kivilattialle ja väkisin työntää oman sormensa tämän pimppiin. Johanna huutaa kuin sikaa tapettaisiin, mutta huuto hukkuu veden kohinaan. Sitten Minetti ottaa vesiletkun ja suihkuttaa jääkylmää vettä Johannan päälle. Johanna yrittää paeta suihkuhuoneesta, muttei onnistu, kun aina vaan kiusaaja kaataa hänet ja ottaa jaloista ja vetää alastoman Johannan liikuntasalin puolelle.

Johanna huutaa paniikissa mutta turhaan, sillä jumppapedagogi on omassa konttorissaan rakennuksen toisella puolella, pukuhuoneiden välissä. Konttoriin pääsee molempien pukuhuoneiden ulko-ovista sekä niiden kautta.

Minetti vetää Johannaa jaloista poikien pukuhuoneeseen, jossa hän sanoo raikulipojalle:

"Mika, tässä olis sulle nussittavaa!" Tummaruskeatukkainen Mika riisuu heti housunsa ja alkaa raiskaamaan kurkkusuorana huutavaa Johannaa.

Vihdoinkin liikuntapedagogi kuulee avunhuudon ja menee poikienhuoneeseen katsomaan, että mikä on hätänä, jolloin näkee, että mitä on tapahtumassa. Hän ottaa Mikaa niskasta ja taluttaa tämän konttoriinsa, jossa soittaa paikalle kasvatusviranomaiset.

Kasvatusviranomaiset hoitavat lasten- ja nuortenrikollisuutta. Kasvatusviranomainen on eräänlainen nuorisopoliisi suurine valtuuksineen. Kasvatusviranomaisen konttori on jokaisessa lähiössä, ihan tavallisessa kerrostalossa niin kutsutussa poliisiasunnossa. Asunnon ovesa on hämähäiseksi ihan tavalliselta kuulostava sukunimi. Lisäksi kasvatusviranomaiset partioivat kerrostalo alueilla. Heillä on täydet valtuudet tarkkailla televerkkoa.

Sitten liikuntapedagogi hakee Johannan konttoriin ja kehottaa olla peseytymättä, jotta saataisiin DNA-näytteet todisteeksi. Totta kai Johanna sai pyyheliinan suojaksi, sillä hän oli aivan ilkosillaan. Jonkin ajan kuluttua paikalle tulee kaksi suurikasvuista lihaksikasta miestä, jotka ovat pukeutuneet tummiin pukutakkeihin, kantaen kannettavaa laboratoriot, jolla analysoidaan Johannan iholta näytteet, että onko kyseessä raiskaus vai tavallinen kiusaaminen. Iholta löytyi muutama tippa spermaa eli ilmiselvää raiskausyritys. Sitten Mika pistetään rautoihin ja viedään kasvatusviranomaisen konttoriin odottamaan kyytiä kasvatuslaitokseen.

Lähin kasvatuslaiton sijaitsee Konnunsuolla entisen vankilan tiloissa. Siellä nuoriso- ja lapsirikolliset saavat sosiaalista harjoittelua monta vuotta. Kasvatusviranomaisilla on täydet valtuudet eikä päätöstä voi valittaa. Viranomainen on Europolin alaisuudessa.

Minetinkin sormenjälkiä löytyi Johannan sukupuolielinten lähetytyiltä ja hänet laitettiin erityistarkkailuun. Hän sai varoituksen, että jos vielä yhdenkin kerran koskisi Johannaan, niin silloin hänetkin passitettaisiin Konnunsuolle. Tästä lähtien Johanna sai olla rauhassa eikä Minetti uskaltanut edes koskea häneen. Hän ei tarkoittanut mitään pahaa, vaan kyseessä oli vain koninleikkiä.

Edellisen vuosikymmenen puolivälissä Johanna oli hyvin lähellä joutua kasvatuslaitokseen, ellei vanhemmat olisi onnistuneet vakuuttaa psykiatreja, että tyttö on vain lapsellisen toimintarajoitteinen eikä rikollisen hullu. Myös Johannan oma käytös vakuutti psykiatrit, ettei hänen paikkansa ole kasvatuslaitoksessa. Hämeen lähin kasvatuslaiton sijaitsee Hämeenlinnassa. Jokioisten lasten- ja nuorten psykiatria on eräänlainen esiaste kasvatuslaitokselle. Jos psykiatrit eivät onnistu työssään, niin silloin he lähettävät lähetteen kasvatuslaitokseen.

Yhä Johannalla on pienoinen vaara joutua kasvatuslaitokseen, jos hän sattuisi tekemään jotain erityisen tyhmää. Hän helposti tekee harkitsemattomia koiruuksia, kun on toimettona. Pitää vain toivoa, ettei hän tekisi mitään erikoisen älytöntä.

Välitunneilla Johanna tapaa seistä henkilöstöhuoneen ikkunan takana ja katsoo pedagogien kahvinjuontia, utelias kun on. Pedagogit pitävät hänestä koska hän on toisenlainen nokkela tyttö, jolla on aina huvittavia vastauksia kaikkeen. Matematiikassa Johanna Kivinen ei ole kovin nokkela. Matikka on kuin tervanjuontia.

Savonlinnassa hän harjoitteli kertotaulua ja oli hyvää vauhtia oppimassa kakkosen ja kolmosen kertotaulut mutta sitten muutto Lappeenrantaan sotki kaiken. Täällä Rajapyykkivuorenkoulussa hän sai kolmosen laskulaitteen, joka on kuin entisaikojen matematiikkakirja. Hän ei ehtinyt edes käynnistää laskulaitetta, kun pedagogit antoivat hänelle ekaluokan matikkalaitteen niin, että kiinnostus lopahti kertotauluun, kun ekaluokan laskulaitteissa on $1+1=2$ tehtäviä. Totta kai kymmenvuotias napero on hyvillään, kun ei tarvitse tehdä vaikeita laskutoimituksia.

Vanhempainkokouksessa pedagogit valittavat, että tyttö seisoo välitunneilla henkilöstöhuoneen ikkunan takana ja häiriköi pedagogien rentoutumista. Lisäksi pedagogit inisevät, että tämä olisi epäsosiaalinen ja olisi hyvä, jos olisi toisten lasten seurassa. Tämä pitää osittain paikkansa. Johanna ei ole täysin epäsosiaalinen vaan omasta tahdosta on yksin välitunneilla.

Tämän saman on huomannut myös Johannan vanhemmat, kun käydään Forssassa sukuloimassa, jolloin tyttö viihtyy aikuisten seurassa eikä halua leikkiä serkkujensa kanssa. Jos esimerkiksi kummitäti laittaa välipalapöydän lapsille, niin kummityttö mieluummin on isän ja äidin välissä aikuisten kahvipöydässä. Juuri tämän vuoksi Johanna tietää paljon aikuisten asioita.

Kotona äiti kritisoi tyttärtään, ettei tämä saa seistä henkilöstöhuoneen ikkunan takana. Tästä lähtien Johanna alkaa seistä koulun poikittaiskäytävällä kanslian oven raossa, josta katselee sisään, kun on utelias tuutti. Johanna haluaa nähdä kouluntoiminnan kulissien takana ja kuvittelee, että joissakin tiloissa olisi VIP-ruokasaleja. Kanslian ovenraosta hän näkee pedagogien puisia postilokeroita. Ekaluokalla ollessa hän olisi mennyt näpläämään postilokeroita mutta tätä nykyään hänellä on sen verran ällä päässä, että pystyy pitämään näppinsä erossa. Jokaisella pedagogilla on oma postilokero. Oven raosta hän näkee erään postilokeron ovesa pyöreän sitruunankeltaisen tarran; *Atom power, no Thanks!*

Parhaillaan on menneillään suuri ydinvoima keskustelu. Suomen senaattihallitus haluaisi rakentaa kymmenennen ydinvoimalan koska yhteiskunnassa on paljon sähkölaitteita viihderoboteista sähköautoihin. Senaatti on päättänyt järjestää kansanäänestyksen ja se on tänä vuonna. Johanna ei vielä ymmärrä mitään ydinvoimasta. Jos saisi äänestää, niin todennäköisesti hän äänestäisi ydinvoimaa vastaan, vain tämän houkuttelevan ei-linjan mainostarran takia, jossa on hymyilevä punainen aurinko keltaisella pohjalla.

Käytävän varrella on ruokala, pieniä ryhmähuoneita sekä koulun terveydenhoitajan tilat. Johanna saa tukiovetusta matematiikassa sekä äidinkielessä. Hänelle tyrkytetään eka- ja tokaluokan laskutehtäviä niin, että kertotaulu menee hukkaan.

Apupedagogi, Anselm Wallinilla on hassu puolipitkä takatukka, josta Johannalle tulee kummallinen assosiaatio näkymättömään mieheen, joka poistaisi neppareilla varustetun peruukin ja sitten olisi näkymätön. Ehkä tämä assosiaatio johtuu toimintaleffa *Forbidden Man's adventures*, joka pyöri yhteiseurooppalaisella EBU TV1:llä. Pikku Johanna imee vaikutteita joka puolelta niin, että tulevaisuudessa hän luo paljon tarinoita lapsuuden aikaisista kokemuksista.

Kerran viikossa Johanna saa puheopetusta, sillä hän änkyttää hirveästi. Logopedillä on konttori kouluterveyshoitolan tilojen vieressä ja sen vuoksi Johannaa kiehtoo lääkäri-instrumentit ja haluaisi kurkistaa tippatäidin tiloihin. Kun koululääkäri ja tippatäti eivät ole paikalla, niin silloin logopedi avaa terveyshoitajan tilojen oven, jotta he molemmat voisivat penkoa kouluhoitajan tiloja. Logopedi on tasapaksu vanhahko ukkeli kaksoisleukoineen. Myös logopedia kiinnostaa lääkäri-instrumentit. Johannaa kiinnostaa erityisesti moderni stetoskooppi, jossa on kaiuttimen vahvistin, jotta sydämen ääni kuuluisi paremmin. Johannaa kiinnostaisi myös nähdä elektroninen ruisku, joka asetetaan ihoa vasten, jolloin ruisku sähköisesti rokottaa niin, ettei lääkärin tarvitse painaa alas rokoteainetta. Sairaaloissa sähköruiskulla laitetaan mikroskooppisesti pienennetty lääkäri avaruusaluksineen laskimoon, jossa tämä ampuilee veritulppia sekä tekee suursiivouksen. Tämän jälkeen lääkäri nostetaan sähköruiskulla. Tämä on lääketieteen suurin uutuus. Kouluterveydenhoidossa ei ole pienennyslaitteita niin, ettei koululääkäri pysty parantaa koululaisten vaivoja mikroskooppisella lääkäriellä. Sähköruisku oli lukitussa kaapissa eli Johannalla ei ole mahdollista tutustua siihen, eikä logopedillä ole avaimia kouluterveydenhoitolan kaappeihin.

Puheopetuksessa Johanna tapaa vitsailla ja pelleillä logopedin kanssa. He tekevät hassuja äänityksiä *Talkstudio* tietokonesovelluksella. Näin Johanna kuulee oman puheäänensä. Hän huomasi, että hänen puheensa kuulostaa aivan kauhealta, pelkkää käkätystä. Kotonakin Johanna tapaa tehdä äänityksiä mp3-soittimella. Hän on huomannut, että kotona äänittäessä puhe kuulostaa paremmalta mutta koulussa se kuulostaa hirveältä. Vaikuttaa siltä, että kotona omissa oloissaan äänittäessä hän puhuu rauhallisemmin. Logopedillä hän saa myös kuunnella muiden oppilaiden puhetta ja verrata niitä omaan puheeseensa, jotta oppisi puhumaan rauhallisemmin.

Viimeinkin Minetti antaa olla Johannan rauhassa ja pysyttelee kaukana Johannasta, ettei vain tulisi kiusaukseen kiusata Johannaa ja sitten joutuisi kasvatusviranomaisten kynsiin. Saarisen likka tapaa välitunneilla leikkiä toisten kovisten kanssa pienellä kalliolla, joka on koulunpihan vieressä. Minetin perhe on lähtöisin Vaalasta mutta on kotiutunut hyvin Lappeenrantaan. Silloin tällöin hän tapaa joidenkin oppilaiden kanssa välitunneilla rallatella pilkkalauluja karjalaisista. Tähän kainuulaispedagogit tapaavat reagoida vahvasti, ettei karjalaiset alkaisi haukkua heitä.

Lähes päivittäin Jaana-Mari tapaa leikkiä saman ikäisen Antero Santalan kanssa. Poika on alkoholistien lapsi. Hänen vanhempansa eivät välitä missä poika, milloinkin viiletää. Jaana-Mari ja Antero tulevat hyvin toimeen keskenään, jopa niin hyvin, että Antti alkoi kutsua Anteroa sulhaseksi. Poika tapaa olla puolille öin Kivisillä, koska vanhemmat ovat jossain Lappeenrannan tuhansista kapakoista ryypäämässä. Tämä ärsyttää Annaa ja Anttia, muttei voi tehdä asialle mitään. Tietenkään he eivät voi potkaista poikaa ulos iltamyöhään. Monesti Anna on pohtinut, jos tekisi ilmoituksen lastensuojeluviranomaisille, muttei jaksaisi moiseen pyörytykseen. Anna ja Antti vihaavat auktoritaarisia virkailijoita, joita he kutsuvat ihilisteiksi.

Eräänä päivänä, kun Jaana-Marilla oli vasta saatu puhuva älynukke Molla-Ansku, niin eikä aikaakaan, kun Antero heitti nukken parvekkeelta alas. Pudotessaan nukke sanoi karjalan aksentilla; *Nyt mie romahan!* Ihme kyllä nukke ei mennytkään rikki vaan maassa alkoi rallatella karjalaista itkuvirttä. Myös Jaana-Marilta pääsi hirveä parku, jopa hirveämpi kuin nukken itkuvirsi, kun luuli nukken menneen rikki. Kuudennen kerroksen parvekkeelle ei kuulu nukken ääni. Antero säikähtäneenä haki sen takaisin ja sitten Jaanallekin alkoi jälleen aurinko paistaa, kun nukke oli ehjä.

Juhannuksen aikoihin Kiviset pääsivät vihdoinkin muuttamaan Yksikulmantie kolmeen. Omakotitalon vanha puolisko on rakennettu tämän vuosisadan alussa ja uusi puolisko on 2960-luvulta. Vanha puoli on vuorattu valkoisilla kivilevyillä ja uusi puoli on keltaisista metallimurikoista, jotka muistuttavat tiiliskiviä sekä Dublo Legoja mutta huomattavasti Dubloja isompia mutta tiiliskiviä kevyempiä. Talo on hyvin kodikas ja lapsiperheelle jännittävä, jopa kirjaimellisesti.

Johanna ei uskalla olla yksi vintillä eikä omassa huoneessaan, vaikka vintin ja huoneen väliovi olisi suljettu. Hänellä on hirveä mörköpelko. Jaana-Mari uskaltaa leikiten olla leikkihuoneessaan. Hän ei pelkää mitään eikä edes usko mörköihin.

Eräänä kesäpäivänä Johanna ja Jaana-Mari ovat kahdestaan vintillä, niin silloin pikkusisko hissukseen poistuu vintiltä ja sulkee kolmionmuotoisen oven niin, että isosisko jää hämyullakolle. Heti, kun Johanna huomaa siskon poistuneen ja lukinneen oven, niin hänelle tulee hätä ja takoo kolmionmuotoista ovea huutaen: "Avaa ovi!" Oven toiselta puolelta pikkusisko naurahtaa: "Moikkaa sitä mörköös!" Johanna kääntyi ympäri ja näkee ruskeaturkkisen hahmon, joka seisoo kahdella jalalla. Hahmo esittäytyy möristen Sulo möröksi. Johannalta pääsee itku niin, että sisko avaa oven, jolloin isosisko ryntää ulos ja laskeutuu rappuset alakertaan ja menee keittiöön äidin luokse turvaan. Äiti on ruuanlaittopuuhissa. Johanna sanoo hädissään, että vintillä on Sulo mörkö. Annalta pääsee nauru: "Vai, että oikee sulonen mörkö, sepäs mukavaa!" ja päätti mennä katsomaan, että mitä tytöt ovat keksineet ja sanoi samalla, kun kiipesi rappuset ylös: "Ei mörköjä ole olemassakaan!" Perässä tuleva Johanna kuvailee mörköä, että sillä oli ruskea turkki ja seisoi kahdella jalalla. Anna ajatteli, että kenties tytär oli nähnyt lepakon tai kissan. Vintillä hän ei nähnyt mitään elävää olentoa, ainoat elävät olivat hän itse ja tyttäret. Johanna koko ajan nyyhkytti peloissaan, että varmasti Sulo on eristeiden seassa lattialautojen alla.

Tästä lähtien Johanna ei uskalla olla omassa huoneessaan, vaikka vintin ovi olisikin suljettu. Hän uskaltaa olla huoneessaan, kun pikkusisko on omassa huoneessa. Kun isän ja äidin kanssa hän on vintillä, niin silloin hän yrittää etsiä Suloa. Hän katselee myös, jos löytyisi lippu, sillä takapihalla on lipputanko. Lippua eikä mörköäkään löydy.

Enää Jaana-Mari ei ole Anteron kanssa koska tämän perhe muutti pois paikkakunnalta, kun maine alkoi olla mennyttä ainaisen juopottelun takia. Silloin tällöin Kivisten siskokset tapaavat leikkiä potkulaudoillaan turistibussinkuljettajaa tien toisella puolella olevalla Porstuankoulun pihalla. Johanna kuvittelee, että hänen potkulautansa olisi hopeanvärinen Nuijamaan bussi, jollaisella hän käy koulussa uimahallilla.

Lappeenrannan uimahalli sijaitsee Saimaan rannalla. Uimahallin edustalla on piskuinen veistos puisto, jolla on hassu nimi; *Kusipuisto*. Puiston vierestä menee silta Lappeenrannan uuteen keskustaan. Vanha Lappeenranta on samalla puolen jokea, kuin uimahalli sekä Kusipuisto. Kaikkein vanhimmat rakennukset kaupungin vanhasta keskustasta on siirretty ulkoilmamuseo Pässinmäelle, joka on uuden keskustan takana mäen päällä. Pässinmäki on yhdistetty museoalue sekä kaupunkipuisto.

Kusipuistonsillan toisessa päässä alkaa Lappeenrannan moderni keskusta, paljon lasipintaisia tornitaloja sekä uutta arkkitehtuuria. Virallisesti uusi keskusta on nimeltä Etelä-Veistola. Sillan päädyssä, Etelä-Veistolan puolella on pieni valkoinen saaristokatamaraani Jet Haahka. Katamaraanin vieressä alkaa Saimaan poukama nimeltä *Mariina*, jonka pohjukassa on rantatori ja parkkitalo.

Johannan luokka käy uimahallilla kerran viikossa. He opettelevat etupäässä sammakkouintia. Johanna oppi uimaliikkeet, muttei uskalla päästää irti kellukkeista tai altaan tukitangosta.

Uimahallilla läskirumba ei vaivaa, hän ei edes katso omaa mahaansa. Allas alueella hän ei käytä pyyhettä, kuten muut luokkakaverit. Johannalla on yllään vaaleanpunainen uima-asu. Hän voisi ajatella olla pikku uikkareissa kuten pojat eli yläosattomissa. Sitä hän ei uskalla, sillä aivan varmasti pedagogeilla leuka loksataisi auki.

Johanna mielellään rämpiä ja pärskii altaassa, muttei uskalla jättää kellukkeita, jotta oppisi lopulliset uimaliikkeet.

Uintitunnin jälkeen hän käy pikasuihkussa, kun muut tytöt käy saunassa. Hän haluaa vain käydä suihkussa ja sitten nopeasti pukeutua. Ehkä hän on saanut jonkinlaisen kammon Minetin taannoisesta kiusaamisesta. Nyt hän saa olla rauhassa koska Saarisen likka ei enää uskalla kiusata.

Suihkun jälkeen Johanna menee pukuhuoneeseen. Hän pikakuivaa ihonsa ja sitten pukee ensimmäisenä paidan ja sitten siniset alumiinifarkut. Sitten hän laittaa päähänsä silmälasit, joita hän on alkanut käyttää täällä Lappeenrannassa, kun isä ja äiti hoksasivat, että tytöllä on rillit.

Keväällä hän uusi silmälasinsa kauppakeskus Norpan optikolla. Kauppakeskus Norppa sijaitsee Lappeenrannan uudessa keskustassa Isokadun varrella, joka on lasitettu kävelykatu. Keskellä kävelykatua on lastenleikkikenttä, jossa on valurautainen putki pitko, joka muistuttaa junaa. Isokadun toisessa päädyssä on Suurtori, jonka laidalla on vanha keltainen Raatihuone, ikivanhaa arkkitehtuuria 1800-luvulta. Talossa on matkailutoimisto. Torin toisella puolella 1800-luvun taloa vastapäätä, on poliisilaitos. Torin laidassa, vastapäätä kävelykatua, on Norppakappeli, jossa voi käydä hiljentymässä. Kävelykadun torin puoleisessa päässä on muun muassa Tempon tavaratalo sekä vaatekauppaketju *Hän & Mauri*.

Johannan uudet silmälasit ovat kullanväriset kapeasankaiset, joilla on ruskea tekonaikainen kotelo. Isä ja äiti yrittivät turhaan totuttaa tyttärtä käyttämään rillejä jatkuvasti, myös vapaa-ajalla mutta se osoittautui vaikeaksi koska heti tyttö jäykistyi ja stressaantui, kun silmälasit ovat päässä. Hän istui olohuoneen nojatuolin takana ja stressaantuneena jotain nyhjäsi tai pureskeli silmälasikotelon kulmaa. Lopulta vanhemmat antoivat periksi ja kehottivat tyttärtä pitää silmälasia edes koulussa. Niin hän alkoi tehdäkin. Kun aamuisin hän lähtee kouluun, niin silloin oven ulkopuolella hän laittaa rillit päähänsä ja pitää niitä päässä koko koulupäivän. Koulussa hän ei ole erityisen stressaantunut ja tapaa kujeilla luokkakavereidensa kanssa. Kotimatalla vähän ennen kotia, hän laittaa lasit koteloon. Kotona hän laittaa silmälasikotelon olohuoneen hyllykön päälle odottamaan seuraavaa aamua.

Nyt kun perhe on muuttanut Yksikulmantie kolmeen, niin koulumatka hieman piteni mutta onneksi ihan kävelymatka. Johanna kävelee Porstuankoulun pihan läpi ja sitten kävelee pienen metsikön halki ja tulee Jonnan puolelle. Kerrostalo pitkojen takana on mäenrinne, joka alenee Roope Ankan kadulle päin. Mäenrinteessä kulkee kävely- ja pyörätie, jossa hän haaveilee, että jos hänellä olisi jättiläismäinen gorilla kaverina sellainen kuin King Kong, niin silloin gorilla suojelisi häntä kiusaajilta ja heittäisi kiusanhenget mäenrinteeltä alas.

Kyseinen rinne on hieman loivempi kuin se, jonka harjalla on Jonna kummun leikkikoulu. Mäenrinteen toisella puolella on Suutie, joka menee takimmaisten kerrostalojen taakse. Suutieltä menee Kaskitien haara, joka päättyy Jonna kummun leikkikoululle ja jyrkkään rinteeseen.

Kaskitietä pääsee myös Rajapyykkivuorenkoululle. Koulu on mäennyppylän päällä.

Kaskikadun molemmilla puolilla on kerrostalo pitko. Oikealla puolella on loiva rinne, jonka alapuolella on kerrostalo.

Pässinmäen ulkoilmamuseo on Kukkamäen kaupunginosassa. Kukkamäellä on enimmäkseen omakotitaloja sekä pienkerrostaloja.

Pässinmäellä on pieni supermarketmuseo, jossa myydään Norppa leivoksia, joista Lappeenranta tunnetaan. Leivos on todella makoisa kermaleivos, joka muistuttaa hieman valkoista hyljettä. Norppa leivoksia voi verrata Viipurin rinkelöihin mutta rinkelit ovat kuivempia, kun taas Norppa leivokset ovat kermaisempia ja pehmeitä. Pässinmäellä on myös palokunta museo, ankkalammikko sekä vuohia.

Syksyllä 2980 Johannan luokkakaverit siirtyivät Porstuankoululle, mutta Johanna saa jatkaa Rajapyykkivuoren koulussa koska sinne muodostettiin kahden oppilaan spesiaaliluokka, koska Johannalla on matemaattisia vaikeuksia ja sillä toisella oppilaalla, lyhyt ruskeatukkaisella Marjo Ruusuvirralla, on velttousongelmia eli häntä ei mikään oikein kiinnosta. Spesiaaliluokassa Marjoa yritetään innoittaa eri aiheisiin. Johanna on erittäin hyvä äidinkieleessä ja kotimurteessa. Nyt spesiaaliluokassa pedagogilla on enemmän aikaa opettaa matikkaa Johannalle mutta kolmannella luokalla hän ehti menettää kiinnostuksen laskentoon, kun pedagogit Rautanen ja Wallin antoivat ainoastaan ekaluokan laskutehtäviä. Ilmiselvä virkavirhe.

Nämä kaksi tyttöä käyvät peruskoulun neljättä vuosikurssia.

Tämä pieni spesiaaliluokkahuone on viereisen kerrostalon päädyssä, kellaritiloissa. Talo on lähinnä Kaskitietä. Talon päätykellaritiloissa on Johannan ja Marjon luokan lisäksi kaksi luokkahuonetta; englanninopetushuone, maahanmuuttajien luokka sekä pieni varastohuone, jossa on tietokonepalvelimia sekä kommunikaatiolaite.

Varsinaisessa koulurakennuksessa ei ole vapaita tiloja. Keskikäytäväkin on täynnä pieniä luokkahuoneita, jotka on muodostettu kaapeilla, suurilla servereillä sekä rullasermeillä. Keskikäytävällä on koulukirjasto.

Kerrostalon keskivaiheilla on assyrialaisen omistama paino- ja avainkorttitekniikko. Joskus Johanna on uteliaisuuttaan kurkistanut sisälle. Siellä on hyvin sotkuista ja savuista, sillä painaja-avainkorttitekniikko polttaa runsaasti vahvoja sähkösavukkeita ja vesipiippua.

Porstuankoululla on sekaluokkia, joissa opetus on suomenkirjakielillä sekä karjalanmurteella. Suomessa karjalan kieli on luokiteltu murteeksi, kun taas rajan takana Karjalan tasavallassa se on kieli. Karjalassa on kaksi kirjakieltä; uuskarjala ja kirjakarjala.

Johannan ja Marjon pedagogiksi tuli vastavalmistunut ruipelomainen lyhytmustatukkainen vastavalmistunut Inkeri Pulliainen, joka asuu Suolasalon kerrostalolähiössä.

Neiti Pulliainen on melkoinen vekkuli ja tapaa usein rallatella yksinkertaisella sävelellä: "Rakkaus on leikkiä kahden!" Johanna ei vielä ymmärrä mitä rakkaus tarkoittaa. Kyllä hän tietää suurin piirtein, muttei tiedä mitä sana edellyttää.

Inkerillä on pedofiilin kujeita, josta kukaan ei tiedä mitään. Johanna olisi hänelle helppo uhri koska on nynny ja ujostelee kouluasioita. Marjo on tuhdimpi eli epätodennäköistä, että pedofiilit hyökkäisivät tämä kimppuun.

Tässä päivänä eräänä, kun Inkeri oli varsinaisessa koulurakennuksessa olevassa henkilöstöhuoneessa palaverissa, niin sillä välin Johanna ja Marjo ovat luokkahuoneessa piirtämässä piirustuslaitteilla. Marjo piirtää skandinaavisen jättikatamaraani Jet Sallyn kuvaa, joka on vastikään valmistunut reitille Ystad-Sassnitz. Katamaraani on punavalkoinen.

Yhtäkkiä Marjo alkaa roiskia vesiväriä Johannan päälle niin, että silmälasitkin kastuvat. Johanna ei halua poistaa rillejään vaan kävi vessassa pyyhkimässä rillinsä ja sitten itkukurkussa juoksee mäennyppylän päällä olevaan koulurakennukseen ja ryntää henkilöstöhuoneeseen.

Hän nyhkyttää pedagogilleen: "Marjo kiusaa!" Inkeri huokaa raskaasti ja katsoo kollegoitaan: "Taas ne tappelevat!" ja nousee ylös henkilöstöhuoneen leposohvalta ja menee Johannan kanssa luokkahuoneeseen, jossa toruu Marjoa, ettei saa kiusata. Marjo naurahtaa: "Viitsi, viitsi, se oli vain leikkiä!" Silloin tällöin Marjo hieman kiusaa Johannaa koska tämä on erilainen kuin muut.

Onneksi sentään Marjo ei kiusaa kovin usein ja kiusaaminen on semmoista koninleikkiä eikä väkivaltaista. Marjo on kiltimpi kuin Minetti, ajattelee Johanna.

Augustin lopulla, eräänä viikonloppuna Johanna on vanhempiensa ja pikkusiskon kanssa Fenno-Brandian työläisille tarkoitettussa maauimalassa, joka sijaitsee teollisuusalueen ja Suolasalon välissä. Johanna käy vessassa tarpeillaan ja sitten innoissaan avaa vessanoven, niin silloin ovi osuu Marjoa otsaan, joka sanoo: "Ai saakeli!". Johanna huomaa, että sehän on luokkakaveri ja kiireen vilkkaa poistuu vessarakennuksesta, kun vapaa-aikana on ilman silmälaseja. Lisäksi hänellä on yllään vaaleanpunaiset bikinit.

Oli täysi sattuma, että myös Marjo oli samaan aikaan maauimalassa. Marjo oli yläosattomassa. Myös Johanna haluaisi olla topless mutta se on vaikeaa läskirumban takia.

Rillien takia Johanna ei halua mennä koulunvessaan pissalle koska häntä ujostuttaa istua lasit päässä pytyllä. Juuri rillien takia hän on onnistunut pidättää pissan.

Eräänä syyspäivänä häntä pissattaa niin vietävästi eikä kykene pidättää. Välitunnilla hän hiippailee tyhjiin englanninopetushuoneeseen ja pissaa oven taakse.

Kukaan ei saanut selville, että kuka oli tämän takana. Englanninpedagogi, pitkä vaaleatukkainen Kari Uusoxa epäili maahanmuuttajia, muttei kuitenkaan voinut mennä syyttämään, kun puuttui todisteet. Jos olisi tosissaan halunnut ratkaista syyllinen, niin se olisi selvinnyt DNA:n avulla, mutta semmoiseen urakkaan hän ei kuitenkaan jaksanut ryhtyä. On helpompi ottaa moppi käteen ja pyyhkiä pissat pois, ajatteli Kari.

Pedagogit eivät osaa epäillä Johannaa koska tämä on pedagogien lellikki. He lässyttävät hänelle niin, ettei hänen tarvitse tehdä vaativia laskutoimituksia. Johanna saa seipitellä kertomuksia ja tehdä omaa luokkalukulaittelehtea tyhjiin lukulaitteeseen. Inkeri on hoksannut, että Johannalla on journalistisia kykyjä ja senpä vuoksi hankki Johannalle ja Marjolle tyhjiä lukulaitteita, joihin itse voivat tuottaa sisältöä. Marjoa ei kirjoittaminen voisi vähempää kiinnostaa mutta senkin edestä Johanna on aivan hulluna kirjoittamaan. Luokkalukulaittelehteen hän kirjoittaa pikku-uutisia kuten esimerkiksi, että joku hupakko on pissannut Karin huoneeseen. Inkeri eikä muutenkaan pedagogit hoksanneet, että se hupakko voi hyvinkin olla päätoimittaja itse.

Johannan luokkalukulaittelehdestä tuli nopeasti hyvin suosittu pedagogien keskuudessa koska siinä on huvittavia oivalluksia sekä fiktiivisiä toimittajia kuten esimerkiksi Tipi Pupunen, Lasse Lukulaite sekä Niilo Näppäin. Johanna kirjoittaa lukulaitteessaan oikeitakin uutisia. Tässä kerran hänelle tuli pieni painovirhepaholainen, kun erehdyksissä kirjoitti, että USA:n presidentti *Rugander* olisi ammuttu. Johanna oli jostain syystä sekoittanut USA:n ja Venäjän presidentit. Oikeasti *Sergei Rugander*, joka on Venäjän republikaanipresidentti, yritettiin murhata mutta selvisi hengissä luotiliivien ansiosta.

Syksyllä Kivisten puutarhassa alkoi käydä omenavarkaita. Heti omenakauden jälkeen koltiaiset alkoivat tehdä tihutöitä kuten esimerkiksi löivät postilaatikon ruttuun ja levittelivät talousjätteitä kompostista ulko-oven eteen sekä virtsasivat nurkkiin.

Eräänä yönä tihutyöntekijät olivat raahanneet naapurista parikeinun, johon he olivat istuttaneet pumpattavan miespuolisen seksinuken, jonka olivat teipanneet keinuun kiinni sekä laittaneet Palestiina-huivin nukun päähän. Näky oli todella irvokas; näytti siltä kuin keinussa istuisi oikea ihminen. Aikaisin aamulla, kun Anna oli katsonut tamburiinin ikkunasta ulos, niin silloin hän näki piharinteessä naapurin parikeinun sekä huivipäisen kiikkujan. Hän meni ulos katsomaan tarkemmin, jolloin huomasi, että se olikin seksinukke. Totta kai hän ensin epäili naapuria ja soitti naapurin ovikelloa. Naapurissa asuu eläkkeellä oleva merimies, joka myös ihmetteli, että kuka kumma oli raahannut hänen parikeinunsa Kivisten rinnetontille. Anna kantoi naapurin kanssa keinun takaisin naapurin pihalle. Antti sekä lapset vielä nukkuivat.

Naapurinmies heitti nukken roskiin. Vasta myöhemmin hän hoksasi, että nukke olisi pitänyt viedä poliisille mutta se oli myöhäistä, kun jälkiä oli tuhoutunut.

Onneksi lapset vielä nukkuivat niin, etteivät nähneet irvokasta seksinukkea, ajatteli Anna samalla, kun palasi sisälle. Silloin Antti heräsi ja oli menossa vessaan. Anna kertoi yöllisestä tapahtumasta. Antti ihmetteli, kun akka ei herättänyt häntä ja hetkisen epäili, että olikohan vaimo käynyt vieraisissa.

Savonlinnassa asuessaan Johanna oli asetellut pikkusiskon aakkospuukalikat muotoon; *Kulli*. Siitä äiti piti pitkän saarnan, ettei tuollaisia sanoja saa näkyä. Johanna oli oppinut kyseisen sanan juuri äidiltään. Hermostuessaan Anna tapaa hetken mielihoiteesta huudahtaa: "Ime kullii!" Hän on myös sanonut tyttärilleen, että jos esiintyy alasti pojille, niin silloin kynsi kasvaa pimppiin.

Eräänä syyspäivänä kaksi koltiaista, pitkä ja pätkä, yritti nostaa anarkistijärjestö Terraristien lippua Kivisten lipputankoon mutta se jäi tekemättä, kun viime hetkellä Johanna sattui tulemaan ulos. Hän näki koltiaiset yläpihalta, vajan rappusten yläpäästä. Heti kun koltiaiset olivat nähneet Johannan, niin silloin he lähtivät pinkomaan kohti Tiukkaniementietä ja sen takana olevaan metsikköön. Johanna juoksi sisälle ja kertomaan vanhemmilleen, että kaksi nuorta jätkää olivat nostamassa jotain lippua lipputankoon. Antti juoksi ulos ja näki lipputangon juurella mustan terraristilipun, jossa on pääkallon kuva, jonka suussa on paksu sikari. Otsalla pystyasennossa olevat rypyt.

Terraristit ovat moderni ympäristöanarkistijärjestö, jotka fanittavat Yhdysvaltain republikaanisen puolueen vanhoillissiipeä, joka tapaa rahoittaa Terraristeja ympäri maailmaa. Terraristit ja puolueen konservatiivisiipi yrittää estää Yhdysvaltojen hajoamista. Republikaanit käyttävät Donald Trumpin iskulausetta *Make America great again*. Republikaaneilla ei enää ole paljoakaan sananvaltaa niinpä terrarismi on puolueen viimeinen oljenkorsi.

Antti vei terraristi lipun poliisille todisteeksi. Poliisilla ei ollut aikaa eikä resursseja tälle vaikeasti tutkittavalle jutulle, sillä terraristit tapaavat tehdä vääriä valoja sekä kirjaimellisesti mennä maan alle.

Eräänä novemberi viikonloppuna, kun Kiviset olivat käymässä Forssassa, niin sillä välin koltiaiset olivat polttaneet kreppipaperia kellarinoven edessä. Onneksi tuli ei tarttunut oven puuosiin. Antin hieno *Rix Lyx* merkinen potkulauta varastettiin terassikatoksen alta.

Tämä oli viimeinen pisara. Antti osti valvonta- ja hälytyslaitteiston. Kameran hän laittoi lipputankoon, josta on langaton yhteys keskustietokoneeseen, josta puolestaan Live-video näkyy Kivinen Areenalla. Videosivustolta on helppo kytkeä todistusvideo poliisille.

Kiviset eivät tyytyneet ainoastaan tekniseen valvontaan vaan ostivat lassien pennun. Koira sai nimeksi Rikitus, koska sen kantaisä on kantakirjan mukaan *Richard Ray Curton Champion*.

Skotlanninpaimenkoira on aina ollut Kivisten suosikki. Oskarilla ja Hissulla oli sellainen Vattulassa asuessaan. Koira kuoli vanhuuden heikkouteen. Koira on haudattu kahteen paikkaan; ruumis Vattulan eläinhautausmaalle ja muisto Kivinen Areenalle. Oskarin ja Hissun kotisivulla on paljon kuvia ja videoita heidän Kanarian saarten matkoilta.

Eräänä syyspäivänä Johannan ja Marjon pieni spesiaaliluokka on Saimaan-kanava risteilyllä sisävesikatamaraani Jet Haahkalla. Mukana on myös nykyinen kolmas luokka, jonka kanssa Inkerin kaksi oppilasta tekevät paljon yhteistyötä, etteivät erakoituisi. Johanna on vanhin, sillä hän aloitti koulunkäynnin vuoden viiveellä.

Kolmannen luokan nykyinen pedagogi on ruskeatukkainen Risto Kurkinen, jolla on jännä sutitukka; sivuilla on harjamaiset viuhkat. Muut pedagogit sekä oppilaat kutsuvat häntä *sutitukaksi*. Risto on hyvin humoristinen ja pitää liikanimestään. Hän on mukana Lappeenrannan Kainuu yhdistyksessä, jossa toimittaa jäsenille tarkoitettua lukulaitelehteä *Ajan tasalla*.

Pertti Rautanen on mennyt jatkokoulutukseen ja apupedagogi Anselm Wallin on lopettanut pedagogina ja aloittanut Lappeenrannan lääketehaan varastolla trukkikuskina. Anselmin tilalla apupedagogina aloitti Kaija Kaskinen, jota Johanna yhä inhoaa, kun akka oli syyttänyt häntä syyttä suotta. Ihme kyllä hän ei mieltään osoita, sillä sen verran älliä on Johannan päässä. Hänellä on syvä kunnioitus pedagogeihin, vaikka monesti nämä ovat aiheuttaneet hänelle mielipahaa. Johanna alkaa aavistaa isältä ja äidiltä oppiman ihilisti sanan tarkoituksen mutta onneksi sentään ei sitä huutele pedagogeille.

Risto ja Kaija lukevat innolla Johannan luokkalukulaitelehteä, jonka tämä on nimennyt koulun mukaan Rajapyykkivuoren aviisiksi. Risto on huomannut Johannan journalistiset kyvyt ja kehottanut tätä piirtää Ajan tasalla lukulaitelehden lastenpalstalle. Eräänä syyspäivänä Johanna sai tehtäväkseen kuvittaa vanha suomalainen sananlasku; *oma lehmä ojassa*. Piirustuksesta tuli erittäin hupaisa; hinausauto naaraa ojassa olevaa lehmää. Ilman muuta Risto julkaisi piirustuksen lukulaitelehdessä.

Ajan tasalla lukulaite lähetetään ilmaiseksi kaikille Lappeenrannan Kainuu perinneyhdistyksen jäsenille. Lukulaitejulkaisu tulee myös Kivisille, vaikkeivat he ole yhdistyksen jäseninä.

Yhdistys on poiminut Kivisten osoitteen kouluviraston tietokannasta, sillä Johannahan on Kainuun kielisessä luokassa. Antilla ja Annalla ei ole mitään lukulaitelehteä vastaan niin pitkään, kun se tulee ilmaiseksi. Heitä huvitti tyttären piirustus lastenpalstalla. Johanna kertoi ujustellen, että uuden kolmannen luokan pedagogi kehotti kuvittaa kyseisen sananlaskun.

Oma lehmä ojassa sananlasku on levinnyt ympäri Pohjolaa. Skandinaviassa se on erittäin suosittu. Johanna ujustelee lausua Ajan tasalla lukulaitelehden nimeä, sillä siitä hänelle tulee mieleen Forssan aikainen luokkakaveri Jonna Tasala.

Kainuu yhdistyksen toimitilat sijaitsevat Lappeenrannan Etelä-Veistolassa, aivan Norppakappelin vieressä. Kappeli on Suurtorin ja Kainuu yhdistyksen välissä. Yhdistyksen rakennus on harmaa funkistyylinen kivitalo. Talon ja kappelin välissä menee keskustan läpikulkutie vanhaan keskustaan. Vanhan ja uuden keskustat erottaa Lappeenrannan kanava, joka on yhteydessä Saimaan-kanavaan sekä Saimaalle. Kainuu yhdistyksen takana on niin kutsuttu narutalo, valkoinen talo, jossa on mustat viivat. Narutalossa on tunnelmallinen Pakarisen publi.

Sisävesikatamaraani Jet Haahka kulkee Saimaan ja Suomenlahden välillä.

Oppilaat saavat vapaasti liikkua ympäriinsä. Johanna huomaa konehuoneenoven vieressä pienen houkuttelevan vivun, josta hän hetken mielihohteesta päättää vääntää. Vipu avaa pienen luukun laivankyljessä, aivan vesirajan tuntumassa, josta alkaa pulputa vettä sisään. Hän poistuu paikalta vähin äänin ja menee ylimmälle kannelle, jossa Inkeri on juttelemassa Riston kanssa.

Jotkut oppilaat huomaavat pulppuavan reiän ja ilmoittavat siitä lähinnä olevalle miehistön jäsenelle, jolloin luukku suljetaan ja veden tulo lakkaa. Miehistön jäsen antaa kyseisille oppilaille Jet Haahka julisteen ja heille selitetään, ettei vuoto ollut vaarallinen, sillä luukku käytetään siivouksen yhteydessä, jotta siivousvesi pääsisi pois. Oppilaat kertoivat, että eräs blondityttö oli ollut vivun kimpussa ja he kyllä tunnistavat hänet. Sitten he juoksevat kertomaan Inkerille, että mitä Johanna oli tehnyt. Inkeri käskee Johannan pysyä loppumatkan hänen ja Riston välissä.

Koululle päästyään Inkeri pauhaa Johannalle: ”Minkä ihmeen takia sä menit ja veänsit siitä vivusta? Aattele, jos katamaraani olis uponnut ja nyt monessa kodissa olis surua! Johanna ei osannut vastata mitään, kun itsekään ei tiedä miksi oli mennyt vääntämään. Se oli vain yksi hänen monista päänäpistöistä. Oikeastaan mitään uppoamisvaaraa ei ollutkaan vaan Inkeri liioitteli tapahtunutta, jotta oppilas oppisi pitämään näppinsä erossa vivuista. Johanna itsekin tietää, ettei sen vertainen veden tulo mitään upota.

Inkeri vaatii oppilastaan kirjoittaa sähköpostiviestin äidille, että mitä oli mennyt tekemään. Johanna alkoi kirjoittaa pedagoginsa sanelun mukaan, että mitä katamaraanilla oli tapahtunut. Lopuksi hän kirjoittaa äidin sähköpostiosoitteen sijasta huumorijulkaisu Karjalan Hullun osoitteen.

Heti kun viesti oli lähtenyt, niin silloin Johanna poistaa viestin lähteneiden viestien mapista, ettei pedagogi huomaisi väärää osoitetta. Inkeri oletti, että viesti meni Johannan äidille ja asia jäi sikseen eikä Anna ja Antti koskaan saaneet tietää mitä katamaraanilla oli tapahtunut, vaikka tytär monesti vihjailee tapahtuneesta ja piirtelee juuri ja juuri Jet Haahkan kuvia piirustuslaitteisiinsa, joissa aluksen kyljessä näkyy pyöreä reikä, josta pulppuaa vettä.

Johanna ei halua tuottaa vanhemmilleen harmia, kun koko 2970-luku on mennyt kolttosten parissa ja koko perhe on saanut laukata psykiatrilla.

Huumorilukulaitelehti Karjalan Hullu on yhteiseurooppalainen huumorijulkaisu, josta on paikallisia murreversioita. Karjalan Hullussa on tietenkin Karjalan murteella tai kielellä, miten kukin haluaa sitä kutsua. Kainuussa ilmestyy vastaavasti Kainuun Hullu ja Hämeessä Hämeen Hullu ja niin edelleen. Nyt joka tapauksessa Karjalan Hullu sai anonyymin juttuvinkin katamaraanin upotusyrityksestä.

Johanna haluaisi tilata kyseisen lukulaitelehden mutta isä ja äiti eivät halua tilata julkaisua koska se sisältää tuhtia huumoria ja Johanna on vielä hyvin lapsellinen. Ehkä muutaman vuoden kuluttua hän saisi luvan tilata lukulaitelehden tai ostaa irtonumerona, ovat Antti ja Anna pohtineet.

Vanhempainilloissa Johannaa jännittää, jos Inkeri kertoisi mitä aluksella oli tapahtunut, mutta onneksi tämä piti suunsa kiinni. Ennen vanhempainiltaa Johanna vannotti pedagogiaan olemaan hiljaa Haahka jutusta. Tämä oli melkoista venäläistä rulettia, kun koko ajan muistutti tapahtuneesta.

Vanhempainilloissa Inkeri kertoi ainoastaan erään tuttiasian, nimittäin Johanna tapaa silloin tällöin imeskellä geelikynän päätä, joka ärsyttää ja huolestuttaa Inkeriä koska kynästä voi liueta kemikaaleja suuhun. Inkeri on monesti vitsailnut, että äiti voisi ostaa tutin, joka kiinnitettäisiin kynän päähän niin, että imeminen olisi mukavampaa ja turvallisempaa.

Haahkajutusta Johanna kirjoitti myös Rajapyykkivuoren aviisiin; *joku kelmi on yrittänyt upottaa Jet Haahkan*. Lukulaite on Johannalle eräänlainen varaventtiili sekä rippituoli, jossa hän huumorisävytteisesti tunnustaa syntejään. Ulkopuolisen on vaikea tietää, että mikä on totta ja mikä fiktiota.

Kotona hän on äskettäin alkanut kirjoittaa punakuoriseen kirjoituslaitteeseen, jonka hän tai paremminkin sanoen vanhemmat ostivat rihkamakauppa Jokerista, joka on Yksikulman maalaispitäjässä. Siellä Kiviset käyvät usein ostoksilla. Antti osti sieltä feikkilasermiekan; lasiputkilon sisässä on laserilta näyttävä valonsäde. Koriste lasermiekan hän laittoi eteisen seinälle.

Kotona Johanna naputtelee kirjoituslaitteeseen lyhyitä tarinoita akasta, joka seikkailee ympäri maailmaa. Hän myös kirjoittaa kryptisesti Jet Haahkan tapauksesta niin, ettei isä ja äiti hoksaisi, että se olisi oikeasti tapahtunut.

Johanna on nähnyt henkilöstöhuoneen ikkunasta omin silmin, kun se hullu akka Kaija Kaskinen lueskelee Rajapyykkivuoren aviisia. Johanna alkaa pikkuhiljaa pitämään Kaskisesta. Hän on kesyttänyt hullun akan luokkalukulaitelhdellään.

Kaija Kaskinen on tätä nykyään Risto Kurkisen luokan apupedagogina. Hän on leikannut pitkän mustan tukkansa niin, että hän näyttää nyt kokonaan eri naiselta. Monen mielestä rouva Kaskisen aikaisempi pitkä musta tukka oli osa hänen tavamerkkiänsä. Monesti Kaija tapaa rallatella; Oon sama nainen, oon samanlainen...

Silloin tällöin välitunneilla Johanna tapaa mennä koulun ruokalaan jututtamaan keittolan setiä. Humoristisin on mustanharmaatukkainen, tasapaksu Reijo Sandström, joka opetti Johannalle Fuck-sanan. Kyllä Johanna on sen kuullut monista huumoriorjelmista, muttei oikein ollut kärryllä mitä tämä hassu sana tarkoittaa. Televisiossa ja radiossa kuulee ihan solkenaan Fuck-sanoja. Sana on juurtunut monen puhekieleen niin, että se lipsahtaa ihan itsestään aivan kuten Vittu-sanakin. Vittuakin on hoettu niin paljon, että ihmiset eivät edes tule ajatelleeksi, kun sen möläyttävät ilmoille eli sana ei enää käy kirosanasta. Tilalle on tullut tuhdimpi voimasana *Persun perse*. Se on tämän hetken pahin suomenkielinen kirosana, jota koulussa ei parane mennä lausumaan, jos ei halua takuuvarmasti jälki-istuntoa, kaikkein vähiten Savossa. Ehkä joissakin Savonlinnan seudun kouluissa pystyy hokea Persun persettä, muttei varsinais-Savossa.

Kerta Johanna ei tiedä, mitä Fuck tarkoittaa, niinpä hän päätti kysyä Reijo sedältä, että mitä se sitten tarkoittaa, jolloin Sandström nousee seisomaan ja näyttää keskiruumistaan ravistellen edes takaisin: "Näin ikään tehdään kunnon FAKK!" sanoo Reijo korostaen f-kirjainta. Johannaa naurattaa, kun vanha ukko tuolla lailla riehuu, eikä hänelle vielääkään sanan merkitys valjennut. Hän olettaa sanan tarkoittavan jumppaliikettä. Monesti välitunneilla hän kuulee kyseistä sanaa ja pohtii itse mielessään, että miksi kaikki hokevat jumppasanaa. Lopulta hän päätti kysyä luokanvalvojaltaan, että mitä tarkoittaa Fuck. Risto punastuu ja alkaa änkyttää: "Juu, se on ihan luonnollinen asia, semmonen haikaran tilaussana, yhtä luonnollinen kuin pöytä ja tuoli..." änkyttää herra Kurkinen. Tietenkin oppilaat nauroivat ihan katketakseen. Osa oppilaista tietävät tarkalleen sanan tarkoituksen ja yksi heistä on Nino Backman. Hän tapaa usein ihaila kaunista Johannaa.

Johanna ei yksinkertaisesti tiedä tällaisten sanojen merkityksiä koska ei ole erityisen sosiaalinen. Epäsosiaalisesti häntä ei myöskään voi kutsua, sillä kyllä hän viihtyy seurassa. Isä ja äiti on panneet merkille, kun ollaan Forssassa sukuloimassa, niin tyttö istuu aikuisten seurassa eikä ole serkkujensa kanssa. Jaana-Mari puolestaan leikkii serkkujen kanssa. Tämän vuoksi Johanna tietää paljon aikuisten asioita, muttei kuitenkaan sukupuolisanasto.

Forssassa asuessa Johanna usein leikki Janette serkun kanssa mutta nyt hän on vieraantunut serkustaan. Edellisellä vuosikymmenellä Janette usein tapasi leikkiä äidin veljiä Depeä ja Mannea, jotka ovat kauheita gangsteriraggareita, jotka remuavat joka paikassa ja ovat lukemattomia kertoja istuneet putkassa. Monesti Vernerä on kieltänyt tyttärtään leikkimästä niitä hulluja enoja.

Siis Johannaa ei voi kutsua täysin erakoksi, sillä hänhän käy iltapäivisin jututtamassa keittolan setiä. Toisella luokalla Forssassa, hän tapasi mennä Rälssikartanonkoulun ruokalaan, jossa tahtoi appelsiinituoremehua. Totta kai keittolan väki antoi hänelle mehua. Forssassa sekä täällä Lappeenrannassa hän menee ruokalaan takakautta, sillä ruokalan muut ovet on iltapäivisin lukittu. Rajapyykkivuorenkoulun ruokalassa Johanna saa mehun sijasta nauraa räkättää. Ruokalaan hän menee sormet pistoolimaisesti ojossa ja sanoo: "Rahat, Money!", jolloin ruokalan sedät nauravat tyrät rytkyen. He pitävät kovasti tästä käkättävästä tytöstä. Eräänä päivänä keittolan sedät päättivät pilailta Johannan kustannuksella, että miksi tämä oli laittanut kanin pakastimeen. Tätä Johanna ei käsittänyt ja luuli heidän olevan tosissaan. Reijo kehotti häntä painaa sormensa luutua vasten, jotta saataisiin poliisitutkintaa varten sormenjälkinäytteet. Johanna uskoi ja melkein menetti yöunet. Hän ei ole edes nähnyt koko vemmelsäärtä, vaikka joskus on haaveilut sellaisesta. Äiti yrittää toppuutella, että olisi helpompi olla ilman kania. Todennäköisesti kanin hoito menisi äidille. Niin on jo käynyt Rikituksen kohdalla, tosin collie on ihan mukava perheenjäsen. Koiran hyvänä puolena on pakkoukoilu, jotta sivusilavat palaisivat, kuten Anna tapaa sanoa. Hän kuvittelee olevansa lihava, vaikka on semmoinen luuviulu. Antilla on pienoinen rölykkämaha koska saunan jälkeen hän juo olutta.

Tietenkään hän ei mainitse vanhemmilleen mitään keittolan setien kanijutusta, koska tämä vaikuttaa syytteeltä. Totta kai keittolan setiä naurattaa makeasti, kun tämä hassu blondityttö uskoo tällaiseen. Vähitellen Johannalle alkoi valjeta, että tämä kaikki on vain pilaa. Kaikki tällaiset kokemukset tallentuvat Johannan elefantinmuistiin niin, että tulevaisuudessa kaikki päätyvät kertomuksiin. Tällä hetkellä hän mieluummin piirtelee piirustuslaitteilla tikku-ukkoja. Ihmistä hän ei oikein osaa piirtää.

Jouluksi Kiviset menevät Forssaan sukuloimaan. He yöpyvät Oskarin ja Hissun makuuhuoneessa, joka on keittiön perällä. Keittiön ja makkarin välissä on vain kaarimainen oviaukko. Makuuhuone on lohkaistu B-rapun asunnosta, joka on tehty yksiöksi. Oskarin ja Hissun entinen makuuhuone on talon päädyssä, joka toimii lisähuoneeksi, jossa nyt vanhukset yöpyvät, jotta pojan perhe saisi nukuttua paremmin heidän parisängyssänsä.

Vähän ennen nukkumaan menoa Hissu esittelee makuuhuoneen yöpöydällä olevaa vihreää keramiikkavaasia, jonka hän itse oli tehnyt Forssan Kainuu seuran keramiikkakurssilla. Hän kysyy Annalta samalla kun kääntelee kädessään tätä vihreää kannellista keramiikka vaasia: "Tiiätkö mikä se tämä on, hehe?", jolloin korostui hänen etuhammasrivistönsä. Anna vastaa: "En todellakaan tiiä... joku pönttö kai." Hissu naurahtaa: "Tää on mun tuhkaurna. Siihen Vornasen Tiina laittaa mun tuhkat sitten kun musta aika jättää." ja hymyilee jälleen etuhampaat korostuen. Annalla käy selkäpiissä vilunväreet, kun seuraavan yön he yöpyvät samassa huoneessa tämän mystisen keramiikkapöntön kanssa, vaikkei se vielä ole tuhkaa nähnytkään. "Hyi olokoon, elä puhu tollasia!", sanoi Anna, johon Hissu: "Hehee, se on tosi kuin vesi!" ja littaa vaasin takaisin yöpöydälle. Yöllä Anna kuvittelee ihan kuin pöntöstä kuuluisi aavemaista ulinaa, niinpä hänen on pakko viedä se keittiön tiskipöydälle. Oikeastaan kyseinen vaasi ei täyttäisi tuhkaurnan vaatimuksia, kun siinä on heppoinen kansi.

Seuraavana päivänä Antin ja Annan perhe käy Vernerin ja Astan luona, jotka asuvat yhä osoitteessa Vanha Tammelan tie 61, talossa, jossa oli ruokakauppa K to Go. Kauppaa ei enää ole. Sen tilalla on Vironmäen antikvariaatti. Nurkan takana on yhä ruokakaupan aikainen lastauslaituri, joka on nyttemmin käytämättömänä.

Tätä nykyään antikvariaateissa myydään muinaisia VHS videokasetteja, DVD-levyjä sekä lukulaiteromaaneja. Joskus voi löytää perinteisiä kirjojakin. VHS on nostalgiaa. Nykyään elokuvat ovat pääasiassa netistä ladattavia. Leffat ovat täysin ilmaisia koska niihin on laitettu mainoksia eikä niitä voi eikä saa poistaa. Osa leffoista katsotaan netissä suora toistona.

Janette serkku esittelee ylpeänä Johannalle ja Jaana-Marille tietokoneohjattua junarataa, jota ohjataan Ullet20 pelikonsolilla. Radan keskelle hän on laittanut pumpulia lumeksi. Radan vieressä palaa joulukynttilä. Hetken mielijohteesta Johanna ottaa pumpulinpalan, jonka sytyttää palamaan ja laittaa sen rautatietunneliin hihkaisten: "Katotaan mitä tapahtuu!" Jaana-Marille tuli hätä ja sammutti pumpulin. Janetteä naurattaa niin, että rinnat hytkyvät. Hänen rintojensa kasvu on juuri alkanut, vaikka on vasta kymmenvuotias. Lisäksi hän on venähtänyt pitkäksi ollen nyt luurankomaisen laiha.

Vernerin perheellä on tätä nykyään kääpiö pystykorva nimeltä Peder. Koira on hyvin itsepäinen ja tapaa salaa ruikkia nurkkiin niin, että aina löytyy yllätyslätäköitä. Joka kerta kun Asta löytää Pederin pissalätäkön, niin silloin hän naurahtaa: "Ullatus, ullatus!"

Rikitus katsoo ihmeissään, kun Peder kulkee sen jalkojen välissä ja haukkua räksyttää valtavalle kivespussille. Pikku koira on hiffannut jonkin puutteen ison koiran munista.

Antti ja Anna eivät tiedä yhtä seikkaa, nimittäin Rikituksella on vain yksi kives eli hauva ei pärjäisi koiranäyttelyissä. Kun koira ostettiin, niin silloin monesti koiran myyjä kävi katsomassa koira, että millaisen kodin hauva sai. Kerran kun koiraa oltiin ulkoiluttamassa pellon laidassa, joka on moottoritien ja Tiukkaniementien välissä, niin silloin koiran myyjä sattui ajaa moottoritietä ja pysäytti autonsa moottoritien varteen ja juoksi innoissaan koiran luokse ja sanoi, ettei colliella korvat saa olla pystyssä ja antoi purukumimaista paino tarraa, jonka pitää laittaa koiran korvanlehtiin painoksi.

Sitten muutaman viikon kuluttua yllättäen myyjä ei enää käynytkään koira katsomassa, kun oli sattumalta huomannut, että koiralta puuttuu toinen kives. Siitä Kivisillä ei ole harmainta aavistustakaan. Heillä ei ole tapana tarkkailla lemmikkinsä munia.

Nyt kääpiö pystykorva Peder huomasi Rikituksen puutteelliset sukupuolielimet. Harmi vaan, kun Kiviset eivät ymmärrä koiran kieltä.

Vuosi 2981

Silloin tällöin iltaisin Johannan koulukaveri, Nino Backman tulee leikkimään Kivisten puutarhaan. Hän käy Risto Kurkisen luokalla, jolla on hieman pyöreähkö kehonrakenne, muttei mikään pullukka.

Joka kerta kun Nino ilmestyy Kivisten yläpihalle, niin silloin Johannaa alkaa ujustuttaa mutta on pakko mennä ulos leikkimään, kun Nino soittaa ovikelloa.

Kivisten ovikello soittaa Ukko Nooan sävelen.

Savonlinnassa kun Kiril olisi tahtonut tulla leikkimään, niin silloin Antti ja Anna keksivät jonkin tekosyyn, ettei tytär pääse leikkimään mutta tällä kertaa Johannan vanhemmat rohkaisevat häntä ulos, jotta tyttö tulisi sosiaalisemmaksi.

Myös Johanna tuntee jonkinlaisen yhteenkuuluvuuden tunteen Ninoon. Myös Nino pitää kovasti poikamaisesta Johannasta, joka ei ole kuin muut tytöt, jotka koko ajan kikattavat nukkejensa kanssa. Näin myös Anna sanoi tyttärelleen, että kenties tuo poika tykkää hänestä, kun on erilainen.

Savonlinnassa Kiril kulki kainalosauvojen kanssa. Nino on terve poika, jota koulussa kutsutaan jostain syystä herkku-Backmaniksi.

Joka kerta myös Jaana-Mari menee isosiskonsa kanssa ulos leikkimään, kun Nino ilmestyy puutarhaan. Ensin siskokset ujustelevat ja huitovat leikkihuoneen ikkunoista mutta sitten he kuitenkin menevät ulos pihalle. Joku toinen voisi käsittää tällaisen käytöksen empimiseksi. Johanna ei vielä osaa aavistaakaan, että monen vuoden kuluttua tulee tapaamaan jätkän, joka inhoaa empimistä.

Muutaman kerran Ninon seurassa on Jaana-Marin ikäinen Kari Lehmann, joka myös on kainuulainen. Pihalla Johanna, Jaana-Mari ja pojat ovat usein hippasilla, kun se sopii ujolle Johannalle kuin nakutettu. Välillä Johanna pelleilee katuharjalla ja on soittavinaan modernia nestekaasukitaraa niin, että poikia naurattaa makeasti.

Johannaa kiihottaa Ninon suloisesti korostuvat yläetuhampaat, ei mitään kaninhampaita vaan ihan asiallisen kauniit purukalut. Johannaa kiihottaa, vaikkei vielä tiedä mikä semmoinen kiihotus on. Hän tuntee yhteenkuuluvuuden tunnetta poikaa kohtaan, vaikkei hänen seksuaaliteettiinsa ole edes herännyt. Hän tietää seksistä tismalleen yhtä vähän kuin sanan Fuck. Hän kykenee lausua sanan seksi ilman pienintäkään punastumista, kun ei tiedä mitä seksi on. Se on sana sanojen joukossa. Joskus kahvipöydässä hän helposti sekoittaa seksi ja keksin, jolloin vanhemmat heti korjaavat: "Se on keksi eikä mitään muuta höpöä, senkin hupsu!" Tällainen hyssyttely helposti herättää lapsen kiinnostuksen mystiseen seksi-sanaan.

Ninonkaan seksuaaliteetti ei vielä ole herännyt vaan näkee Johannan vain hauskana leikkikaverina. Kyllä hän tietää mitä seksi on ja usein poikakaveri Ricon kanssa tapaa pohtia seksin saloja.

Johannasta ja Ninosta tuli nopeasti hyviä ja läheisiä kaveruksia, jotka ovat hippasillaan myös välitunnilla niin, ettei enää Johannan tarvitse yksikseen hiippailla koulun nurkissa.

Tässä kerran kotipuutarhassa Johanna esitteli Ninolle isän vanhaa salkkua, musta liikemiestyyppinen salkku, josta Johanna teki agenttisalkun, koska hänellä on hirveä agenttivillitys. Salkkuun hän laittoi muun muassa oranssisen vihellysillin ja pienen puukalikan, jonka päälle hän on piirtänyt elektronisen muistion nappien ja näyttöruudun kuviot. Nino kaatoi salkkuun popcornia ja kutsui sitä ukkojen laukuksi, johon Johanna naurahti: "Ee, sehän on ilimiselevä naisagentin salakku johon ukot eivät saa koskea!" sitten kaveri kaatoi lisää popcornia, jota Johanna ei raskinut kaataa pois. joka todistaa, että hän on kiintynyt koulukaveriinsa, vaikkei vielä edes tiedä mitä kiintyminen toiseen ihmiseen tarkoittaa. Pikkuhiljaa hän naposteli popcornit poskeensa. Jaana-Mari alkoi pikkuhiljaa hiffata, että isosiskosta ja Ninosta saattaisi tulla pari, ihan selvää pässinlihaa, kuten pikkusisko ajattelee, kun isosisko ja tämän koulukaveri hassuttelevat agenttilaukun kanssa. Eräänä päivänä Jaana-Mari ihan kiusalla kirjoitti isosiskonsa puukirstun ulkoreunaan ruskealla väriliidulla; NINO. Johanna hädissään yritti yli pyyhkiä eri liiduilla mutta aina vaan nimi loistaa töhryn alta.

Isä on nikkaroinut tyttärilleen omat kirstut, jossa he voisivat säilyttää lelujaan, jotta äidin olisi helpompi siivota. Jaana-Marin kirstu on pienempi kuin isosiskon arkku. Jaana-Mari alkoi säilyttää arkkuun nukkeja. Johanna puolestaan laittoi omaan arkkuunsa Palle Rinqvist sarjakuvalukulaitteita, joita tytöille on tilattu jo usean vuoden aikana. Sarjakuvalukulaitetta äiti tapaa lukea ääneen, vaikka siinä on valmiina ääneen lukutoiminto.

Nino Backman asuu lähistöllä, Suutien perällä olevassa kerrostalo pitkossa. Kivisten ja Backmanien välissä on pienoinen metsikkö sekä Porstuankoulu.

Muutaman kerran Johanna on käynyt Ninon luona kylässä. Kerran hänellä oli koira mukana. Ninolla on samanlainen viihderobotti kuin Kivisten Lasse mutta väriltään musta. Backmanien viihderobotin on valmistanut karjalainen elektroniikkayritys *Nöpölä Tronic*. Viihderobotti Nöpölä muuntaa tavalliset iskelmät itkuviksiksi.

Heti kun viihderobotti Nöpölä tutkain oli havainnut koiran tulleen sen toiminta-alueelle, niin heti robotista alkoi kuulua itkuvirsi, joka muistutti melkoisesti minareettiuhuttoa, jolloin Rikitus alkoi haukkua. Johannaa alkoi naurattaa robotin pajatus ja koiran hassu reaktio. Nino laittoi viihderobotin olohuoneeseen, ettei se ärsyttäisi koira. Olohuoneessa istui Ninon isäukko, mustanharmaa tukkainen keski-ikäinen Kalevi Backman. Äitiä Johanna ei koskaan nähnyt, sillä joka kerta tämä sattui olemaan töissä, kun kävi Ninon luona kylässä. Hän kuuli kaveriltaan, että tämän äiti on nimeltään Kakadu. Jostain syystä Kalevi nimestä Johannalle tulee mieleen yksinkertainen torvi. Syytä hän ei tiedä, mutta niin vaan asia on. Tietenkään hän ei kerro kaverilleen mitään mielleyhtymästään.

Nino jakaa huoneensa pikkusisko Julian kanssa, joka ei myöskään ollut paikalla, kun Johanna oli kylässä. Hän oli vain pienen hetkisen, kun hän ei ole tottunut olemaan kavereiden luona kylässä. Kyllä hän viihtyy hyvin Ninon seurassa mutta ei osaa olla luonnollinen ja rento. Hän vain katselee koulukaverin ja tämän siskon kunniakirjoja, jotka on laitettu huoneen seinälle. Kunniakirjat oli saatu koulun urheilupäiviltä.

Koko vierailun ajan Johannan kädessä on vihreä koiran talutushihna, joka aluksi oli aivan liian leveä, kun Rikitus oli pentu mutta nyt kun koira on kasvanut, niin hihna on sopiva. Joskus ulkoiluttaessa Johanna tapaa vetää hihnasta niin, että koira pujottaa kaulapannan pänsä ympäri ja pääsee vapaaksi. Silloin Johannalle tulee hätä, jos koira karkaisi ja rupeaisi kulkukoiraksi. Onneksi Rikitus ei halua kulkuriksi ja kävelee kauempana Johannasta ja menee kotiin. Joskus Ninon läsnä ollessa Johanna on pelleillessään vetänyt koira hännästä. Koulussa Nino on päivitellyt toisille luokkakavereilleen, että Johanna on tosi hullu, kun vetää viatonta luontokappaletta hännästä. Tämä tuntuu Johannasta pahalta. Rikitus on hyvin kiltti ja kärsivällinen koira eikä vähässä kummassa pure, vaikka sillä on hirveät raateluhampaat. Yleensä Johanna on kiltti koira kohtaan koska sitä ostettaessa äiti oli varoittanut lapsiaan, että colliesta tulee iso koira, joka muistaa koko ikänsä, että kuka on ollut kiltti tai ilkeä sitä kohtaan. Jos sitä kiusaa pentuna, niin isona siitä tulee hirveä peto. Tämän vuoksi Johanna ei uskalla pudottaa puukalikoita koiran pitkähäkölle kuonolle. Sen verran Johanna kykenee katsomaan nenäänsä pitemmälle ja osaa katua ennakkoon nykyisiä tekemättömiä tekosiaan niin, ettei tee mitä tahansa tyhmää, paitsi muutaman kerran pelleillessään vetänyt koira hännästä.

Pian Johanna näki koiran kuonon päällä murina ryyt, jolloin hän rauhoittuu ja muistaa äidin varoitukset. Hän ei halua Rikituksesta petoa.

Kun Johanna on tullut kotiin kaverinsa luota, niin silloin hän tapaa sanoa äidilleen, että kylläpä nolottaa, kun on ollut pojan kanssa. Tämä huvittaa Annaa; varmasti muutaman vuoden kuluttua tyttö ei sanoisi noin vaan vinkuen olisi jätkien patjana.

Johannasta tuntuu kummalliselta, kun leikkii pojan kanssa, vaikkei seksistä tiedä yhtikäs mitään. Edellisen vuosikymmenen alussa Forssan Eurolassa hän leikki naapurinpoika Anselmin kanssa.

Kesällä Kiviset kävivät Vattulassa sukuloimassa. Kahteen vuoteen he eivät ole käyneet Vattulassa, kun kesällä 2979 he muuttivat Savonlinnaan ja viime vuonna oli muutto omakotitaloon. Nyt oli korkea aika käydä tervehtimässä ainakin vanhaa Elisabethia, joka odottaa joka kesä.

Vattulaan he menivät Pohjanmaan kautta koska Anna tahtoi rupertella ainoan siskonsa kanssa. Siiri asuu yhä lapsiensa kanssa Vaasan uudessa keskustassa lasiseinäisessä tornitalossa.

Siirillä on valtavat määrät verhokankaita. Hän on kiinnostunut ompelusta ja hänellä on huippumoderni ompelukone; tarvitsee vain skannata verho kaavat ja sitten kone alkaa ommella ohjeiden mukaan. Käyttäjä voi sillä välin käydä juomassa kupposen kahviuomaa.

Verhokankaita hän saa työläisalennuksella työpaikaltaan Clothes Basementistä. Hänen lähin työkaverinsa on muuan Marja, joka vapaa-ajalla pyörittää pientä parturiliikettä kotonaan.

Marja asuu Siirin lähellä Vaasan uudessa keskustassa.

Monesti töissä Siiri ja Marja vitsailevat, että naiset aina laihduttavat. Keskustelu alkoi, kun Siiri katseli työpaikan lukulaiteosastolla laihdutusoppaita, johon Marja spontaanisti naurahti: "Me naiset emme tarte laihdutusoppaita, sillä mehän aina laihdutetaan!" Siiriä alkoi naurattaa makeasti työkaverin hassu letkautus.

Nyt Siiri esittelee pikkusiskolleen ompelukonettaan, johon Anna naurahtaa spontaanisti: "Heh, kaikkee ne japanilaiset keksiikin!" johon Siiri: "Ee, se ei oo japanilainen vaan ihan kotimaista tekoa... valmistaja on Nokia-Siemens!"

Se on totta. Tätä nykyään Nokia-Siemens Sewing Inc. on alkanut valmistamaan täysautomaattisia ompelukoneita, jotka voivat hakea kaavat netistä. Lisäksi koneessa on sisäänrakennettu matkapuhelin, jotta ompelutaitoiselle kaverille saadaan suorayhteys, joka voi etäauttaa ompeluongelmissa.

Siiri levittää verhokankaansa eteisen lattialle, jotta pikkusisko voisi valita mieleisensä. Hänellä on niin paljon kankaita, ettei kaappeihin enää mahdu lisää. Hän haluaa päästä eroon vanhimmissa kankaista, jotta voisi ostaa työntekijäalennuksella uusia kankaita. Olisi sääli heittää hienoja kankaita roskiin. Hän tietää, että sisko on kiinnostunut kankaista, muttei ole yhteyksiä tekstiilifirmoihin eikä ole vara ostaa kalliita kankaita. Annalla on vastaavasti työläisalennus Brandia autoihin.

Siiri on innokas bloggaaja ja tapaa kehua kangasvalmistajien tuotteita, jolloin saa palkkioksi ilmaisia kangasnäytteitä. Tätä nykyään on tavallista solmia sponsorisopimuksia eri yritysten kanssa, joiden tuotteita kehuaan blogeissa. Kriitikot kutsuvat tätä korruptioksi ja vääristyneeksi markkinoinniksi. Pienpalkollisten on pakko tyytyä tällaiseen, jos haluavat luksustuotteita ilmaiseksi.

Sillä välin, kun äiti on eteisessä kyykyllään verhokankaiden edessä, niin sillä välin Johanna ja Jaana-Mari penkovat serkkujensa huoneessa heidän tavaroitansa. Patella ja Neealla on paljon jännittäviä tavaroita hyllyissään. Osa tavaroista on silkkaa romua. Huoneen Pate ja Neea jakavat keskenään. Neea mielellään rakentelee kuorma-autojen pienoismalleja, kun taas Pate mielellään hioo leijulautoja, jotta niistä tulisi kevyempiä.

Pohjoismaista Suomi on ainoa, jossa leijulaudat ovat lyöneet läpi. Jonkin verran leijulautoja näkee Skandinaviassakin mutta suomalaisnuoriso on aivan hulluna näihin leijaileviin lautoihin.

Nyt kun Johanna ja Jaana-Mari penkovat serkkujen tavaroita, niin Pate ja Neea ovat ulkona, ilmeisesti leijulautailmassa. Johanna löytää Neean hyllystä paristokäyttöisen suurennuslasin sekä sauvamagneetin, joita hän hölmistyneenä pyörittelee kädessään ja sitten hiippailee eteiseen äidin taakse.

Hän huomaa, että äidin takatasku avoimena repsottaa, jolloin hetken mielijohdeesta hän sujauttaa sauvamagneetin taskuun.

Anna ei tunne mitään, sillä magneetti on pyyhekumin kokoinen pitkulainen. Sitten Johanna laittaa suurennuslasin kahvaedellä äidin takataskuun.

Kun Anna oikaisee selkensä, niin silloin hän tuntee, että jokin ottaa vastaan. Hän koettaa vasenta takataskuaan kädellään. Käteen osuu suurennuslasi, jonka hän ottaa käteensä ja katsoo hölmistyneenä: "Miten tää on joutunut mun taskuun?" Siiri luo katseen siskoonsa ja naurahtaa: "Mitenhän se on mahtanut joutua..." ja nauraa makeasti.

Anna luo vihaisen mulkaisun Johannaan, joka yrittää pidätellä nauruaan ja on hipsimässä olohuoneeseen isän viereen, joka on katsomassa Skandinavian EBU TV1 kanavaa.

Antti ei ymmärrä mitään, kun ei osaa Skandinavian kieltä, jota Suomessa kutsutaan ruotsiksi. Antti sadatteli itse mielessään, että mitähän varten ne vitun persun perseet poistivat pakkoruotsin ja nyt kunnon ihmiset eivät ymmärrä mitään. Sitten hän luo katseen tyttäreen, joka könyää sohvalle. Hän ei vielä tiedä tämän tekosesta.

Magneetin Anna löytää taskustaan vasta illalla nukkumaan mennessä teltassa. Silloinkin Johannalla oli naurussa pitelemistä, kun äidin ilme on hölmistynyt. Johanna piiloutuu puoliaksi makuupussin sisään niin, ettei virne näkyisi.

Anna ärtyy noitumaan: "Helevetti tyttö, mitä taas oot mennyt tekemään?" Johanna vastaa makuupussista: "Ööh... laskin vain leikkiä." Anna sanoi: "Tuo oli varkaus... elä koskaan enää tee tollasta!" Anna pohti, jos veisi magneetin takaisin siskonsa luokse, muttei kehdannut leimauttaa tyttärtään rosvoksi.

He ovat *Wasalandian* vanhalla leirintäalueella, lähellä Vaasan vanhaa keskustaa merenrannalla, jonka rantaviiva on etääntynyt lännemmäksi. Alueelle ei ole pääsymaksua koska leirintäalue useita vuosia sitten lakkautettu ja siirretty Raippaluotoon Vaasa-Uumaja moottoritien varteen.

Seuraavana päivänä Kiviset jatkoivat Vattulaan, jossa he ovat noin viikon ja sitten he lähtevät kotimatalle. Vattula on kesälomamatkojen pääkohde niin kauan, kun Elisabeth elää.

Vihdoinkin Volmar ja Alli perheineen päättivät lähteä Kivisten luokse kylään, jota he ovat monesti suunnitelleet, muttei siitä tullut mitään, kun joka ikinen kerta, kun he edes suunnittelivat Etelä-Suomen matkaa, niin heti Allille pukkasi hirveä ripuli, joka parani, kun he päättivät olla lähtemättä. Nyt vihdoinkin he ottivat härkää sarvista ja päättivät lähteä Kivisten kyydissä Lappeenrantaan. Alli otti varmuuden vuoksi mukaan kaksi purkillista hiilitabletteja. He matkailevat aivan liian harvoin, jos sitäkään eli ei mikään ihme, kun heti Alli stressaantuu, kun matka on edes suunnitelmassa.

Mike on tätä nykyään lukion viimeisellä vuosikurssilla. Hänellä oli vaikeaa yläasteella ja joka ikinen vuosi joutui luokalleen. Vihdoin ja viimein hän pääsi peruskoulusta ja aloitti Sami Kallelan lukion kauppalinjalla. Hänellä on vaalea siilikampaus, kuten tätä nykyään monella muullakin. Hän kampaava tukkansa siilimäisesti pystyyn niin, että hän muistuttaa punkkaria mutta sellainen Mike Karjalainen ei ole. Hän diggaa iskelmää ja rokkia.

Autossa on ahdasta, mutta sopu sijaa antaa. Onneksi tätä nykyään Suomessa on hyvät moottoritiet jokaiseen ilmansuuntaan niin, että matka etenee sujuvasti.

He pysähtyivät Kuopiossa kauppakeskus Sagassa, joka on valtava viihdekeidas. Saga on päällystetty punaisilla metallilevyillä. Rakennuksen katolla loistaa keltaisessa neonkytissä kauppakeskuksen nimi. Vieressä on samanlainen kauppakeskus nimeltä Song, jossa on musiikkikauppoja, kun taas Sagassa on lukulaitemyymälöitä ja perinteisiä kirjakauppoja. Kirjakaupat myyvät myös lukulaitteita.

Saga ja Song ovat uuden sukupolven kauppakeskuksia, joissa voi muun muassa leikkiä virtuaalimaailmassa; tarvitsee vain pukea ylleen datapuku ja datalasi, jolloin pelaaja valitsee peliympäristön.

Johanna päätti kokeilla datapukua. Hän valitsi äidiltään salaa erotiikkamaailman, vaikkei edes tiedä erotiikasta mitään. Sanan hän on nähnyt äidin pornolukulaitteista, jotka hän ja pikkusisko ovat löytäneet vanhempien makkarin kaapin päältä. Johannaa huvittaa pornolukulaitteiden nimet kuten Jenna ja Karro.

Johannaa kiehtoo kaikki, jossa on maininta erotiikka ja porno koska äiti tapaa hyssyttellä heti kun hän kysyy, että mikä on erotiikka, pornosta puhumattakaan. Siis ei mikään ihme, kun lasten uteliaisuus herää aikuisviihdettä kohtaan.

Johanna näki datalaseilla virtuaalipippeleitä ja pimppejä. Kun äiti kysyi, että minkä virtuaalimaailman hän valitsi, niin silloin Johanna väitti valinneensa Muumi maailman. Anna epäilytti koska tyttären kasvoilla oli niin paljon punaa.

Anna osti Sagan lehtipisteestä uusimman Jennan uusimman numeron. Karrosta hän ei oikein pidä koska siinä on liikaa lesborakkautta mutta Jennassa on rohkeaa heterolempä sekä upeita alastomia eurouroksia, vaikka hänellä itsellään on jo melkoinen härmän karju.

Porno lukulaitteita ei voi ladata netistä suoraan vaan ne pitää ostaa joka kerta erikseen. Tämä siksi, ettei julkaisun julkeita kuvia päätyisi nettiin järkyttämään herkkiä. Totta kai Jennan ja Karron voisi tilata kotiin mutta sitä Anna ei oikein pysty tehdä, kun silloin lapset voivat sada ne käsiinsä. Usein keskiviikkoisin tytöt kilpailevat siitä, että kuka hakisi postin. Keskiviikkona ilmestyy sarjakuvalukulaite Palle Runqvist.

Anttia, eikä muitakaan miehiä porno ei voisi vähempää kiinnostaa. Pornosta on tullut akkojen ja akkamaisten vepukoiden huvia. Yhä Antti tapaa lueskella romanttista Kingi lukulaittelehteä. Hän on tilannut Kingin. Usein Johanna tapaa kysellä isältään, että mitä Kingissä lukee ja arvailee, että jokaisella sivulla lukisi; *Sinunkin elämäsi voi olla sellaista...* Johanna ei jaksa alkaa lukemaan aikuisten novellilukulaitteita mutta sen sijaan hänellä on sairaalloinen kiinnostus Jenna lukulaitteita kohtaan.

Johannalle on tilattu koululaisille tarkoitettua Kamuposti lukulaittelehti, joka on Koululainen-lehden manttelinperiä. Kamuposti antaa Johannalle paljon inspiraatioita luokkalukulaittelehteen sekä piirtämiseen.

Kauppakeskus Sagasta Johanna löysi matkamuistoksi muutamia ilmaisia lukulaite-esitteitä. Niissä esitellään muun muassa Sagan virtuaalimaailmoja sekä tulevista kauppakeskuksista. Johannalle selvisi, että Sagan ja Songin omistaa Sally Market, jolla on Skandinavian Vänercityssä samannimiset kauppakeskukset ja kuvien mukaan ovat identtiset. Lisäksi yrityksellä on suuri Sally Market Tallinnan uudessa keskustassa.

Jaana-Marile piti ostaa Sagasta vaaleanpunaisen pehmomaskotin nimeltä *Pink Battery*, jonka sisällä on ladattava paristo. Pehmomaskotin pää muistuttaa pariston napaa. Kun maskotin pitkästä hännästä vetäisee, niin silloin maskotti alkaa tanssia niin, että veltot jalat sätkivät samalla kun maskotin kaiuttimesta kuuluu ikivanha rallatus *Lentävä kalakukko* Esa Pakarisen laulamana. Allia kiehtoi Pink Battery ja alkoi sitä tanssittaa ja samalla rallatteli; *Kaikki on vinksin vonksin tai ainakin heikun keikun...* Jaana-Maria nauratti, kun aikuinen akka tuolla lailla alkaa lelumaskottia tanssittaa. Allin rallatus tallentui maskotin muistiin.

Alli on oikea vekkuli, joka tapaa usein päästellä kummallisia kurkkuääniä. Hän on Johannan kummi eli sopii hyvin kummiksi vekkulimaiselle tytölle, joka silloin tällöin tekee outoja. Tätä nykyään Johanna kykenee salaamaan tekosensa mutta aina jossain vaiheessa ne paljastuvat.

Anna pohti, jos kävisi Songissa katsomassa musiikkikauppoja sekä äänitysstudioita. Ennen kuin hän tapasi Antin ja Davidin Vattulan liikenneympyrässä, niin silloin hän oli työpaikkabändissä nimeltä *New Candies*. Vattuhatun henkilökunnalla oli joka perjantai niin kutsuttu voi hyvin tuokio, jolloin tehtiin biisejä, joita esitettiin muun muassa tiistaisin dementiaakeskusten aulakahviloissa.

Silloin tällöin Johanna ja Jaana-Mari pohtivat, että mitä he tekevät tulevaisuudessa. Tällä hetkellä Johannan haaveammatti on turistibussinkuljettaja ja bussin tulee olla hopeanvärinen, virtaviivainen, hieman futuristinen, Nuijamaan bussi.

Jaana-Mari haaveilee viisitoistavuotiaana rakentaa majan puuhun ja muuttaa siihen asumaan. Majassa olisi kaljahissi, unelmoi hän.

Jaana-Mari on jo nyt päässyt oluen makuun, sillä äiti tapaa ostaa hänelle ykkösolutta, jotta kohottaisi ruokahalua. Nuorimmainen syö huonosti niin, että tämä on laiha kuin luuranko, ei edes afrikkalaiset alkuasukkaat ole niin laihoja, ajattelee Anna Kivinen samalla kun on lähikaupassa oluthyllyn luona.

Pellon ja moottoritien takana on lähiö, jolla on hassulta kuulostava nimi; Generaattori, jonka keskellä on pienoinen ostoskeskus, jossa on hammaslääkärivastaanotto, hoitokeskus, kristillinen kirkko sekä muslimien yleisökeittiö. Ostoskeskuksen ainoa ruokakauppa on *K Quantum Vaasahalli*.

Se on totta, ettei Afrikassa ei enää ole nälän hätää, sillä Afrikan elintaso on noussut länsimaiselle tasolle. Moni afrikkalainen ylensyö ihan ähkyyn asti. Libyasta on tullut maanosan talousveturi. Afrikan köyhin valtio on Somalia, josta tulee jatkuvasti Eurooppaan onnenkerjäläisiä. Afrikan kaikki maat ovat muodostaneet eurooppalaisen mallin mukaan Afrikan liittovaltion. Afrikassa ja Euroopassa pyritään välttämään Yhdysvaltojen virheet. Afrikan ja Euroopan osavaltioilla on jonkin verran itsenäisyyttä. Turvallisuusasiat ovat federaatio tasolla, sillä rikollisuushan ei näe maan rajoja. Lisäksi verotus on myös liittovaltiotasolla ja se on toiminut ihan hyvin.

Kiviset luopuivat viihderobotti Lassesta koska sen piirilevyt olivat pahasti hapettuneet. Robotti ei enää kyennyt tallentaa uusia lauluja koska muistikapasiteetti oli täynnä eikä siihen voi lisätä muistia. Viihderobotti on pelkkä karvalakkimalli, ensimmäisen sukupolven halvimpia viihderobotteja. Kylläkin olisi voinut poistaa vanhat laulut, mutta kun piirilevyt olivat hapettuneet sekä kuluneet, niin oli parempi viedä aparaatti elektroniikkakierrätykseen. Sitä ei olisi voinut myydä koska robottiin on tallentunut paljon henkilökohtaista materiaalia sekä formatointi olisi ollut työlästä kuluneella robotilla.

Perheellä on nyt oikea lemmikki eli Rikitus-koira, joka on erittäin mukava ja älykäs hauva, joka osaa hakea matkapuhelimen heti kun se alkaa soida. Viihderobotin ainoa hyvä puoli on se, kun sen voi jättää lomamatkalle lähtiessä kotiin mutta oikeaa lemmikkiä ei voi jättää yksin.

Johanna ei ole kovinkaan innokas auringonottaja läskirumbansa vuoksi, melkoinen auringonpakolainen, kuten äiti tapaa vitsailla mutta joskus Johanna saattaa innostua auringonotosta. Hän helposti kiihottuu, kun on ilman paitaa eikä edes tiedä ilmiön syytä, että mitä on kiihottuminen. Alamahassa alkaa kihelmöidä heti, kun hän riisuu paidan. Kesäisin kotipuutarhassa hän tapaa leikkiä viidakonvaltiasta Janea. Silloin hän on paidatta ja ilman bikinejä. Auringonoton ohella hän juoksentele huopaan kietoutuneena ympäriinsä. Kun isä tai äiti tulee vastaan, niin silloin hän avaa huovan sanoen: "Haa!" Muulloin hän ei mielellään näytä paljasta vatsaansa paitsi aurinkoa ottaessa, uimarannalla sekä saunassa. Kun äiti käskää vaihtaa paitaa, niin silloin Johanna sanoo: "Hyi, läskit näkky!" Lihavaksi Johannaa ei voi kutsua, muttei ruipeloksikaan. Hän on semmoinen tasapaksu ihan kuin kummitäti Astakin. Vernerin on oikea ruipelo, vaikka kutsuukin itseään läskiksi. Jaana-Mari on laihatyttö laihialainen, sillä hän syö aivan liian vähän. Tästä on Oskari-ukki huolestunut. Hän on monesti sanonut, että pian mahalaukku kutistuu olemattomiin ja putoaa pois. Silloin tällöin Anna tapaa ostaa nuorimmalle ykkösolutta, jotta kohentaisi tämän ruokahalua. Tämän vuoksi Jaana-Mari tapaa uunelmoida puuhun tehdystä majasta kaljahisseineen. Johanna syö pikkusiskonkin edestä. Ihme kyllä Johanna ei erityisemmin liho, mutta jonkin verran liika kiloja häneltä löytyy, muttei ylipainosta voi puhua. Johannan läskirumba on todellinen mysteeri. Ehkä se johtaa juurensa edellisen vuosikymmenen riisuutumiskohtaukseen. Ehkä paidatta oleminen kiihottaa Johanna, vaikei edes ymmärrä mitä kiihottuminen käsittää. Kiihottuessaan hänelle tulee hyvänolontunne.

Eräänä kesäpäivänä siskokset ovat leikkimässä vanhempien makuuhuoneessa. Johanna kurkistaa vaatekaapin päälle. "Mikä toi on?" sanoo hän ääneen ja ottaa suorakaiteen muotoisen pahvipakkauksen ja laskeutuu alas tutkimaan siskonsa kanssa pakkausta. Tytöt pätkäilevät punaisen pahvipakkauksen sisältä löytyvää pientä limaista kumipussia. Johanna laittaa tämän ultraohuen kumipussin virkkuukoukun päähän, jonka hän löysi äidinpuoleiselta yöpöydältä. Kukkaruukusta hän ottaa kukkakepin ja laittaa siihen toisen kumipussin. Pikkusisko katsoo ihmeissään isosiskonsa touhua. Sitten tytöt keksivät oivan leikin nimeltä supervallan ulkoministeri ja sotahullu presidentti. Heitä alkaa naurattaa niin, että nauru kuuluu keittiöön. Anna ihmettelee, että mitähän penskat ovat taas keksineet ja menee makuuhuoneeseen katsomaan. Makuuhuoneen ovella hän jäykistyy: "Mitä vittua te duunaatte?" johon Johanna: "Löyvettiin tämmösiä hassuja kumipusseja koapin peältä!", johon Anna tuhahtaa: "Nyt annat jok'ikisen ja tämä soa olla laitimmainen kerta, kun koskette isin tavaroihin!", sanoo Anna samalla, kun otsalla näkyvä pystyasennossa olevat vihanrypyt. Johanna ojentaa mysteeripussit äidilleen samalla, kun änkyyttä: "Mitä nää tällaset kumipussit oikeen on olevinaan, mitä näillä tehään?" kysyy Johanna, johon äiti vain tuhahtaa: "Nuss... Ööh... ne ovat semmosia aikuisten apuvälineitä." Muuta selitystä hän ei keksinyt eikä ole haluja ruveta seksologiksi.

Myöhemmin iltapäivällä, kun Antti oli tullut töistä kotiin, niin silloin Anna kertoi päivän tapahtumista: "Kuule, pennut ovat löytäneet kondomisi... Ne pitää laittaa lukkojen taa." sanoi Anna. Antti naurahtaa: "Kenet lukkojen taakse, pennutko?" johon Anna: "Kortsut tietenkin, senkin pässin pää!" Sitten keskustelu siirtyy nettitiiliin. Antti huomaa samalla, kun hämmentää lusikalla kahvijuomaa: "Rahat pitäis saaha riittämään nettikonttoonkin mutta jok'ikinen kauppareissu pennuille pitää ostaa leluja!" Johanna ja Jaana-Maria alkaa naurattaa, kun heille muistui mieleen äidin mainitsema kumipussien pakkauksen päältä tavaama sana kondomi. Antti rypistää otsaansa ja kysyy kummissaan: "Mikä on noin hauskaa?" johon Anna: "Ne varmaankin tirskuu kondomeille... Kontto ja kondomi, You know." Antille muistui mieleen eräs hassu nettisivu ja menee olohuoneeseen ja kaukosäätimestä käynnistää seinään kiinnitetyn televisioruudun ja kytkee tietokoneyhteyden päälle. Hakukoneeseen hän naputtelee; *Kuinka saa rahat riittämään?* Pian tulee ruuduntäydeltä vastauksia, joista ensimmäinen viittaa skandinaaviselle nettisivulle *Ögonblicket*, jonka linkkiä Antti klikkaa. Hän joutuu sivulle, jonka otsikossa lukee; *Rena vita lakan*. Antti ei ymmärtänyt sanaakaan, kun teksti oli vain Skandinavian kielellä eikä osaa kyseistä kieltä, jota Suomessa kutsutaan ruotsin kieleksi. Hän kiroaa ääneen: "Vitun persun perseet, kun poistivat pakkoruotsin niin, ettei kunnan ihmiset ymmärrä mittään!" Anna tulee rauhoittelemaan ukkoaan, ettei tämä kiroilisi lasten kuulle, vaikka itse on sortunut samaan.

Eräänä kesäpäivänä Jaana-Mari päätti itse tehdä kumipusseja leikkaamalla muovikassin nurkat, jotka hän laittaa vanhaan näkkileipälaatikkoon, jonka päältä yliviivaa sanan leipä ja korostaa sanaa näkki, kun oli tavannut pahvin päältä kyseisen sanan. Pahvin päällä on alaston viulunsoittajan kuva,

Syksyllä Johanna menee viidennelle luokalle, joka on normaaliluokka. Luokanvalvojaksi tulee virallisesti Risto Kurkinen.

Inkeri Pulliainen lopetti, koska haluaa kokeilla muita ammatteja. Pedagogin työ ei ollutkaan se, jota hän haluaisi tehdä eläkeikään asti. Yksinkertaisesti hän ei uskalla työskennellä lasten ja nuorten parissa vaikean pedofiiliansa takia. Hän pelkää, jos mopo karkaisi käsistä ja toteuttaisi sairaita ideoitaan ja sitten paljastuisi. Hän pelkää kuin ruttoa paljastumista, jolloin joutuisi pakkokastraatioon, jolloin pimppi ommeltaisiin umpeen. Inkeri on huomannut, ettei kiinnostu aikuisista miehistä eikä naisistakaan vaan alaikäisistä hän kiihottuu huolestuttavan paljon. Niinpä oli parasta lopettaa pedagogina hyvänsäänaikaan.

Marjo Ruusuvirta siirtyy Porstuankouluun eli Johanna ja Marjo kadottavat kontaktin, mutta sen sijaan Ninosta tulee Johannan uusi virallinen luokkakaveri. Yhä silloin tällöin Nino tulee Kivisten puutarhaan hippasille. Myös välitunneilla he leikkivät koskin-viimeiseksi hippaa. Johanna on kiintynyt Ninoon, vaikkei edes tiedä mitään tyttöpoika rakkaudesta. Heti kun Johanna on yksin kotona, niin silloin hän soittaa Ninolle ja rupattelee niitä näitä. Heti kun Johanna näkee tamburiinin ikkunasta isän tai äidin tulevan, niin heti hänelle pujahtaa pupu pöksyyn ja juoksee päätä pahkaa omaan huoneeseen, toiseen kerrokseen. Silloin Sulo mörkö ei ole mielessä. Monesti vanhemmat ovat huomanneet kommunikaatiolaitteen olevan auki ja toisesta päästä kuuluu Nino Backmanin huhuilua. äiti ja isä ovat sanoneet vanhimmalle tyttärelleen, että se on ihan okei soitella kavereille, muttei kuitenkaan pilapuheluita. Oikeastaan kyseessä on kuin onkin pilapuhelu koska Johanna ei kykene puhua asiallisesti kavereilleen. Hän soittelee myös toiselle luokkakaverilleen vaaleatukkaiselle Heka Kekolalle, jolle hän mörösten vitsailee. Heka puolestaan väittää olevansa Mattila eikä Kekola eli myös hän on melkoinen vekkuli.

Rajapyykkivuorenkoulu on profiloitunut kirjakieleen ja Suomen murteisiin, Karjalan kieleen sekä maahanmuuttajiin. Kerran viikossa on esperantoa valinnaisaineena. Johanna on jonkin verran oppinut esperantoa ja kotona tapaa kirjoitella lyhyitä tarinoita tällä keinotekoisella kielellä. Pikkuhiljaa hän kiinnostuu esperantosta. Hänen esperantopedagoginsa on vaalea siilitukkainen pitkäkasvuinen Kari Nylon.

Jaana-Mari aloitti Jonna kummun leikkikoulussa, joka on tulipalon jälkeen remontoitu uuteen uskoon. Mikäs on tenavien leikkiessä, kun kaikki on remontoitu hienoksi, kuten Anna ja Antti sanoivat. Jaana-Marin leikkikoulupedagogi on nimeltä Kalevi. Heti kun Johanna oli kuullut nimen, niin silloin hän rallatteli pikkusiskolle yksinkertaisella sävelellä; *Kaupungin Kalevit tiesivät hänet...* Isä ja äiti toppuuttelivat, ettei saa ilkkua pedagogeille. Anna ja Antti pelkäävät auktoriteetteja, joita he kutsuvat ihilisteiksi. Ihilisti sanaa he yhä yrittävät välttää lausumasta lastensa kuulle.

Leikkikoulussa Jaana-Mari tutustui Petra Järvisen, alkoholistien tyttö.

Antti ja Anna ihmettelevät, kun nuorimmainen aina vaan tutustuu juoppojen pentuihin. Toivottavasti pikkuihin ei sortuisi päihteisiin, kuten Anna tapaa ajatella. Vanhimman tyttären on vaikea saada kavereita, jolla on vain yksi kaveri ja sekin tulee aivan liian harvoin, kuten Anna vatuloi aamuöisin sängyssään yrittäen uudelleen nukahtaa. Uni tulee heti, kun hän on polttanut sähkötupakkaa parvekkeella. Hän ja hänen aviomiehensä toivovat, että Johanna ja Nino olisivat useammin toistensa seurassa. Ehkä tulevaisuudessa heistä voisi tulla pari, kuten Anna tapaa itse mielessään pohtia. Hänestä Nino nimi on erittäin kaunis. Joskus Annaa on kaduttanut, ettei Johannaa kastettu Ninaksi; yhdellä tai kahdella illä.

Silloin tällöin välitunneilla Johanna tapaa kurkkia leikkikoulun ikkunoista sisään, jotta näkisi pikkusiskonsa utelias, kun on. Hän ei uskalla näyttäytyä reilusti silmälasiansa takia. Koulussa hän ei halua riisua rillejään ja kotona hän ei halua niitä käyttää. Juuri tällaisen silmälasirumban takia hän on jäykkä ja stressaantuneen oloinen, kun Nino tulee kylään. Koulussa välitunneilla hän on hitusen verran rennempi mutta silloinkin on stressaantuneen oloinen ja koko ajan kihertäen haroo kädellään kasvojaan. Tämä huvittaa monia niin, että vekkulimaisimmat alkavat kujeilla. Välitunneilla Johanna tapaa olla hippasilla Ninon sekä Rico Anttilan kanssa. Jälkimmäinen on vaaleatukkainen pojanvesseli, jonka etunimestä Johannalle tulee mieleen samanniminen serkku.

Jonkin aikaa Petra asui alkoholisoituneen isän kanssa, joka eräänä syyspäivänä teki itsemurhan sivaltamalla laserleikkurilla kurkkunsa auki koska tämän ryppykaveri oli pöllinyt viinapullon. Itsemurha tapahtui Lappeenrannan Suurtorilla. Ihan yllättäen äijä otti esiin laserleikkurin ja tökkäsi itseään kaulaan. Hän rojautti kivikuolleena maahan ja kaulasta suihkusi veri. Ohikulkijat järkyttyivät ja tapaus tuli paikalliseen uutislukulaitelehteen. Lappeenrannassa ilmestyy tätä nykyään uutislukulaitelehti nimeltä *Lääninlukulaite*, jossa on kerran viikossa Kainuun kielinen palsta koska kaupungissa asuu paljon ulkokainuulaisia. Suurin osa heistä työskentelevät Fenno-Brandcarilla.

Isän itsemurhan jälkeen tyttö asui äitinsä luona, joka myös on samanlainen renttu. On ajankysymys, milloin pikku Petra sortuisi päihteisiin tai joutuu sosiaaliviranomaisten hampaisiin. Toistaiseksi hänellä on kunnollisesta perheestä oleva leikkikaveri.

Heti kun Petran äiti oli kuullut ukon vihoviimeisestä virheestä, niin silloin hän järkyttyi ja joi kokonaisen viinapullon tyhjäksi. Järviset ovat kainuulaisia eli sen vuoksi Jaana-Mari ja Petra ystäväystyivät.

Petra tulee Kivisille lähes päivittäin. Johanna ei tapaa leikkiä pikkutyttöjen kanssa. Ehkä hänen pitäisi, jotta tulisi sosiaalisemmaksi.

Eräänä päivänä Johanna huomasi, että Järvisen likka oli varastanut hänen nukketaloistansa joitakin kalikoita mutta harmi vaan, kun puuttuu vedenpitävät todisteet. Nukketalojen erikoistavaroita puuttuu, muttei hän ole sata prosenttisen varma, että se on juuri Pertta mutta melko varma hän on.

Kerta Johanna on nössö, niin ei viitsi alkaa kuulustella pikkusiskon leikkikaveria.

Harmi kun pikkusiskon huoneeseen mennään hänen huoneensa läpi niin, että Petra voi tulla kiusaukseen näpistää Johannan leikkikaluja.

Kun Petra on pikkusiskon luona, niin silloin Johanna istuu keittiössä piirtelemässä piirustuslaitteellaan tai sitten sepittää lyhyitä kertomuksia kirjoituslaitteellaan. Hänen tulisi olla omassa huoneessaan ja vahtia omia leikkikalujaan.

Nukkekotia on valkoisella pitkulaisella stereopöydällä, joka on ostettu edellisen vuosikymmenen alussa Turun Ikealta.

Stereopöytä vastakkaisella seinällä on kapea seinähylly, jonka päällä on seinää vasten valotaulu, johon voi älypuhelimella lähettää viestejä. Hissu mummo on lähettänyt taululle viestin;

Tervetuloo Paraisten mökille!

Koulussa Johannalla on ensimmäinen seksuaalivalistustunti, jolloin pedagogi esittelee kondomeja, että mitä niillä tehdään ja miksi sellaisia on olemassa. Nyt vihdoinkin Johannalle alkoi valjeta, että mitä näillä mystisillä kumipusseilla tehdään. Johanna huomasi Ninon vekkulimaisen ilmeen, kun pedagogi heilutteli ilmassa näitä kummallisia kondomiksi kutsuttuja kumipusseja.

Ristolla on mukana myös tamponoja, joista Johannalle tulee mieleen Helsinki-Tampere luksusluotijuna Tamponia1. Helsinki-Lappeenranta luotijuna on Lapponia1. Tamponia ja Lapponia junat ovat yksityisen *Junakomppanian* junia.

Seuraavaksi Risto Kurkinen kysyy oppilailtaan naisen sukupuolielimen nimeä, jolloin luokkaan tulee suuri vaivautunut hiljaisuus, vaikka kaikki tietävät vastauksen. Yhtäkkiä hiljaisuuden katkaisee kimakka ääni, mustatukkainen Oswald Plomeros hihkaisee: "Hai, se on pillu!" Risto punastuu mutta yrittää olla luonnollinen, kun kyse on ihan tavallisesta ruumiinosasta.

Luokkahuoneen täytti naurunremakka. Luokanvalvoja sanoo kakistellen: "Kyllä, aivan oikein, mutta kyllä pillulla on kiltimpi nimi ja se on vagina, myös pimpiksi kutsuttu!" Tuskin kukaan sitä kuulee, kun oppilaita naurattaa makeasti. Johannaakin naurattaa koska on monesti kuullut pillu-sanana äidiltään, että pilluun kasvaa kynsi, jos sitä näyttelee pojille.

Enää Johanna ei kiusata. Vielä vuosi sitten Minetti hieman ahdisteli, kun oli kävelemässä Porstuan koulunpihan läpi kohti Jonnaa. Minetti sekä muut kolmannen luokan aikaiset luokkakaverit sekä neljännen luokan Marjo käyvät Porstuankoulussa. Marjoa Johanna ei ole sittemmin nähnyt, mutta Minettiä on nähnyt liikaakin. Näköjään Saarisen likka on unohtanut, mitä kasvatusviranomaiset olivat sanoneet. Vuosi sitten aamuisin Minetti juoksi Johannan eteen ja alkoi tönä. Kiusaaminen loppui, kun Johanna oli kertonut tönimisestä kotona.

Anna päätti tehdä ansan sille kiusanhengelle ja käveli jonkin matkaa tyttärensä perässä. Eikä aikaakaan, kun Minetti tuli ahdistelemaan, niin silloin Anna meni väliin ja kysyi sähkötupakka suupielessä väpättäen: "Tääkö on se vitun kiusanhenki? Voi vittu mikä nulikka!" Minetti mumisi jotain ja sitten yritti paeta, mutta Anna otti niskasta kiinni ja uhkasi antaa turpiin, jos Johanna ei saa olla rauhassa. Tästä lähtien Johanna sai kulkea rauhassa koulumatkat. Ilmeisesti Minetille palautui kasvatusviranomaisten uhkaus ja hänellä tuli köntsät housuun.

Porstuankoulu kuuluu samaan rehtorialueeseen kuin Rajapyykkivuorenkoulu ja Jonnan koulu. Porstuankoulun alueen perällä on pitkulainen koulupaviljonki, jossa rehtorit istuvat tai mistä sen tietää, jos sattuvat seisomaan, sillä toimistoalalla on yleistynyt seisomatyöpaikat, kun seisontatyö on terveellisempää.

Opintorehtori Ulla Zetterlind tapaa kopioida Johannan lukulaitejulkaisun Rajapyykkivuorenkoulun kotisivulle, jotta koulun kaikki pedagogit ja oppilaat voisivat lukea hassuja juttuja, vaikka lukulaittelehti on hyvin sekava ja paljon kielioppivirheitä. Koululla ei tietenkään ole vara tilata tyhjiä lukulaitteita niin, että nettisivu saa välttää.

Eräänä päivänä Johanna sai olla katsomassa, kuinka käytetään lukulaiteskannetta. Hän sai linkin, josta lukulaitteen artikkelit löytyvät ja pedagogit ja opintorehtori suosittelivat, että hän näyttäisi sisällön vanhemmilleen. Sitä hän ei uskaltanut tehdä sillä hänhän on kirjoittanut Jet Haahkan tapauksesta sekä englannin opetushuoneeseen pissaamisesta. Johannasta on tullut pedagogien lellikki lukulaittelehtensä ansiosta niin, etteivät vaivaudu edes opettaa oikeaa grammatiikkaa.

Seuraavassa vanhempainillassa Risto kertoi kotisivuosoitteen Johannan äidille. Heti kotiin päästyään Anna katsoi tyttärensä julkaisun ja ihastui tämän hassutuksiin. Hän ajattelee, että tyttärellä on erittäin hyvä huumorintaju sekä kirjailijan lahjoja, kuka ties tulevaisuudessa työstä tulisi menestyvä kirjailija, joka faksaisi kahisevaa isälle ja äidille, ajattelee Anna samalla, kun selaa tyttärensä luokkalukulaittelehteä. Pedagogi kutsui lukulaitetta Köppäriksi, ajattelee Anna. Mistähän sekin nimike johtaa juurensa, pohtii hän.

Pedagogit alkoivat kutsua Rajapyykkivuoren avisiä Köppäriksi, kun Johannan esperanton pedagogi Kari Nylon käsitti väärin oppilaansa esperanton kielisen tarinan pätkän nallesta. Johanna itse oletti nallen olevan esperantoksi Köppä. Tämä väite on iskostunut hänen mieleensä leikkikouluajoilta. jolloin leikkikoulunpedagogi oli yrittänyt opettaa hänelle hieman esperantoa osoittaen nallen kuvaa sanoen Hämeeksi; Kukas se sieltä köppäsee? Pikku Johanna oletti, että nalle olisi esperantoksi köppä tai jotain siihen tyyliin. Tässä kerran, kun Kari Nylonin kanssa hän kirjoitti lukulaittelehtensä lyhyen nallekertomuksen, jossa nalle oli ostamassa salaattia, niin pedagogi Nylonin mielestä täällä Hämeessä salaattia tulisi kutsua vihersalaatiksi. Johanna alkoi kertoa esperantoksi, että köppä ostaisi porkkanaa eikä mitään salaatinlehtiä. Kari ei ymmärtänyt yhtikäs mitään. Jossain välissä Johanna kirjoitti tarinaan nallen sijasta köppä ja niin koulun kaikkia kainuulais- sekä joitakin hämäläispedagogeja alkoi huvittaa sana köppä ja alkoivat kutsua Rajapyykkivuoren avisiä Köppäriksi, kun se on lyhyempi ja ytimekkäämpi. Johanna itse kutsuu luokkalukulaittelehteään vain Rajapyykkivuoren avisiiksi.

Yhtä asiaa Anna ja Antti ihmettelevät samalla kun silmäilevät tyttären nettijulkaisua; miksei pedagogit opeta ortografiaa? Kotisivun lukulaittekopiossa on paljon kummallisia virheitä sekä yhdyssanat on kirjoitettu erilleen. Opintorehtori vain skannaa lukulaitteen kokonaisuudessaan nettiin eikä koske sen sisältöön. Antti pähkäili, että tytär voisi ihan hyvin levittää natsipropagandaa eikä kukaan siihen puutu.

Antti ja Anna eivät kehtaa huomauttaa virheistä, kun eivät jaksa alkaa tappelemaan pedagogien kanssa, kun heillä on auktoriteetti kammo.
Anna kopioi tyttären kirjoitukset tämän vauvasivulle, joka on Kivinen Areena sivustolla, jotta tyttö voisi sitten aikuisena verestää vanhoja muistoja.
Jo lukemattomia kertoja siskokset ovat surffailleet heidän vauvasivustollansa, jota kutsutaan *Karvasaitiksi* hiuskiehkuran kuvan takia.
Johannan sivulla lukee, että vauvana hän oli leikkinyt vanhalla modeemilla, josta oli purrut nurkat pyöreiksi. Sivulta poistuessa pomppaa esiin pieni ruutu, jossa lukee Annan kirjoittama pieni onneton runon värssy; *Kun vuodet nää vaihtuu, niin sivuille näille muisto jää. Runoili Äiti*. Tämän Johanna on kopioinut lähes jokaisen piirustuslaitteen viimeiselle sivulle.

Annan omalla kotisivulla on runsaasti ruokaohjeita sekä käytännön vinkkejä erilaisista arkipäiväisistä asioista sekä linkit Facebookin kaverilistoille. Antin sivulla on runsaasti armeijan aikaisia vitsejä sekä muuta jutun tynkää. Hänen sotilasarvonsa on sinkomies ja suoritti asevelvollisuutensa 2960-luvun lopulla Kajaanin Hoikankankaalla, pari vuotta ennen appiukon kuolemaa.

Muutaman kerran Johannan luokalla on ollut luokkajuhlat. Luokkahuone oli koristeltu hienoksi. Putkivalaisimet ja LED-valaisimet päällystettiin punaisilla kreppipaperein ja katosta roikkui serpentiinejä. Kaikilla juhlijoilla oli punaiset tötteröhatut sekä tuuttinenät. Ohjelmassa oli runsaasti teatteria, kun Risto on kulturelli.
Johanna näytteli pappia, joka kulki kiroilevan siilin ohi ja sanoi tälle, ettei tuolla tavoin pääse taivaaseen. Kiroilevaa siiltä näytteli Nino. Toisessa näytelmässä Nino näytteli hassua kanihampaista poikaa nimeltä Jani-Petteri, joka koko ajan heilutteli valomiekkaa hokien viitsi-vitsiä. Mistähän mahtaa tällainen hassu hahmo olla lähtöisin, pohti Risto samalla, kun nauroi ihan kippurassa.

Samalla luokalla käy kaksi hurjaa raggaripoikaa Anti-Markus Jokityyny ja Suffeli Kantola, joilla on joka päivä koulussa yllään tummat alumiinihousut, joihin ovat töherrelleet suosikkibändiensä nimiä. Luokkajuhllassa näillä kahdella raggariinsiemennellä oli hassun härski näytelmä, jossa hevirokkarit ryöstävät ohikulkevan miehen maksan, jonka he syövät suihinsa ja röyhtäisevät päälle. Raggaripojilla oli toinenkin näytelmä, joka oli niin karmea, että he itse menettivät yöunet. Näytelmässä äiti laittaa lapselle valkoisen yöpaidan, jota lapsi ei haluaisi koska silloin keskiyöllä tulee mustaenkeli ja piirtää ristin selkään, jolloin tulee noutaja.
Eräässä toisessa luokkajuhllassa nämä kaksi jatkää imitoivat heidän suosikkibändiään *Stray Dogs*, josta he päivittäin jaksavat höpistä ja ovat kirjoitelleet sen jäsenten nimiä kirjoituslaitteisiin sekä omiin alumiinihousuihin. Luokkajuhllassa heti imitaatioesityksen jälkeen heiltä katosi bändin julisteet, jotka heillä oli esityksen taustalla. Julisteiden katoamisesta he kiukuttelivat ja syyttivät jokaista luokkakaveriaan. He alkoivat syyttää Johannaa, että tämä olisi survonut julisteet pimppiinsä. Onneksi Nino tuli väliin ja työnsi karttakepin kärjen Suffelin takapuoleen, jolloin tämä hurjistui kuin mikäkin raivohärkä ja lähti ajamaan Ninoa takaa mutta onneksi Risto sai otteen Suffelin niskasta ja käski rauhoittua. Sitten Suffeli ja Anti-Markus hiffasivat, että heidän itse olivat laittaneet julisteet oman pulpettinsa päälle. Heitä alkoi nolottaa ja lähtivät häntä koipien välissä kotiin. Ulko-ovelta he pyysyivät anteeksi ja lähtivät hipsimään kohti kotia.
Tietenkin kyseinen luokkajuhla meni pilalle, kun nämä kaksi raggaripoikaa alkoivat reuhata. Kotona Johannalta pääsi hillitön itku, kun raggaripojat riehuivat. Kotona hän ei kykene kutsua luokkakavereitaan nimiltä eli isälle ja äidille hän kutsui Suffelia ja Anti-Markusta raggareiksi.

Kivisten lähettyvillä asuu toisenlainen raggaripariskunta, joka ei ole raggari tavanomaisessa mielessä vaan kivenkovia Jehovan todistajia. Pariskunta tapaa silloin tällöin yrittää käännättää Kivisiä lahkoonsa mutta turhaan. Anna ja Anttia ei noin vain aivopestä. He inhoavat lahkoja mutta joskus saattavat varsikseen selaila Raamattulukulaitetta, jonka he saivat hääpapilta.

Jehovan todistajat ovat aikaisemmin ennustaneet maailmanloppua vuodelle 2975 mutta mitään loppua ei näkynyt vaan silloin syntyi Jaana-Mari, eikä hän ole mikään tuomiopäivän pasuuna paremminkin Johannalla on pasuunamainen itku.

Jehovan todistajat antoivat Kivisille hienon punakuorisen lukulaitteen, jonka päällä lukee kultaisella; *Kuinka voit elää ikuisesti paratiisissa maan päällä*. Kerta lukulaite on niin kaunis sekä siinä on upeita animaatiota, niinpä heillä ei ole sydäntä heittää sitä kierrätykseen. Ehkä Antti ja Jaana-Mari saattaisivat heittää roskeen mutta Anna ja Johanna eivät raaski siitä luopua, vaikkeivat fanita kyseistä lahkoa.

Johanna on perheen ainoa, joka on tutkinut lukulaitetta, jossa esitellään Jehovan todistajien uskontoa sekä heidän maailmannäkemyksensä. Lukulaite on upeasti kuvitettu; piirroksin sekä tietokoneanimaatioineen. Laitteessa kerrotaan, että kuka on Luoja ja mikä on hänen nimensä ja miksi maailmassa on niin paljon pahuutta. Lisäksi lukulaitteelta Johanna luki, että vuonna 3001 tulisi Harmageddon ja sitä ennen ihmisten tulisi tehdä parannus ja hakeutua Jehovan siipien suojiin. Johannakaan ei moiseen usko mutta uskoo Jumalaan. Luojaan voi uskoa myös kirkon tai Jehovan todistajien ulkopuolellakin. Tuskin Luoja vaatisi ihmisten mennä jonkun hassun lahkoon valtakunnansalille tai kirkkoon rukoilemaan vaan rukoilla voi myös kotona kaikessa rauhassa, kuten Johanna on asiaa pohtinut. Hän ei uskalla puhua uskonasioista vanhemmilleen koska he vain huolestuisivat ja sitten ehkä heittäisivät lukulaitteen roskiin. Johanna ei raaski heittää sitä eikä muutakaan rojua roskiin, sillä hän on keräilijä tyyppiä.

Jehovan todistajien valtakunnansali sijaitsee ihan kiven heiton päässä Generaattorin lähiössä. Välissä on vain pelto ja Imatra-Hamina moottoritie. Moottoritien eteläpuolella on suuri jääkiekkohalli Fenno areena, jonka pääsponsorina on tietenkin kuorma-autotehdas. Jouluna siellä Fenno tarjosi työntekijöilleen joulujuhlan. Totta kai Antti oli siellä perheineen.

Jehovan todistajien valtakunnansalin vieressä on Brandburgers pikaruokala, jonka eteläpuolella on piskuinen Assalin kauppa, joka on aina auki. Kiviset kutsuvat kauppaa mustanukonkaupaksi koska sen omistaja on mustatukkainen assyrialaismies. Sieltä on kätevä hakea kahvimaitoa, jota käyttää ainoastaan Johanna. Annalla on laktoosi-intoleranssi. Antti ja Jaana-Mari eivät muuten pidä vasikan juomasta, joksi he maitoa kutsuvat.

Valtakunnansalin takana on Generaattorin ostari. Ostoskeskuksen ja valtakunnansalin välissä on Lukkarintie, joka menee moottoritien suuntaisesti etelään ja pohjoiseen. Lukkarintien eteläpäässä on Fenno Areena ja pohjoispäässä on Porstuan urheilukenttä. Valtakunnansalin pohjoispuolella on tie, joka menee moottoritien ja Generaattorin välillä, josta pääsee muun muassa Lukkarintielle. Poikittaistien toisella puolella on Circle K huoltoasema.

Lappeenrannan assyrialaiset ovat sanoneet, että pian he omistavat koko kaupungin. Jo nyt he omistavat lähes jokaisen pizzerian sekä katukeittiön, joita on lähes jokaisessa korttelissa. Kivisillä ei ole mitään pakolaisia ja maahanmuuttajia kohtaan, kunhan he vaan tekevät töitä.

Tämän hetken suosituin pikaruoka on kebabhampurilaisuusi, joka sisältää kebablihaa, perunamuusia, chilikastiketta sekä suuren jauhelihapihvin. Tämä on Johannan lempiruokaa, jonka hän tapaa syödä Forssaan mennessä Tammelan grillillä, jossa hänen mielestensä on maailman parhainta kebabhampurilaisuusia. Grilliä vastapäätä on Hämeen mahtavin BMW autokauppa. Sillä välin, kun tytär aterioi niin Antti katselee Bemareita. Hänellä ei ole vara ostaa upouutta BMW:tä mutta katsominen on ilmaista. Vaimo tapaa joka kerta sanoa, ettei noin iso auto sovi hänelle ja olisi silkkää tuhlausta ostaa noin kallis munan jatke, jonka arvo tippuisi.

Viime vuonna apupedagogi Kaija Kaskinen lopetti Rajapyykkivuorenkoululla, kun sai parempi palkkaisen rehtorinviran Viipurista, rajan takaa. Hänen ei tarvinnut muuttaa paikallisjunan ansiosta. Kaijan seuraajaksi tuli virolainen Max Lillmägi. Hän alkoi opettaa viron kieltä oppilaille koska parhaillaan suomalais-ugrilaisilla kielialueilla on menneillään kulttuurisatsaus *Ugribuumi*, jonka kunniaksi on lanseerattu virvoitusjuoma nimeltä Ugri Cola. Germaanisilla kielialueilla on vastaavasti *German Cola*. Ugri Cola on hieman happaman makuinen, kun taas German Cola on makeampaa, mutta moni nuori ihan solkenaan lipittää näitä molempia kolajuomia. Suomessa jotkut kaupat myyvät German Colaa mutta Germaanisilla kielialueilla on vaikea löytää Ugri Colaa koska germaaninen kansa vieroksuu happamanmakuisia juomia. Näiden kahden kolajuoman välinen ero on suurin piirtein sama kuin Coca Colan ja Pepsi Colan välillä, jotka ovat yhä olemassa.

Jouluaattona Kiviset menevät Forssaan joulun viettoon. Tavalliseen tapaan he yöpyvät Oskarin ja Hissun luona koska siellä on enemmän tilaa.

Vähän ennen Forssaan saapumista Johannalle pukkasi nälkä ja tahtoi syödä kebabhampurilaisuusia tutulla Tammelan Grillillä. Isä ja äiti antoivat periksi ja pysähtyivät grillille. Sillä välin, kun tytär aterioi niin isä katseli luksusautoja. Äiti kännykkä surffaili. Kyllä koko perheellä olisi ollut nälkä mutta he säästivät mahaa, kun Asta oli luvannut laittaa päivällisen mutta silti Johanna sai luvan syödä etukäteen.

Kummien luona Johanna oli kylläinen, kun oli syönyt täyttävän kebabhampurilaisuusiaterian. Annaa hävetti, kun antoi tyttären syödä etukäteen mutta ei ollut paljon vaihtoehtoa tai muuten tämä oli alkanut kiukutella.

Keväällä 2982 Antti ja Anna ostavat upouuden asuntovaunun merkkiä *Solifer House Carriage*, ettei tarvitse nukkua toisten nurkissa eikä teltassa. Viime kesällä he yöpyivät oranssisessa teltassa eikä siitä mitään tullut, kun teltta kostui yökasteesta niin, että pukkasi kesänuha. Sitten vielä Vattulassa he erehtyivät leiriytyä kaupungin ulkopuolella olevan soisen Läskijärven rantaan. Järvi sijaitsee Vattulan koillispuolella, lentokentältä itään. Järvi kuuluu osaksi Vattulan kuuluisaa suonsilmää, joka on lentokentän eteläpuolella. Silmäke on hyvin erikoinen, kun se on rajoittunut ainoastaan pieneen mättääseen. Järvi on saanut nimensä juuri hyllyvästä suonsilmästä.

Yökaste oli vähällä upottaa koko teltan nukkujineen suonsilmäkkeeseen. Päiväsaikaan Läskijärven ranta on kuivaa savea mutta heti kun savikko kostuu sateesta tai yökasteesta, niin se muuttuu ihan löllöksi. Onneksi Kiviset ehtivät ajoissa kömpiä ulos teltasta, ennen kuin olisivat teltan mukana vajonneet suohon. Telttaa he eivät pystyneet pelastaa, sillä se keppeineen päivineen uposi pulputen rämeeseen. Mukana meni Johannan paristokäyttöinen leikki matkustajakatamaraani, jonka kyljessä oli Brand Linen logot.

Syy, että he päätyivät Läskijärven rantaan, on että Volmar ja Eeka kovasti kehuivat Läskijärven rantoja. Heidän mielestänsä järvessä on aina lämmin vesi ja soveltuu uinti järveksi. Se on ihan totta, muttei lapsiperheelle koska pohja on hyllyvää mutaa. Kyllä uinti taitoinen aikuinen pystyy järvessä uida. Jälkikäteen Anna näki painajaisia kyseisestä leiripaikasta, jossa muta imaisi koko perheen suonsilmäkkeeseen.

Nyt keväällä 2982 Antti päätti ostaa matkailuperävaunun, kun suo imaisi teltan eikä telttailu enää maistu. Asuntovaunussa on sisäänrakennettu tietokone, josta on langaton yhteys nettiin. Asuntovaunun sisällä on nettikamera, josta kuvan saa suorana Kivinen Areena sivustolle. Nukkumaan mennessä Antti aikoo laittaa paitansa nettikameran linssin päälle, ettei koko maailma näkisi, kun hän nukkuu. Hän ei kuitenkaan halua sammuttaa kameraa koska sen sammuttaminen voi kadottaa langattoman nettiyhteyden ja sen uudelleen saaminen olisi työlästä eli silloin tulisi taas kiroiltua lasten kuulle. Varsinkin nuorimmainen on jo oppinut paljon kiro sanoja ja tapaa usein leikkiessä hokea persun persettä. Vanhin tytär kiroilee lapsellisemmin hokien persun pyllyä.

Kotonakin Antti tapaa iltaisin poseerata nettikameran edessä ilman paitaa ja pullistella lihaksiaan. Yksi asia häntä ärsyttää omassa kehossa ja se on hirveä karvojen kasvu. Hän ei uskalla ajaa vatsa- ja rinta karvojaan, ettei vain karvojen kasvu ärtyisi. Hän on joskus lapsena kuullut äidin sanoneen, että Renne eno olisi joskus nuoruudessaan ajanut rintakarvojaan ja nyt tällä on uskomattoman karvainen rinta. Joskus Antti innostuu nettikameran edessä suutelemaan vaimoaan.

Asuntovaunun nettikamerasta on hyötyä, jos maantierosvot yllättäisivät keskellä yötä mutta kamerasta ei tietenkään ole mitään hyötyä, jos Antin paita on linssin edessä. Epäilyttävillä taukopaikoilla hän ei tietenkään peittäisi kameran linssiä paidalla.

Johanna tapaa katsoa kateellisena, kun isä, äiti ja pikkusisko nukkuvat ilman paitaa ja hän itse ei siihen kykene läskirumbaltaan.

Kesällä Kiviset päättivät mennä Forssassa sukuloimaan ja samalla näyttämään tätä hienoa asuntovaunua leuhkimismielessä.

Verner ja Kaarlo katsovat kateellisina, kun velimies tulee tällaisella luksusvaunulla. Oskari sanoo keskimmaiselle pojalleen: "On ihan okei hölömöillä, kunhan vaan hoitaa raha-asiat kunnolla!", johon Antti naurahtaa: "Haha, miten niin hölömöillä? Oothan itekin rakennellut niitä pienhuvijahtejas ja ostanut hienon mökin Paraisilta!", johon isäukko: "Äläs opeta issääs kuselle!", johon poika: "Etköhän sie jo ossoo pissiä!" ja nauraa hekottaa.

Kerta on juhannus, niinpä ollaan Paraisten mökille, jota Kivisten penskat kutsuvat ukinmökiksi. Mökillä on myös Korhoset, Oskarin ja Hissun tuttavaperhe, johon kuuluu isä Kartsu, äiti Anni ja Johannan ja Janetten ikäinen Jasmiina sekä perheen kuopus vikkeläkinttuinen Vipa. Jasmiina on suurikasvuinen, vaikka on kaksitoistavuotias, kun hän leikkii Kivisten pensojen kanssa mökin suurella nurmikolla, niin silloin on todella hassun näköistä, kun gorillamainen Jasmiina kirvaa pienten kirppujen kanssa.

Jonkin verran myös Johanna on leikissä mukana, joka tietenkin ilahduttaa isää ja äitiä. Suurimman osan ajasta hän istuu asuntovaunussa piirrellen piirustuslaitteillaan. Siinä välissä yksin käy kävelyllä lähikalliolla, josta juuri ja juuri näkee Eklundin valtaville kasvihuoneille. Kallion perällä on naapurimökin ränsistynyt huvilavaunu, jota Kivisten penskat tietenkin tapaavat silloin tällöin nuuskija.

Heti kun Jaana-Mari näki tämän suurikokoisen Jasmiinan, niin silloin hihkaisi: "Isi, kato! Valtava tyttö!". Jasmiinalla on mukana valtava nallivarasto, sillä hän on armoton sotaleikkien ystävä, ja nytkin leikkii Kivisten lasten kanssa suurella nurmikentällä sotaa ja sotilasoperaatiota. Nurmikolle Janette on pystyttänyt vihreän sotilasteltan.

Tästä lähtien Johanna ja Jaana-Mari alkoivat kutsua serkkuaan *teltanpystyttäjättäreksi*, ja siitä tuli pian perheen uusi sisäpiirislängisana. Johanna on tartuttanut pikkusiskoonsa nimiujouden. Misha serkkua siskokset kutsuvat *jakkarapojaksi* koska kerran tämä oli kiukustunut siskoonsa niin, että uhkasi tätä lyödä pienellä puujakkaralla, jonka Vernerin oli nikkaroinut hänelle.

Kolmivuotias Vipa keräilee taskunsa täyteen kastematoja ja sitten menee äitinsä luokse näyttämään saalistaan: "Mama, keitä Snake!" Totta kai Annia hätkähdyttää, että onkohan kyse käärmeenpoikasista vai kastemadoista. Varmuuden vuoksi hän komentaa tytärtään riisua housut, jotka hän ravistelee varmuuden vuoksi. Onneksi sentään joka kerta tyttö kerää matoja taskuihinsa, kuten Anni Korhonen tapaa huokaista helpotuksesta.

Antin perhe valmistelee kotiin lähtöä, mutta Hissu-mummo ei vielä halua päästää poikansa perhettä, kun tykkää kovasti Johannasta ja Jaana-Marista. Savonlinnaan muuttaessa Hissu ja Oskari yrittivät pelotella poikansa perhettä, että Savonlinnassa olisi tosi kaamea Olavinlinnan kummitus. Nyt Hissu haarukka kädessä kävelee asuntovaunun ympäri vitsaillen, että hän puhkaisisi asuntovaunun renkaan, johon Antti nauraa äidilleen räkäisen naurun: "Haha, sen kun yrität puhkasta umpikumirenkään!", johon Hissu nauraa räkättää valtavat läskiset rinnat hytkyen: "Hahhahhaa, kyllä mie ossoon puhkasta umpikumitkin ja mie puhkasin jopa kortsun silloin, kun sie sait alun!" koko pihapiiri raikuu naurua niin, että lähinaapurit olettavat kainuulaisten olevan taas humalassa.

Antti ja Anna kaipaavat kotiin, kun ovat huolissaan talosta, että onko enää kotia jäljellä. Viime aikoina koltiaisia ei ole näkynyt ja siitä kiitos Rikitukselle. Nyt kun koira on lomamatkalla, niin tihutyöntekijät saavat rauhassa rellestää, kuten Antti sanoo vanhemmilleen. Heillä on kylläkin murtohälytin, joka on kytketty poliisille mutta he eivät luota poliisiin koska poliisin tulo hälytyspaikalle kestää jopa puolisen tuntia. Siinä ajassa murtovaras ehtii putsata talon ja häippäistä. Kaikkein vähiten he luottavat vartiointifirmoihin koska vartijanrunkut voivat juuruta rikollisille kavereilleen, että se ja se talo on tyhjiillään. Sitten on mahdoton saada murtovarasta kiinni, kun vartijat suojelevat kavereitaan ja väittäen, että vartiointikierroksen aikana kaikki oli reilassa, kuten Antti kertoo mökin etupihalla ja on valmis hypätä ratin taakse.

Vastikään uutisista on kuultu, että valtakunnallinen monikansallinen vartiointiyhtiö S-L Safety on todennäköisesti kavaltanut pankkiautomaatteihin tarkoitettut rahat. Poliisi luottaa sokeasti tähän suureen vartiointifirmaan mutta todennäköisesti rahojen kavaltaja on S-L Safetyn gorillat. Pankkiautomaattien rahoja on kadonnut myös Forssan ja lähitieneen pankkiautomaateista.

Tuli Augusti ja kesälomat ovat ohi.

Johanna aloittaa viidennellä luokalla ja muut luokkakaverit neljännellä luokalla. Yhä hän on poikien kanssa hippasilla. Luokassa on hyvä henki. Kaikki pitävät ihanasta ja veitikkamaisesta Johannasta. Hän ei viihdy tyttöseurassa. Hän hieman pelkää luokkakaveri Petra Jäppistä ja Janette Seppälää sekä Mari Sulalammea. Petralla on piilevä dysleksia, josta tämä itse ei tiedä mitään, saati sitten Johanna. Dysleksia tekee Petran rauhattomaksi ja joskus hieman kiusoittelee Johannaa koska tämä on erilainen kuin kaikki muut. Kiusoittelu ei ole kovin vakavaa vaan semmoista koninleikkiä mutta Johanna hieman pelkää tätä laihakkoa pisamanaamaista tyttöä, jonka kasvot Johannan mielestä muistuttaa kettua. Janette Seppälä on tuhdin oloinen ja sen vuoksi Johanna pelkää myös häntä. Sama juttu myös Marin kohdalla, joka on aivan hulluna pesäpalloon ja usein huitelee ympäriinsä pesäpallomailalla niin, että tämä vaikuttaa väkivaltaiselta mutta sitä hän ei ole. Muutaman kerran luokassa on ollut luokkakokouksia, jotta luokkaan saataisiin hyvä henki. Joka kerta Mari lupaa hankkia puheenjohtajan nuijan, kun on hyvin energinen ja yli-innokas. Hän haaveilee tulla pesäpallo mestariksi.

Jaana-Mari aloitti ensimmäisen luokan, joka tarkoittaa, että hänestä on tullut jo isotyttö. Hänen luokahuoneensa on Johannan luokahuonetta vastapäätä, koulun keskikäytävän toisella puolella. Siskosten luokahuoneiden välissä, keskellä käytävää, on matala pitkulainen hyllykkö, jonka yli näkee luokahuoneisiin. Kun luokkien ovet ovat auki, niin silloin pikkusisko näkee isosiskon istuvan omassa luokassaan silmälasit hieman vinossa.

Silmälasien takia Johanna toivoo, että luokahuoneiden käytävän puoleiset ovet olisivat kiinni, ettei pikkusisko näkisi häntä riilit päässä. Rilleistä Johanna on tehnyt itselleen ongelman; koulussa hän ei mielellään niitä riisu ja kotona ei halua niitä käyttää. Varsinaista syytä tälle temppuilulle ei ole. Se on vain päänäpintymä, joita Johannalla on useita. Kun jostain pääsee eroon, niin silloin tulee tilalle jokin uusi kummallisuus. Muutama vuosi sitten kotona ollessaan Johanna tapasi röhkiä kuin sika. Aluksi vanhempia tämä nauratti mutta sitten he kyllästyivät ja huolestuivat, että siitä tulisi tapa ja koulussakin röhki. Kyllä hän joskus innostuessaan saattaa röhkäistä. Tämän vuoksi Johanna on saanut hupakon maineen. Silloin tällöin Johanna tapaa haroa käsillään kasvojaan yleensä silloin, kun on pursuavan iloinen tai yli-innostunut. Kun hän istuu pöydän ääressä ja innostuu jostain asiasta, niin silloin hän raapii pöydän alusta tai sitten kyhnyttää molempien käsien sormillaan ylähuulta. Silloin hän vaikuttaa olevan melkoinen vekkuli. Toisaalta hän tekee niin kutsuttuja nuuskaamisliikkeitä; vetää ylähuulen nenää vasten ja taivuttaa nenää alaspäin. Tätä pikkusisko kutsuu nuuskaamiseksi. Johannan uusin älyväläys on päästellä pieruääniä, jotka eivät tule takapuolesta vaan suusta. Hän kuljettaa ilmaa ja sylkeä ylähuulen ja yläetuhampaiden välistä niin, että tulee ripulimainen pieruääni. Silloin hän itse mielessään kuvittelee vetelän paskan valuvan housun lahkeista alas. Tästäkin on tullut tapa. Saa vain ihmetellä, että mitähän liikkuu pikku Johannan päässä pitkän vaalean tukan alla.

Jaana-Marin pedagogi on nuorekas lihavahko Eevertti Ikonen, joka on ihastunut Johannan lukulaitejulkaisuun. Heti kun lukulaite ilmestyy, niin silloin Eevertti kytkee laitteen luokan edessä olevaan suureen kuvaruutuun, jotta oppilaat saisivat nauraa. Kyllä sisältö olisi koulun kotisivullakin mutta suoraan lukulaitteelta suoraan näkee enemmän sisältöä, sillä opintorehtori skannaa vain kaikkein hauskimmat, kun on paljon muuta tekemistä.

Jaana-Marista isosiskon julkaisu on ihan kiva mutta kuitenkin häpeää siskoaan, kun tämä on erilainen kuin kaikki muut. Savonlinnassa, silloin nelivuotias Jaana-Mari yhtäkkiä huitaisi isosisko minilaserleikkurilla, jonka oli saanut äidiltään, jotta voisi opetella vuolemaan puu-ukkoja. Anna oli kerännyt lähimetsästä puukalikoita nuorimmaiselle. Onneksi lasersäde osui Johannan käsivarteen eikä käynyt pahasti. Totta kai verta tuli, kuin härän kurkusta mutta veren tulo saatiin sideharson avulla tyrehtymään. Rangaistukseksi Jaana-Marilta takavarikoitiin minilaserleikkuri. Tämä lienee hänen ainoa pahin kepponen. Muuten pikku Jaana-Mari on hyvin kilttiytty. Ehkä huitaisu hetkellä häntä ärsytti isosiskon erilaisuus. Toinen hullun hassu juttu tapahtui myös Savonlinnassa, kun siskokset olivat jo illalla sängyissään, niin yhtäkkiä Johanna sai kummallisen päänäpiston pissata pieneen kippoon ja heitti pissat pikkusiskon kasvoille, jolloin tämä ärtyi kiroilemaan ja pissasi samaan kippoon, jonka Johanna oli jättänyt leikkihuoneen lattialle ja kostoksi heitti pissat isosiskon kasvoille. Ehkä tämä oli osa syy siihen, että Jaana-Mari huitaisi minilaserleikkurilla isoa siskoa käsivarresta. Nyt jälkikäteen Jaana-Mari on joskus päivitellyt, ettei sivaltanut Johannalta kaulaa auki. Jostain syystä tämä uho kiihottaa Johannaa eikä tämä edes tiedä mikä se semmoinen kiihotus on. Heti kun isä ja äiti kuulevat nuorimmaisen uhoamisen, niin tietenkin he nuhtelevat, ettei tuollaisia saa edes sanoa.

Iltaisin sängyssä Johanna tapaa löpötellä pikkusiskolle, vaikka tämä tahtoisu nukkua. Eräänä koulupäivänä, kun Jaana-Marin luokalla keskusteltiin ärsyttävistä asioista, niin silloin tämä kertoi, että häntä ärsyttää, kun isosisko iltaisin huutaa kuin oikohöylä eikä anna nukahtaa. Petra puolestaan kertoi, että häntä vituttaa nuo säkättävät paskavarpaat, johon luokanvalvoja vastasi: "Noin ei saa puhua toisista ihmisistä eikä käyttää tuollaista kielenkäyttöä... käytä mieluummin verbiä ärsyttää." johon Petra: "Höh, en mie puhunut ihmisistä vaan mun likasista varpaista, jotka tahtoo säkättää." Pedagogilta pääsi naurun purskahdus, kun Järvisen likalla vaikuttaa olevan hyvä verbaalinen ilmaisukyky, ilmiselvä tuleva populistijohtaja, ajatteli Eevertti.

Eevertti Ikosella on hieman niuhottajan kujeita, semmoinen tiukkapipo, pilkunnussija, juuri sellainen, jota Anna ja Antti kutsuvat ihilistiksi. Sana, jota he yrittävät välttää lasten kuulle.

Eevertti Ikonen asuu rajan takana, eteläviipurilaisessa Hanukan lähiössä, jonka eteläpuolella menee Turku-Helsinki-Pietari junaratasilta. Lähiön länsipuolella on Saimaan kanava, joka on tätä nykyään Suomen ja Karjalan yhteisomistuksessa. Suomi yhä vastaa kanavan ylläpidosta. Lähiön itäpuolella on Viipurin uusi keskusta Tukksisaari. Saimaan kanavan vartta menee Viipuriin moottoritie.

Joskus Eevertti kulkee työmatkat omalla autolla mutta useimmiten paikallisjunalla, kun niin on vaivattomin.

Vuosi sitten Johannaa ärsytti Eevertin ulkonäkö mutta nyt hän yrittää näytellä suvaitsevaista koska tähän on pikkusiskon luokanvalvoja.

Vuosi sitten Eevertti opetti silloista kolmatta luokkaa. Nyt syksyllä hänen entiset oppilaansa siirtyivät Risto Kurkisen luokalle, jolloin muodostui sekaluokka; neloset ja yksi vitonen eli Johanna. Nino käy nelosella. Sekaluokka, jotta tulisi halvemaksi Lappeenrannan kaupungille. Eevertin entisten oppilaiden lisäksi luokassa aloitti pedagogi David Linnan oppilaat, kun tämä siirtyi opettamaan uusia kainuulaisia kolmasluokkalaisia. David Linnalla on pitkä vaalea siilikampaus, semmoinen piikkimäinen tukka. Hän on aktiivinen Workers Party puolueessa.

Eevertin ja Davidin luokilta tuli monta komea poikaa, joista yksi on Rico Anttila hän, joka usein tulee Ninon kanssa Johannan luokse leikkimään. Jostain syystä Johanna ei koskaan noteeraa eikä edes muista, että Ninon mukana on serkkupojan kaima. Juuri nimen vuoksi häntä ujostuttaa. Johannaa ujostuttaa myös toinen uusista luokkakavereista nimeltä Misha Forsberg. Hänkin on serkun kaima. Ainoastaan Johanna muistaa tarkalleen Ninon ja Karin. Nino on Johannalle hyvin rakas, vaikkei vielä tiedä mitään rakkaudesta ja rakastumisesta. Hän ei edes osaa rakastua, ei ainakaan vielä. Hän on monesti pihalla soittanut nestekaasukitaraa katuharjalla ja hokenut rakkaussanoja ilman, että edes ymmärsi mitä sanat tarkoittavat. Totta kai hän tietää suurin piirtein, muttei tietyssä merkityksessä.

Nyt kun Rico Anttilasta tuli Johannan ja Ninon virallinen luokkakaveri, niin he useimmin leikkivät välitunneilla koskin viimeiseksi hippaa. Johanna tykkää tällaisesta pakoon juoksemisleikistä. Joskus mukana leikissä on myös Misha Forsberg.

Eräänä varhaisisyyspäivänä koulun edustalla olevalta kalliolta Johanna heittää hetkenmielijohteesta pienen kiven päin Mishaa. Kivi osuu ohimoon, jolloin Johanna säikähtää pahanpäiväisesti ja hiippailee vähin äänin koulun takapihalle, mutta pian hiippailee metsän puoleiseen päätyyn, ruokalan puoleinen pääty. Takapihalla hän ei uskalla liikkua, kun siellä on ekaluokka eli pikkusisko. Syynä on tietenkin rillirumba.

Nyt hän ei uskalla näyttäytyä omillekaan luokkakavereille kiven heittämisen takia. Hänellä ei ollut tarkoitus vahingoittaa Mishaa vaan heitti kiven ihan ajattelemattomuuttaan. Nyt häntä huolestuttaa, jos luokkakaverit olisivat vihaisia ja seuraakohan tästä jälki-istunto, pohtii Johanna samalla, kun hiippailee ruokalan puoleisessa päädyssä.

Ruokalan ikkunoista hän näkee keittolan setien valmistelevan päivän ruokailua. Ainoastaan iltapäivisin Johanna tapaa käydä jututtamassa heitä.

Pian Nino ja Rico löytävät kivenheittäjän maleksimassa nurkan takana ja menevät rauhoittamaan selvästi stressaantunutta tyttöä. Pojat sanovat yhdestä suusta, ettei kukaan ole vihainen vaan se oli pelkkä vahinko. Johanna menee poikien perässä koulun terveydenhoitajan tiloihin, jossa Misha istuu lääkärinjakkaralla laastaroituna. Johanna pyytää änkyttäen anteeksi, johon Misha vastaa hymyillen: "Se oli pelkkä vahinko ja totta kai saat anteeksi." Johannan jalkoja ihan vapauttaa ja pelkää turhaan, että tippatäti kertoisi tästä pedagogeille. Niin ei käynyt, sillä kouluhoitaja Doris Kiminkisellä on vaihtolovelvollisuus.

Tätä nykyään Johannalla on ihania luokkakavereita, jotka pitävät hänestä erittäin paljon. Johannan mielestä Misha ja Rico ovat kauniita mutta häntä kiusaa se, kun pojat ovat serkkujen kaimoja eikä vielä osaa rakastua. Ninoon hän on alitajuisesti kiintynyt ja saa nähdä mitä siitä kehkeytyy. Johanna on vasta 12 pian täyttää 13 vuotta niin eiköhän pian seksuaaliteetti ala herätä, kun leikkii näin komeiden poikien kanssa. Pojat ovat muutamaa vuotta nuorempia, sillä Johanna aloitti koulunkäynnin vuoden viiveellä.

Yhä Johanna tapaa silloin tällöin soitella Ninolle, kun on yksin kotona. Hänellä ja pikkusiskolla ei ole omaa matkapuhelinta koska isä ja äiti eivät uskalla hankkia heille omia puhelimia. Ajatella jos tytöt innostuisivat pilapuheluihin tai sitten soittelevat hätänumeroon, kuten Anna ja Antti tapaavat ajatella.

Tamburiinin kommunikaatiolaitteessa ei ole kuvapuhelutoimintoa turvallisuuden vuoksi, ettei pedofiilit soittelevi myöhään illalla ja näkisi lapsia vähissä vaatteissa, kuten vanhemmat ajattelevat.

Perhe on monta vuotta tilannut sarjakuvalehtilukulaite Naku Nankkaa, joka on hyvin suosittu alun perin venäläinen lapsille ja lapsenmielisille aikuisille tarkoitettu sarjakuvalehtilaite, jonka skandinaaviversio on nimeltä Palle Runqvist.

Moni aikuinen, jopa raavaat rikollisetkin, tapaavat lueskella kyseistä julkaisua koska siinä on piilotettuja härskejä vitsejä, joita lapset niitä ymmärrä. Sarjakuvalehtilaitteessa seikkailee matruusitakkiin ja merimieslakkiin pukeutunut hassumies, jolla ei ole housuja. Vaikkei tällä tietokoneanimoidulla fiktiivisellä hahmolla ole housuja, niin sukupuolielimet ja pylly eivät näy koska sehän on tarkoitettu lapsille. Sarjakuvalaitteen luoja oli Katarina Parkshov, joka muutama vuosi kymmen sitten kuoli vanhuuden heikkouteen mutta hänen perustamansa yhtiö yhä porskuttaa. Siitä on tullut monikansallinen.

Sarjakuvalaitteessa on sarjakuvalehtimäiset ruudut, joissa on liikkuvia hahmoja, joiden yhteydessä puhekuplat, joita napauttamalla kuulee hahmon äänen. Naku Nankalla on kimakka käkätys. Ruudusta toiseen siirrytään nuolinäppäimillä.

Naku Nankka hahmo asuu fiktiivisessä Nankkalinnassa. Hänellä on upporikas ja saita Kim-setä, jolla on kasoittain rahaa kotonaan. Naku Nankka on köyhä kuin kirkonrotta. Hänen luonansa asuu kolme veljenpoikaa, jotka silloin tällöin tekevät jekkuja sedälleen. Naku Nankka usein yrittää kerjätä rahaa rikkaalta Kim von Nankalta.

Erittäin hauska sarjakuvalaite, jonka Annan pitää ääneen lukea tyttärilleen, vaikka he osaavat itsekin lukea ja ovat todennäköisesti jo lukeneet, kun julkaisu tulee postilaatikkoon. Vapaa päivisin tytöt tapaavat kilpailla siitä, että kumpi hakee postin. Naku Nankka ilmestyy joka keskiviikko. Postilaatikolle siskokset tapaavat juosta kilpaa ja jopa sylkevät toistensa päälle.

He vaativat, että äidin pitää lukea sarjakuvalaitteen koska tällä on miellyttävä kilkattava puheääni, jota Johanna kutsuu radioääneksi. Tytöt eivät pidä isän möreästä äänestä.

Anna on hemmotellut tyttärensä piloille, kun lukee sarjakuvaruuduista kaikki äänet, jotka saisi puhekuplaa näpäyttämällä mutta hänelle on tullut tavaksi imitoida ääniä.

Antti lukee ainoastaan puhekuplat samalla, kun näpäyttää puhekuplaa. Puhekuplan ääni on yksitoikkoinen robottiääni.

Ääneen lukeminen tapahtuu vanhempien sängyn päällä, koska siellä on eniten tilaa. Anna makaa tyttärien välissä ja kuljettaa sormeja kronologisesti sarjakuva ruudulta toiselle. Lattialla Rikitus hieman näykkii Johannan jalkoja, joka tuntuu hyvältä, jalkahierontaa. Koiralla on naskalinterävät raateluhampaat mutta onneksi hauva on niin kiltti, ettei pure kovasti vaan varovaisesti näykkii ja leikillään murisee. Tyttöjen edessä on iso karkkipussi, josta he välillä napostelevat.

Ääneen lukemisen jälkeen Johanna laittaa sarjakuvalaitteen puukirstuun, jonka kyljessä on yhä moneen kertaan sutattuna pikkusiskon kirjoittama Nino nimi. Nimi näkyy selvästi sutun takaa. Kirstun kansi on päällystetty ylijäämä korkkimatolla.

Kirstun vieressä on kapeahko entinen keittiönkaappi, jossa Johanna säilyttää vanhoja koulukirjoituslaitteita, eräänlaisia elektronisia kirjoitusvihkoja. Sisällön hän on poistanut ja piirtelee ja kirjoittelee vaikka mitä hassua.

Eräänä päivänä hän näytti kirjoituslukulaitteita Ninolle, joka vitsaili: "Oot sä pöllinyt koulusta? Saat olla varma, että ilmiannan!" ja nauroi makeasti. Tästä Johanna pahoitti mielensä mutta onnistui peittää tunteensa ja itkun, kun ei kykene suuttua Ninolle. Ilmiselvästi tyttö on alitajuisesti ihastunut Ninoon. Johanna on ylikiltti eikä osaa aavistaakaan millaisia ongelmia ylikiltteys tulee aiheittamaan.

Totta kai hän pystyy suuttua mutta on lyhytvihainen. Hän ei ole koskaan riidellyt Ninon kanssa eikä muidenkaan luokkalaisten kanssa. Johanna ei ole kiusanhenki, vaikka joskus hieman suullisesti räkyttää mutta sehän ei ole kovin vaarallista, jos vastapuoli on humoristinen. Harmi vaan, kun Johanna ei ole tottunut halaamaan.

Kirstun toisella puolella on valkoinen pitkulainen stereopenkki ilman stereota. Johannan ainoa musiikkisoitin on perheen ensimmäinen DAB-radiolaite, jossa on sisäänrakennettu mp3-soitin. Stereopenkillä on pieniä nukketaloja, jotka muodostavat kaupungin.

Nukketalot ovat Legon tapaisia rakennussarjoja, joilla voi loputtomiin rakennella nukketaloja. Rakennussarjan valmistaja on virolainen *Mängida head Inc*, jonka tehdas sijaitsee etelävirolaisessa *Mus Salun* kaupungissa. Valmistajalla on myös huvipuisto samassa kaupungissa, jossa kaikki on rakennettu kyseisillä rakennuspalikoilla. Mus Salun huvipuisto on hyvin suosittu matkailukohde ja skandinaavituristit tapaavat tirskaa, kun saapuvat kyseiseen pikkukaupunkiin. Tirskaaminen johtuu siitä, kun sana *Mus* tarkoittaa skandinaviaksi kahta asiaa; hiirtä ja pimppiä.

Lego-yhtiö ei ole kovinkaan iloinen tästä virolaisesta leikkikalutehtaasta koska heidän rakennuspalikkansa muistuttavat Legoja. Yhä Legot porskuttaa ja Legotehdas on yrittänyt lukemattomia kertoja haastaa virolaisen kilpailijan oikeuteen plagioinnista mutta turhaan. Mängida heads väittää, että heidän tuotteensa ovat tyttöjen nukkeja, kun taas Legot ovat molemmille sukupuolille.

Johannan stereopenkin vasemmalla puolella on vino kolmion muotoinen ullakonovi. Vintille hän ei yksin uskalla mennä. Vintinoven vieressä keskellä huonetta, on vihreä hylly, jonka ukki on nikkaroinut edellisen vuosikymmenen puolivälissä. Hyllyn takana seinässä on pieni syvennys, ilmeisesti siinä on joskus muinoin ollut ovi vintille, joka on laitettu umpeen ja korvattu kolmio-ovella.

Alun perin hyllykköön kuului umpinainen kirjoituspöytä mutta muutossa oli pakko sahata se kahtia, jotta huonekalu sopisi paremmin muuttoautoon. Kirjoituspöydän laatikko-osa on huoneen nurkassa, lähellä Jaana-Marin huoneen oviaukkoa. Hyllyssä Johannalla on ihan muutama perinteinen kirja sekä digitaalisia lukulaitteita. Suurimmista lukulaitteista yhdessä on kauneimpia eläinsatuja ja toisessa samannäköisessä lukulaitteessa on klassisia Grimmin satuja.

Lisäksi hyllyssä on paljon ilmaisia lukulaite-esitteitä, joita tyttö on ottanut mukaan kauppakeskuksista ja taukopaikoilta.

Ylimmäisellä hyllyllä kunniapaikalla, on punakuorinen Lasten Raamattulukulaite, jonka hän sai edellisen vuosikymmenen puolivälissä, kun kävi äidin kanssa lasten Jumalanpalvelussa.

Anna ajatteli, että ehkä kirkko ja uskonto rauhoittaisi tytön. Kirkossa pikku Johanna oli ihmeen rauhallinen. Raamattulukulaite on Johannalle hyvin pyhä, niin pyhä, ettei halua pilailla pyhästä lukulaitteesta.

Tätä nykyään evankelisluterilaista kirkkoa kutsutaan nimellä *European Church*. Tätä nykyään Euroopassa on kolme valtakirkkoa; European Church, Catholic Church sekä Islamic Society. Ensin mainittu on Euroopan valtauskonto. Toisella sijalla tulee katolliset. Muslimit ovat kolmanneksi suurin ryhmä.

Johannan mielestä on harmillista, kun pikkusiskon huoneeseen mennään hänen huoneensa läpi. Sisko huone on isompi, jonka ikkuna on julkisivulle päin. Juuri siitä siskokset tapaavat katsoa, kun pojat ovat ilmestyneet pihalle. Ensin ikkunasta he pelleilevät ja huitovat pojille.

Jaana-Marin huoneen ikkunasta näkee suoraan tien toisella puolella olevalle Porstuankoululle. Huoneen nurkkauksessa on irrotettava seinä, jonka takana on eräänlainen salakomero, jossa oli paperisäkki, joka sisälsi paksun köyden. Ilmeisesti palo köysi. Jaana-Mari otti köyden ja satoi kirsikkapuun oksaan, jotta voisi kiipeillä. Hän on himokiipeilijä. Hän on melkoinen simpanssi. Myös Jaana-Marilla on nukkekaupunki. Ne rakennuspalikat, joita hän ei jostain syystä halua, hän pudottaa irtoseinän sisään. Irtoseinän takana on ullakko, muttei sinne pääse koska välissä on lautaseinä. Jaana-Mari ei pelkää pätäkääkään Sulo mörköä, tokkopa siihen edes usko.

Johannan huoneen ikkuna on talon päädyssä, josta näkyy naapuritalo se, jossa asuu eläkkeellä oleva merikapteeni, joka hyvin harvoin käy ulkona koska mieluummin haluaa pelaila Facebookissa sekä tarkkailla entisen työkaverinsa tekemisiä.

Talon vajan puoleisessa päädyssä on toinen eläkeläisten talo, jota ei kunnolla erotu korkeiden syreenipensaiden takaa. Merikarhun ja Kivisten välillä ei ole minkäänlaista aitaa. Juuri siksi muutama vuosi sitten koltiaiset pystyivät raahata puutarhakeinin Kivisten puolelle. Enää vandaaleja ei ole näkynyt ja siitä Kiviset saavat kiittää Rikitusta.

Johannan huoneessa, pikkusiskon huoneen oviaukon ja alakerran rappusten välissä on seinähylly, jossa on pikku rihkamaa kuten kukkia, tyhjiä hajuvesipulloja, hiuspinnejä, jotka hän on saanut äidiltä. Seinällä on pieni muistiokuvaryuutu, johon Hämeen mummo on lähettänyt matkapuhelimellaan tervetuloa; *Tervetuloa Paraisten mökille...* Tekstiä Johanna ei raski poistaa.

Rappuset ovat hyvin kapeat ja jyrkät niin, että siinä saa kävellä kieli keskellä suuta. Muutaman kerran Johanna on pudonnut rappuset alas. Onneksi hän ei satuttanut itseään. Kerran hänellä oli kainalossaan perheen ensimmäinen DAB-radio, joka putosi ja pyöri alas tamburiiniin asti. Radio ei mennytkään rikki vaan ainoastaan ulkokuori hieman murtui. Antti nikkaroi radiolle uuden puukuoren, jolloin ämyristä tuli kantikas ja ääni hieman kaikuu.

Syksyllä Johanna kävi äidin kanssa Roxy Star elokuvateatterissa katsomassa veikeän UFO-leffan nimeltä *MB - Marcow Being*. Leffateatteri sijaitsee Lappeenrannan uudessa keskustassa. Leffassa lyhytkasvuinen tervakannoksi kutsuttu avaruusolento laskeutuu Skandinaviaan Vänern järven lounaispuolelle, jossa lapset löytävät olion ja opettavat sille maan tapoja. He yrittävät piilotella olentoa aikuisilta mutta lopulta UFO-tutkijat löytävät olennon, joka koko ajan hokee kotiin meilaamisesta. Olennon löytänyt poika tekee MB-olennon sanelun mukaan erityisen sähköpostilaitteen, jolla voi lähettää viestejä kaukaiselle planeetalle. Elokuvan lopussa olento lähtee takaisin kotiin, jolloin valtava avaruusalus hakee olennon Hallebergin vuorelta, jonne poika kyyditsee olennon polkupyörän tarakalla. Olennon taikavoiman ansiosta fillaroinnista tulee kirjaimellisesti lennokas, jolloin polkupyörä lentää Hunnebergin vuorelle avaruusaluksen viereen. Loppukohtaus, jossa olento astuu avaruusaluksen, on hyvin liikuttava ja moni katsoja kaivaa esiin nenäliinoja. Myös tytär ja tämän äiti purskahtavat itkuun.

Tätä nykyään elokuvateattereissa voi pukeutua datakypärään, jonka visiirissä on silmälappuvideo, jotta katsoja voisi samaistua elokuvaan. Annalla ja Johannallakin oli päässä sellainen.

Johannasta elokuva oli erittäin hyvä ja heti seuraavana päivänä hän osti elokuvasta tehdyn lukulaitteen, jossa on videoklippejä sekä kerrotaan koko tarina. Jaana-Mari ei päässyt katsomaan kyseistä elokuvaa koska sen ikäraja oli 11 vuotta. Sen sijaan hän kävi isän kanssa katsomassa leffan sähköautoista, jotka hurjastelevat sorateillä.

Eräänä varhaisyyispäivänä Johanna luokka kävi luokkaretkellä pienellä keinotekoisella Koivulan saarella keskellä Saimaata, jossa on turistikohteita Miikkulaisen kylä. Siellä tutustuttiin pieniin mökkeihin, joissa soi muinaisen Juha Vainion iskelmäklassikot. Saarella voi lukea tietoa Saimaan norpista. Kylän ympäri on tehty maavallit, ettei Saimaan tulvavesi sotkisi paikkoja. Saarelle liikennöi katamaraani Jet Virtakanava Lappeenrannan Etelä-Veistolan pienvenerannasta, aivan suuren Leiraksen takaa.

Tätä nykyään tämä vanha suomalainen lääkejätti on rakentanut suuren tuotantolaitoksen Lappeenrannan uuteen keskustaan koska Karjalassa ja Venäjällä on suuret lääkemarkkinat. Lappeenrannassa on Leiraksen pääkonttori. Yrityksen toinen tuotantolaitos on Skandinavian Kristianstadissa.

Leiraksen edustalla on kaksi autokauppaa, joiden takana on Imatra-Hamina moottoritie, joka menee Etelä-Veistolan läpi.

Moottorietien toisella puolella on Porstuan urheilukenttä, jossa tapaa olla koulujen urheilupäiviä. Muutama vuosi sitten Johannan mieleen jäi, kun Kaija Kaskinen tarjoili nakkisämpylöitä pienen Renault ND:n perätilasta kutsuen rasvapötköjä koiranmakkaroiksi.

Tällä kertaa Johanna ei näpelöinyt mitään vipuja. Hänestä Jet Virtakanava katamaraani on monta kertaa hienempi kuin vanha homeinen Jet Haahka. Katamaraanilla on pieni kioski, josta Johanna osti pullollisen Pommacia koska oli lämmin päivä, ilmeisesti vuoden viimeisiä hellepäiviä.

Luokkaretkien jälkeen oppilaat menivät kaupunkibussilla takaisin Jonnaan, josta Johanna käveli kotiin. Hän huomasi, että luokkakaveri Petra Jäppinen asuu omakotialueella, joka on lääketehdas ja Jonnan välissä. Bussista poistuttuaan Jäppisen Petra iloisesti piehtaroi bussipysäkillä niin, että sora pölysi.

Eräänä iltapäivänä, kun Antti oli iltavuorossa ja Anna oli lasten ja koiran kanssa kotona, niin silloin hän päästi hetkeksi Rikituksen pihalle jaloittelemaan. Tavallisesti koira ei lähde pihapiiristä mihinkään mutta tällä kertaa hauva päätti ihan itse käydä pienellä kävelylenkillä. Kun Anna oli huomannut koiran lähteneen omille teilleen, niin silloin hän tyttöjen kanssa lähti sitä etsimään. Koiraa ei vaan löytynyt. Vähän myöhemmin illalla kommunikaatiolaitte heräsi eloon, kun poliisista soitettiin, että onko koira kadonnut. Anna vastasi ääni väristen, että kyllä on kadonnut, jolloin poliisi kertoi, että tällä hetkellä semmoinen collie on poliisiasäilössä, jonka kaulapannassa on tämä puhelinnumero. Kuulemma koira oli löytynyt läheiseltä golfkentältä, jossa golfaajat olivat soittaneet poliisille, kun irrallaan oleva koira oli juossut golfpallojen perässä. Onneksi Johanna oli kirjoittanut puhelinnumeron Rikituksen kaulapantaan. Anna sanoi, että hän soittaa miehelleen töihin koska tällä on auto. Niin hän tekikin. Antti lähti töistä sinipunaiset Fenno-Brandcar haalarit päällä hakemaan koira putkasta.

Poliisilaitos sijaitsee Suurtorin laidalla, Etelä-Veistolassa. Reseptiosta hänet opastettiin poliisilaitoksen kellariin, jossa on putkaosasto. Putkaosaston käytävällä Antti kuuli juoppojen örinöitä, muttei nähnyt ketään eikä halunnutkaan nähdä spurguja.

Kun poliisi avasi putkanoven, niin silloin Rikitus tuli isäntänsä luokse häntä koipien välissä. Poliisi naurahti, ettei ole epäilystäkään, että kenen haukkulista on kysymys.

Antilla oli tuuria, kun poliisi ei hoksannut tarkistaa koiraveroa, sillä sitä Kiviset eivät ole tehneet eikä edes ilmoittaneet koirasta federaation verovirastolle. Kiviset kuten moni muukin pienpalkollinen pyrkii maksamaan niin vähän veroa suinkin mahdollista.

Vuonna 2983 Kiviset alkoivat suunnitella talon rakentamista Tampereelle, vaikka he viihtyivät hyvin Lappeenrannassa. Siellä on sikakallis ruoka, joka johtuu monesta syystä kuten esimerkiksi maantieteellisestä sijainnista sekä suurkaupunkien läheisyydestä. Viipuri on suurkaupunki, muttei kuitenkaan miljoonakaupunki. Venäjän Pietari on kivenheiton päässä.

Kun menee Forssaan, niin silloin pitää ajaa Suomen pääkaupunkiseudun läpi, jossa on ristiin rastiin moottoriteitä liittymiseen. Jos valitsee pienemmän moottoritien, niin silloin on enemmän liittymiä. Tavalliset maantiet ovat hyvin kapeita, joissa koko ajan on kolarivaara sekä matelevia traktoreita. Tampereelta ei olisi pitkästi Forssaan eikä Vattulaan, kuten Antti ja Anna vatuloivat.

Aprillin puolivälissä he päättivät käydä katsomassa koko perheen voimalla erästä omakotitalotonttia Tampereen Virtauksessa, Näsijärven rannalla.

Tytöt ottivat vapaata koulusta. Vanhemmat vannottivat heille, ettei sitten sanaakaan muuttosuunnitelmista koska se ei vielä ole varmaa. Ihmeen kaupalla penskat maltoivat pitää suunsa supussa.

Virtauksen suurin työnantaja on Sunerin aurinkopaneelitehdas, jonka yhteydessä on yrityksen omistama yksityinen ilmaisutaiteen lukio.

Suner Oy on vastikään perustanut maailman ensimmäisen yksityisvoimin pyöritettävän spesiaalikoulun sekä suojatyöpaikan funktiorajoitteisille Kuopioon sekä Skandinavian Vänercityyn. Tampereen Virtauksen koulu on vielä toistaiseksi tavallinen perus- ja lukiokoulu normaalirajoitteisille mutta on suunnitteilla muuntaa se spesiaalikouluksi. Silloin ehkä myös aurinkopaneelitehdas muuttuisi suojatyöpaikaksi.

Heti kun Kiviset olivat nähneet tontin, niin silloin heiltä lähti viimeisetkin rakentamisen halut koska tontti osoittautui kuravelliksi ja toiseksi paikka on melko kaukana Virtauksen keskustasta.

Keskustan ja tonttien välissä on Haaviston loistohuvila, joka on yksityistien päässä, niinpä Kiviset eivät tietenkään menneet nuuskimaan toisten kotinurkille.

Kyllä tontille olisi voinut rakentaa mutta ensin olisi pitänyt tontti paaluttaa ja se olisi tullut hyvin kalliiksi eikä Kivisillä ole sellaiseen vara. Toiseksi Anttia ja Annaa on alkanut pelottaa suomaasto, kun sellainen imaisi teltan pävineen kesällä 2981. Yhä Anna näkee painajaisia Vattulan Läskijärvestä.

Sitten Kiviset katselivat Virtauksen keskustassa vuokra-asuntoja. Ne olivat sikakalliita, niinpä he menivät kotiin ja alkoivat suunnitella Kuopioon muuttamista. Sieltä olisi vieläkin lyhyempi matka Vattulaan. Forssaan olisi suurempi moottoritie eli ei tarvitsisi seikkailla liittymissä.

Main alussa Antti kävi yksin Kuopiossa kysymässä työpaikkoja eräältä tuuletintehtaalta, joka valmistaa erilaisia tuulettimia asuntoihin, yrityksille sekä tietokoneisiin. Firmalla on työsuhdeasuntoja Harakansuon lähiössä Kuopion itäpuolella. Antti filmasi multimediakameralla Harakansuon ostoskeskukselta kerrostaloa, jonne he voisivat muuttaa. Lähiö on vastarakennettu.

Ostoskeskus *East Center*, on rakennettu siltamaisesti alueen läpi kulkevan päätien yli. Ostarilla on ruokakaupat Lidl Anka ja Coop Konsum sekä suurpankit Eurobank ja Nordea.

Ostarin pohjoispäädyssä on My Way automaattioskio. Ostokeskuksen kaakkoispäädyssä on rakennustyömaa, johon ollaan parhaillaan rakentamassa hoitokeskusta. Kaikkea tätä Antti filmasi, jotta perhe näkisi millaista on Kuopiossa.

Anna ja lapset katsovat kotona Kivinen Areenalta, kun isukki filmaa Harakansuon maisemia.

Hän kysyy kameran välityksellä, että mitä mieltä he ovat, jos muutettaisiin tänne. Vaimo ja vanhin tytär vastasivat yhdestä suusta: "Mikä ettei, kyllä sinne saattais muuttaa!" Nuorimmainen oli ainoa, joka heitti kapuloita rattaisiin mutta joutui enemmistön painostuksesta antaa periksi. Ehkä noin vuoden kuluttua Johannakin saattaisi vastustaa muuttoa mutta eipä mennä asioiden edelle.

Tätä nykyään on niin kätevä katsoa suoria nettilähetyksiä niin, ettei koko perheen tarvitse joka kerta lähteä mukaan. Moni nykyihminen on syntynyt suorassa nettilähetyksessä ja kaksi heistä ovat Johanna ja Jaana-Mari. Myös Antti ja Anna ovat syntyneet nettilähetyksessä mutta siihen aikaan nettilähetykset tahtoivat pätkiä, joka johtui huonosta kentästä.

Kun Antti oli palannut kotiin, niin silloin he tekivät lopullisen päätöksen muuttaa tähän kalakukkojen luvattuun kaupunkiin. Anna ja Antti saattaisivat usein syödä kalakukkoa melkein joka päivä, mutta tyttäret eivät ole erikoisemmin kalanystäviä. Kalakauhuinen Johanna on tartuttanut pikkusiskoon sitkeän kalainhon. Jaana-Marilla ei kuitenkaan ole kalakauhua, muuten ei pidä kalaruuasta. Johannalla on erittäin paha kalafobia eikä uimarannalla uskalla kahlata. Muutama vuosi sitten hän tapasi rämpiä rantavedessä, kunne sattui huomaamaan kalanpoikaset, jolloin selkäpiissä kulki vilunväre; ajatella, jos astuisin kalojen päälle ja ruodot pistäisivät jalkapohjiin, kuvittelee Johanna.

Kiviset myivät omakotitalon ja muuttivat väliaikaisesti kerrostaloon Lehtiniityntielle sama talo, jossa he asuivat kolme vuotta sitten. Tällä kertaa neljänteen kerrokseen keskimmaiseen rappuun. He huomasivat, että heidän entisen asuntonsa alapuolella asuu yhä Gandalfin perhe.

Nyt Jaana-Marilla on toistaiseksi lyhyt matka Petran luokse Ulkomaankadulle mutta kaikki on väliaikaista, kuten laulussa lauletaan. Juulista lähtien välimatka kasvaa melkoisesti. Johanna ei vielä ymmärrä, että on kadottamassa kontaktin Ninoon eikä osaa aavistaakaan, että kuinka paljon tulee kaipaamaan herkku-Backmania. Välillä Johanna on täysin unohtanut kaverinsa liikanimen mutta se tulee vielä liiankin hyvin mieleen ja oppii pian tietämään, että millaista herkkua on todellinen kaipaus, rakkaus, rakastuminen ja fetissi.

Petra Järvinen kertoi Jaana-Marille, että lähihuoltoasemalla myydään tosi hyviä karkkipusseja tosi halvalla. Myös Johanna innostui halvasta karkkipussista. Huoltoaseman karkkipussi on pieni valkoinen paperipussi, johon huoltoaseman omistaja on ihan itse koonnut suosittuja irtokarkkeja.

Nyt kerrostalossa siskoksilla on jälleen yhteinen leikkihuone. Ihan muutaman kerran Johanna on samassa huoneessa pikkusiskon ja Petran kanssa mutta yleensä istuu olohuoneessa piirtelemässä piirustuslaitteellaan tai sitten kirjoittelee tulevaa muuttokertomusta punakuoriseen kirjoituslaitteeseen. Hän ei ole kovin sosiaalinen eikä enää Ninokaan tule hippasille, kun Suutieltä on hieman pitempi matka eikä hän halua kulkea ilmastopakolaisnuorten ohi, joita on enemmän Lehtiniityntiellä kuin hänen kotikadullaan.

Kiviset tapaavat lauantaisin käydä ostoksilla Coop Huom! tavaratalossa, joka sijaitsee Fenno-Brandcar teollisuusalueen takana, toisella puolen kehätietä, Lappeenrannan sataman kupeessa. Lähes joka kerta tytöt jankuttavat vanhemmille, että he haluavat rakennuspalikoita. Tietenkin ylikiltit vanhemmat antavat periksi, jotta itku ja hammastenkiristys loppuisi. Eräänä kevät päivänä palikoiden sijasta Johanna löysi kumisen sikanaamarin, jota häntä teki kovasti mieli. Onneksi naamari on halvempi kuin ne virolaiset leikkikalupalikat eli tyttö sai tahtomansa. Jaana-Marille piti ostaa leikkikaluauto merkkiä Roll5Head, joka ei oikeastaan ole lasten leikkikalua vaan Rolls Royce fanien keräilykappale.

Aikaisemmin Johannalle piti ostaa valkoinen T-paita, jossa on Rolls Roycen logo. Paitaa hän pitää yllään koulussakin ja on hyvin ylpeä kyseisestä automerkistä koska isällä on saman merkinen auto. Vuosi sitten Antti vaihtoi auton uusimpaan vuosimalliin. Edellinen oli vaaleansininen De Luxe. Tämä nykyinen on viinipunainen Rolls Sedan 81.

Jaana-Marille piti ostaa valkoinen T-paita, jossa pullistelee legendaarinen nettikirjailija The JT ilman paitaa.

Johannan uusi sikanaamari jäi käyttämättä ja lojuu stereopenkin lokerikossa. Aluksi hän ajatteli käyttää naamaria, kun Nino tulisi. Harmi vaan, kun poika ei jaksanut tulla Suutieltä Lehtiniityntielle.

Koulujen päättäjaisissä Risto Kurkiselta pääsi itku, kun oli kuullut Johannan muuttavan Savoan. Hän ei kehdannut alkaa porata oppilaidensa kuullen niinpä meni ulko-ovelle itkemään. Sitten hän meni henkilöstöhuoneeseen ottamaan rohkaisuryypyn taskumatistaan, joka hänellä on omassa puisessa postilokerossaan. Hänen lokeronsa ovesa ei ole atomivoimatarroja. Hän ei tiedä mitä mieltä olisi ydinvoimasta. Kyllä se olisi nannaa energiaa mutta huonona puolena on jäte. Onkohan radioaktiiviset paristot todella turvallisia, on Risto Kurkinen monesti pohtinut vaimonsa Ritvan kanssa. Nyt Ristosta tuntuu haikealta, kun suosikkioppilas lopettaa ja syksyllä enää ei ilmesty Rajapyykkivuoren Aviisi. Hän olisi tahtonut halata Johannaa mutta tämä pyristeli vastaan.

Johanna ei ole tottunut halaamaan. Tämä on todella harmi, sillä hän olisi voinut halata Ninoa. Myös Nino herkkü-Backman ja Rico Anttila tunsivat haikeutta, kun tämä hassu blondityttö muuttaa toiselle paikkakunnalle. Vielä päättäjaisissä pojat eivät käsittäneet, että Kivisten muutto on tosi asia.

Anna filmasi multimediameralla tyttäriensä luokahuoneissa, jotta luokkakavereista jäisi mukavia muistoja. Totta kai filmaus näkyi suorana Kivinen Areenalla ja myös tallentui sinne. Nyt olisi ollut mukava, jos tyttö olisi kyennyt spontaanisti halaamaan Ninoa, ajattelee Anna samalla, kun filmaa luokahuoneessa. Turha on sitä pyytää, sillä todennäköisesti tytär alkaisi söttyillä ja mokaisi itsensä. Johanna seisoo keskellä luokahuonetta ja on stressaantuneen näköinen. Anna tietää syyn stressiin; silmälasit. Muut oppilaat ovat kameraan selin. He keskittyneinä kuuntelevat pedagogin juttuja. Myös Johannan tulisi kuunnella viimeisen kerran mitä Kurkinen kertoo.

Kevät lukukautena Johanna on saanut tukiovetusta matematiikassa. Kainuulainen tukipedagogi on vaalea kakkärätukkainen Markus Ruhanen, jolla on pieni ryhmähuone koulurakennuksen jumppasalin puoleisessa päädyssä. Johannan tukiovetusryhmässä oli kaksi oppilasta, vaaleatukkainen Marlon Nisula sekä Tiina Räsänen. Marlon on oikea itkupilli ja voi alkaa milloin tahansa pillittää niin, että Markuksella nousee kasvoille possunpunainen sävy.

Kevättalvella Johanna luokka sai suuren ryhmätön. Raggari pojat tekivät ryhmätönä tietopläjätksen Stray Dogs bändistä. Nino ja Rico tekivät ryhmätönä Facebook historiikin, joka käsitteli kuinka vanhat koulututut tapaavat vuosien kuluttua naamakirjassa.

Johanna ei kuulunut yhteenkään ryhmään vaan sai itse tehdä tietopaketin Euroopan maantiedosta. Hän ei ole kovin sosiaalinen eikä kukaan halunnut häntä pakottaakaan mihinkään ryhmään. Hän valitsi aiheeksi Euroopan geografian, vaikkei vielä ole kovin kiinnostunut maantiedosta, niin silti hän valitsi tämän aiheen, kun pedagogi sitä suositteli.

Johanna ei tiedä paljoakaan Euroopasta, vaikka on Euroopan kansalainen ja asuu Euroopan federaatiassa. Eurooppahan on paljon enemmän kuin liittovaltio.

Kotona häneltä pääsi itku, kun ei tiedä tarpeeksi tietoa Euroopasta, niinpä isä ja äiti käyttivät häntä pääkirjastossa, joka on Etelä-Veistolassa, kävelykadun keskivaiheilla kauppakeskus Lunan tiloissa. Siellä isä ja äiti auttoivat häntä etsimään tietoa koti maanosasta.

Kun tämä erityistyö valmistui, niin silloin pedagogi skannasi kaiken suureen lukulaitteeseen, joka jaettiin jokaiselle erityistyön tehneelle.

Johannaa huvitti raggari poikien erityistyö, jossa on paljon sydämiä ja laulunsanoja.

Nyt koulujen päättyessä Johanna päätti säilyttää erityistyölukulaitteen muistona Rajapyykkivuorenkoulusta. Koulun päättäjätien jälkeen hän on niin innoissaan muutosta, ettei ymmärtänyt ikävöidä Ninoa. Vielä olisi aikaa käydä jättämässä hyvästit Suutiellä mutta, kun ei.

Seitsemäs Juuli on muuttopäivä. Johannasta on mukava muuttaa, kun silloin saa uudelleen järjestellä tavaroitaan.

Muuttoautoa odotellessa Anna tyttärien kanssa ulkoiluttivat Rikitusta alueen perällä, Ulkomaankadun kerrostalojen takana, jossa on kävelypolkuja ristiin rastiin. Jonkin matka päässä pienen metsikön takana on alettu rakentaa uutta Köysihaan lähiötä. Sinne menee Kivitehtaantie Roope Ankan kadulta, aivan huoltoaseman nurkalta kaartuen metsän taakse Köysihakaan. Kun alue on valmistunut, niin silloin Kivitehtaantietä jatketaan Yksikulman pitäjään, jolloin sen nimi muuttuu Yksikulmanväyläksi. Tällöin Yksikulmantie katkaistaan viimeisten omakotitalojen jälkeen niin, että Yksikulmantiestä tulee umpikuja.

Koiraa ulkoiluttaessa Johanna tuntee haikeutta jättää rakas Lappeenranta mutta haluaa kuitenkin kokea Kuopio kotikaupunkina. Hän kiipeää mäenharjalle ja katsoo kohti Köysihakaan päin, jossa näkyy paljon nostureita ja sorakasoja. Hän ei vielä ymmärrä mitä hienoa on menettämässä.

Lappeenranta on tullut tunnetuksi suussa sulavista norppaleivoksista, joiden keksijänä on Ragnhild Brandzer 2700-luvulta. Resepti on huippusalainen. Norppaleivoksia myydään ainoastaan Pässinmäellä sekä Koivulan saaren Miikkulaisen torpassa.

Huhutaan, että leivoksia tehtäisiin jaloilla mutta sehän on vaan pelkkää huhupuhetta. Voihan se olla tottakin, sillä Pässinmäen ulkoilmamuseossa on supermarketmuseo, jota pyörittää funktionarajoitteisten Daily Activity ryhmä ja voi olla, että leivoksia leipoo kädettömät leipurit.

Tätä kaikkea Johanna miettii, kun seisoo mäenharjalla. Hän herää ajatuksistaan, kun äiti sanoo jonkun matkan päässä: "No, Johanna, nukahitko seisaalleen?" Johanna säpsähtäen lähtee laukkaamaan kohti äitiä, pikkusiskoa ja koiraa. Monesti hänellä on tapana laukata sivuttain, jolloin hän kuvittelee ratsastamansa.

Johannalla on paljon ihania muistoja Lappeenrannan seudulta. Yksi niistä mukavammista on vuodelta 2981, jolloin käytiin viipurilaisessa Viherlehdon huvipuistossa, joka sijaitsee Monrepos puistossa.

Siellä hän kävi äidin ja pikkusiskon kanssa tosi karmaisevassa kummitusjunassa, jonka edustalla seisoo suuri King Kong. Totta kai jokaista laitetta piti filmata pätkä Kivinen Areenalle.

Myöhemmin Johanna luki videosivuston kommenttiosion David Porilaisen kommentin King Kongista, jonka tämä oli osoittanut lapsilleen. Kommenttissaan tämä puoliksi kaljuuntunut harvahampainen lihava sähköasentaja kertoi, että tuossa näkyy isän näköispatsas. Johannaa huvitti tämä kommentti.

Viherlehdon huvipuistossa Anna erehtyi mennä lapsineen lentävään mattoon, joka oli aivan kamala.

Häntä pelotti, että kirppumaisen laiha Jaana-Mari putoaisi ja piteli häntä samalla kun yritti itse pidellä tukitangosta ja samalla olla valmis pitelemään Johannaa.

Johannalta oli vähällä päästä yrjöt. Hän päätti, ettei enää koskaan menisi lentäviin mattoihin. Kaikkea tätä Johanna muistelee samalla, kun kävelee äidin ja siskon perässä. Heti kun välimatka alkaa kasvaa, niin silloin hän alkoi juosta hullunlailla.

Muuttoauto on myöhässä koska isompi auto oli mennyt epäkuuntoon ja kuljettaja joutui hakea pienempi auto Haminasta asti. Onneksi kaikki huonekalut mahtuivat pienempään muuttoautoon. Kun tavarat oli lastattu ja asunnon avainkortit palautettu isännöintikonttoriin, joka sijaitsee takimmaisessa talossa Ulkomaankadulla, niin silloin he lähtivät ajamaan kohti pohjoista.

Lähtiessä Rikitus hieman temppuilee, kun oli kova helle eikä oikein halua mennä kuumaan autoon. AC-järjestelmä ollut ehtinyt viilentää autoa. Johanna komentaa koiraa rivakasti pärähtäen: "Rrrrikitus räk! Tuu autoon!" Äiti mulkaisee vihaisesti, kun tytär tuolla lailla pärähtelee ja auton ympärille oli kokoontunut joukko uteliaita lapsia ja jokunen aikuinenkin. Mitäpä heistä, sillä nythän muutetaan kauas Lappeenrannasta eikä tarvitse olla näiden ihmisten katseltavana, ajattelee Anna.

Kun auto lähtee liikkeelle ja Jonnan koulu jää taakse, niin silloin Johannalle muistuu mieleen monet yöt, kun kyseisen koulun murtohälytin pirisi. Vasta puolen tunnin kuluttua tuli vartiointiliike Suomen Vahdin auto. Lukemattomia kertoja Anna ja Antti ovat puistelleen päitään samalla, kun seurasivat parvekkeelta tilannetta. Liian pitkään hälytyn saa soida, ennen kuin vartijan runkku saapuu, ajatteli Antti. Tämä ei ollut hyvää mainosta millekään vartiointiliikkeelle, totesi hän.

Kiviset ajavat muuttoauton edellä, jotta kuljettaja osaisi oikeaan osoitteeseen, Leipuri Liinamaankatu neljään. Monesti Kiviset ovat pähkäilleet, että kuka helvetti oli Liinamaan leipuri, jota ei löydy netin hakukoneilta. Ainoa vastaus on joku muinainen musiikkiohjelman vakiojäsen.

Antti on sopinut muuttoautonkuljettajan kanssa, että Saint Michelissä pysähdyttäisiin kahville koska laki vaatii kuorma-auton kuljettajilta ainakin puolen tunnin taukoa.

He pysähtyivät taukopaikalle Saint Michelin eteläpuolella, jossa on piskuinen Ohtosen Rasta niminen palveluasema. Taukopaikkaravintola on rakennettu valkoisista metallilevyistä, jossa Kiviset ja muuttoauton kuljettaja aterioivat. Taustalla soi Johannalle tuttu hengellinen laulu; *Raamattu, Raamattu on Jumalan kirja, annettu juuri sivulle...* Laulun hän oli oppinut kevättalvella koulussa.

Uskontopedagogi Anselm Jauhola oli innolla tartuttanut laulun sanat oppilaittensa mieliin. Anselm on helluntaiskientologi. Tätä nykyään skientologikirkko ja helluntaiseurakunta ovat lyöttäytyneet yhteen, jotta helluntailaisten avustusprojektit saisivat lisää kahisevaa.

Johanna jää mietteissään kuuntelemaan taustalla tullutta laulua niin, että isä ja äiti yhdestä suusta kysyvät ihmeissään: "Mökä sun on?" Johanna änkyttää, että tuon laulun oli oppinut koulussa uskontotunnilla, johon isä: "Voi vittu, oot sä pamahtanut uskoon?" johon Johanna: "Njaa, miten asian ottaa, kyllä luoja on olemassa mutta rukoilla voi ilman kirkkookin!" Jaana-Mari huokasi: "Ääh, pelekkää mielikuvitusta, samanlaista kuin The JT:n hahmot!" perheen äiti puuttuu keskusteluun: "On ihan okei uskoa luojaan, myös mä uskon!" Johanna sanoo innoissaan, että kyseisessä laulussa on hyvä rytmi.

Koulun musiikkipedagogi Blue Paksunen, sukunimensä veroinen miekkonen, on opettanut oppilailleen musiikin rytmitajua. Harjoittelu lauluna pidettiin yksinkertaista; *Rapapapabam, soiton kuulet, rapapapabam...* Tästä Johannalle tulee mieleen luokkakaveri Mirre Seppälä, suklaanuskea pitkätukkainen poika. Jostain syystä Johannalle tulee Mirrestä mieleen oksennus sekä eräs piirrosanimaatiohahmo, jolla on samanlainen niskatukka. Piirrosanimaation hän on nähnyt yhteiseurooppalaisessa lastenohjelma Half Past Fourissa. Ehkä miellelyhtymä johtuu harjoituslaulun sanasta rapa eli ravan ruskea tukka. Myös animaatiohahmolla on samankaltainen niskatukka.

Taukopaikan henkilökunta kehuu Rikitusta: "Onpa kerrassaan komea lassiekoira!" ja jopa silittelivät hauvaa. Myöhemmin Antti sanoi perheelleen, että varmasti taukopaikan henkilökunta ajatteli päin vastaista, ettei vain tuo juuttaan näköinen rakki paskantaisi taukopaikan marmorilattialle.

Noin puolen tunnin kuluttua Kiviset jatkavat matkaa kohti uutta kotikaupunkia. Muuttoauto ajaa heidän perässään. Anttia ja Annaa ilahduttaa, kun tämänkertainen muuttoauto kiltisti tulee perässä eikä poikkeakaan minnekään Visulahteen, kuten silloin Savonlinnaan muutettaessa.

Perillä Kuopion Harakansuolla, kun Kiviset avasivat uuden kodin oven, niin silloin heitä odotti oikea sikolähti; edellinen asukas ei ollut vaivautunut siivoamaan paskojaan ja kaiken kukkuraksi jääkaapissa oli pilaantunut Kalakukon jääne, joka haisi ihan hirveälle.

Anna otti ensimmäiseksi muuttoautosta siivoustarvikkeet ja siivosi lattiat, jotta voisi tuoda huonekalut. Siivotessa Annaa sapetti, kun oli siivonnut Lappeenrannan asunnon hyvin huolellisesti ja sitten palkaksi saa tällaisen sikolätin. Hän soitti isännöitsijälle ja valitti asunnon kunnosta, että tapetit ja katto ovat ihan keltaisenaan tupakansavusta. Heti seuraavana päivänä isännöitsijä kävi katsomassa asuntoa ja totesi leveällä Savon murteella: "Ee tää oo ollenkaan niin karmee, kuin mitä jotkut muut asunnot ovat, ei oo kovvoo hommoo!" johon Anna: "Höh, housussas on homo, sellasen asunnon kyllä haluaisin nähä!"

Kun he olivat kantamassa tavaroita sisälle, niin silloin tuli samassa rapussa asuva lihavahko nainen, joka esittäytyi Alexandra Putroksi. Nainen kysyi, jos saisi auttaa sängyn kantamisessa. Totta kai sai auttaa, kun noin innokkaasti tahtoo. Ihmeenkaupalla tämä vanhapiika jaksoi yksin kantaa kokonaisen sängyn. Sänkyä kantaessa hänen kasvoillansa välähti vihertävä sävy ja vaatteiden saumat repeilivät.

Nainen on talon kummajainen, josta kiertää uskomattomia huhuja kuten esimerkiksi, että olisi saanut jostain runsaasti gammasäteilyä ja siitä olisi saanut supervoimat.

Talon pahin valehtelija on Jaana-Marin ikäinen, hyvin lihava tytön patukka Mikaela Heimo, joka asuu Kivisten yläpuolella. Heti, kun yläkerrasta kuuluu tömähdys, niin silloin joka kerta Antti tapaa naurahtaa: "Haha, nyt lihava tyttö kompastui ja kohta se tulee katosta läpi!"

Miltei heti Jaana-Mari ja Mikaela ystäväystyivät. Jaana-Marin on helppo solmia kaverisuhteita, kun taas Johanna viihtyy yksin. Ulkopuolisen näkökulmasta hän vaikuttaa surulliselta, kun nuori nätti tyttö on paljon yksin mutta Johanna Kivinen viihtyy hyvin omissa oloissaan.

Nyt uudessa kotikaupungissa hän löysi kaapelitelevisiosta paikallisen Kuopio TV:n, jossa lähetystauoilla lähetetään kanavan kotisivua, jossa vilisee uutisia sekä livechatti.

Sillä välin pikkusisko ja Mikaela poimivat kukkia viereisessä metsikössä, talon takana. Kukista he tekevät seppeleitä fasaaneille, joita on runsaasti lähimetsikössä.

Harakansuolle muuttaessa Annaa ja Anttia hieman pelotti lähiön nimi, ettei vain lähiön alla olisi kirjaimellisesti suonsilmäke, joka imaisisi heidät.

Jaana-Marin ja Mikaelan ystävyys osoittautui kummalliseksi; heti kun seurassa on Johannan ikäinen Saara Kouta, niin silloin Mikaela ja Saara kiusaavat Jaana-Maria mutta heti, kun Saara ei ole läsnä niin silloin Mikaela on mallikaveri. Vaikuttaa siltä, että Saaran seurassa Mikaela yrittää olla kovaa pimua, vaikka on yhtä pehmo kuin vatsansa. Saara on pitkäkasvuinen, jolla on pitkä tummanruskea tukka. Hän hymyilee veitikkamaisesti mutta samalla hänen olemuksestansa paistaa läpi väkivalta. Ehkä Saarasta ja Johannasta voisi tulla kavereita mutta Johanna on säikähtänyt, kun tämä pitkäkasvuinen veitikkahymyinen tyttö kiusaa pikkusiskoa. Johannalle riittää mainiosti, että Lappeenrannassa alkuaikoina Minetti kiusasi. Nyt hän yrittää vältellä henkilöitä, joilla on väkivaltaisia taipumuksia. Eräänä päivänä Antti yritti opettaa tyttäriilleen judoliikkeitä, jotta nämä osaisivat itsepuolustusta mutta tyttäret eivät olleet kiinnostuneita eli Kivisten siskokset eivät ole väkivaltaisia.

Juulin lopulla Matias Karjalainen tuli kylään uunituoreen nahkansa kanssa. Kyseessä ei suinkaan ole nahkatakki vaan vaaleakiharatukkainen Kakadu Järvimerkki, jolla on kaksi Johannan ja Jaana-Marin ikäistä lasta edellisestä suhteesta; Nino ja Arielle. Tyttö on Jaana-Marin ikäinen ja poika on syntynyt samana vuonna kuin Johanna.

Kakadun ex-mies on suurikasvuinen Kalevi Lillukka, jolla on sukujuuret Kainuussa. Kakadu ja Kalevi tapasivat Kiuruveden tansseissa. Muutama vuosi takaperin he erosivat koska Kalevi kyllästyi Kakadun omahyväisyyteen eikä enää halunnut jatkuvasti tehdä kompromisseja. Aina vaan piti käydä akan sukulaisten luona eikä Kalevin suku ollut mitään. Avioeron yhteydessä Kakadu halusi pitää lapset luonaan. Kalevi ei jaksanut enää alkaa riitelemään. Lapset saavat toki käydä isänsä luona. Kalevi muutti länsiviipurilaiseen Tumpvilan lähiöön, jossa on näyttävän näköisiä hiekanvärisiä kerrostaloja. Tumpvilassa on suuri setelipaino, jossa Kalevi Lillukka on töissä. Siellä painetaan Karjalan tasavallan seteleitä. Häntä surettaa se, kun ex-akka vei lapset ja pakottivat heille oman sukunimensä. Kalevin mielestä Järvimerkki kuulostaa lapselliselta, kun taas Lillukassa on sitä jotain.

Heti kun Johanna oli nähnyt Nino Järvimerkin, niin silloin häntä alkoi ujostuttaa, kun mieleen tuli Lappeenrannan herku-Backman. Vieläkään hänen seksuaLiteettinsa ei ole täysin herännyt mutta jonkinlainen aavistus alkoi vatsapohjassa herätä, että mitä on tyttöpoika rakkaus ja Nino nimiset pojat ovat hiton komeita.

Nino Järvimerkki on pitkäkasvuinen, jopa äitiään pitempi ja huomattavasti laihempi. Kakadu on hyvin pönäkkä, takapuoli on todella valtava.

Annaa ujostuttaa jutella Kakadun kanssa koska tästä huokuu pienoinen ihilismi, kuten Anna itse mielessään ajattelee ja pelkää jos tyttäret möläyttäisi jotain tyhmää niin, että Kakadu pahoittaisi mielensä. Myös Kakadua jännitti, että millaista huumoria miesystävän sisko ja tämän aviomies ymmärtäisi.

Heti kun Matias ja Kakadu olivat tulleet Kivisille, niin silloin Kakadu huomasi, että Ariellen insulaattorin lääkepatruuna oli unohtunut kotiin ja häpeillen änkyttäen kysyi Antilta, jos tämä voisi käyttää häntä lähimmässä apteekissa. Totta kai Antti suostui. Autossa matkalla Euron apteekkiin Kakadu kertoi, että muutama vuosi sitten Arielle sairastui diabetekseen, kun oli saanut tuhkarokkorokotuksen. Rokotteessa oli jotain vikaa mutta lääkärit eivät hevillä tunnusta, sillä monikansalliset lääketehaat saattaisivat haastaa lääkärit oikeuteen.

Matias ja Kakadu asuvat pohjoisviipurilaisessa Kirstulan lähiössä. Muutama kuukausi sitten Matias tapasi Kakadun Vaalimaan tansseissa ja rakastui korviaan myöten. Hän muutti tämän eronneen naisen ja tämän kahden teini-ikäisen lapsensa luokse. Talo on yksi Viipurin korkeimmista tornitaloista keskellä Kirstulaa Väinämöisen käytävällä.

Ennen Kakadun tapaamista hän asui kahden kainuulaisveljeksensä Jaska ja Timppa Kemppaisen kanssa Lappeenrannan Suolasalossa.

Heti kun Kiviset olivat muuttaneet Savonlinnaan, niin silloin Matias joutui etsimään uuden kämpän. Jonkin aikaa hän asui Kaarlon ja Fridan vinttikamarissa, kunnes alkoi seurustella Niemelän Annen kanssa. Mikä hassuinta; Annen poika Anselmi kävi samalla luokalla Johannan kanssa Rälssikartanonkoulussa. Kerran tokaluokalla Johanna oli ajattelemattomuuttaan paukuttanut Anselmia kouluntiihiseinään niin, että tämä pökertyi. Onneksi pojalle ei tullut mitään vammoja.

Myös Johanna itsekin on pyörtynyt ja se tapahtui eräänä saunailtana Lappeenrannassa, kun oli keittiössä alkamaan piirtelemään piirustuslaitteella mutta yhtäkkiä kaatui keittiönlattialle. Hän virkosi, kun äiti nosti hänet ylös. Ilmeisesti puberteetin oikkuja.

Anselmi Niemelän pökertyminen oli Johannan oikku.

Yhden kerran Kiviset ehtivät käydä Matiaksen luona, kun tämä asui Annen luona. Silloin Johannaa jännitti, jos Anselmi olisi kotona ja huomauttaisi tiiliseinään paukuttamisesta. Näin ei käynyt. Tämä juttu ei koskaan tullut Johannan vanhempien tietoisuuteen. Ei myöskään, kun tokaluokalla Johanna oli saksilla leikannut pienen jakin luokkakaveri Charles Tervolan villatakkiin. Tämä juttu oli huhupuheiden kautta kantautunut Hissu-mummolle, joka kerran koulukuvia katsellessa oli kysynyt ja osoittanut Charlesia, että tuonko villatakkia olet leikannut. Silloin Johanna meni hyvin hiljaiseksi ja toivoi, että vanhemmat kuulisivat.

Kun Matias seurusteli Anne Niemelän kanssa, niin silloin hän oli erittäin ylpeä, kun hänellä ja veljellä on samannimiset nahkat. Suhde loppui, kun Annen entinen ukko tuli mustasukkaiseksi. Sitten Matias muutti työ- ja bilekavereidensa luokse, jotka ovat Kemppaisen veljekset. Sitten he muuttivat Lappeenrantaan, kun Matias kuuli, että pikkusisko perheineen on muuttanut sinne. Heti kun Kemppaisen veljekset ja nuoriherra Karjalainen olivat asettuneet asumaan Suolasaloon, niin Kiviset muuttivat Kuopioon.

Mikä hassuinta, samassa rapussa asui Johannan neljännen luokanaikainen pedagogi Inkeri Pulliainen. Muutaman kerran Kiviset ehtivät käydä Matiaksen ja Kempptaisten luona kylässä. Tietenkin Johannaa jännitti, jos lle tulisi rappukäytävässä vastaan.

Samassa talossa on erityinen tv-antenni, joka vastaanottaa yhden kainuulaisen televisiokanavan, jossa lähettää Kainuun julkisenpalvelun TV1 sekä kaupallinen TV Kolome.

Joka kerta, kun Kiviset kävivät Matiaksen luona, niin silloin katsottiin tätä ihmekanaavaa. Erikoisantenni on hyvin kallis, eikä Kivisillä sellaiseen ole vara. Ilmeisesti Fenno-Brandcar on kustantanut antennin, jotta kainuulaiset pysyisivät yrityksen palkkalistoilla.

Miltei heti Kivisten muuton jälkeen, Juulin alussa Matias löysi sen oikean, eronneen ja karanneen Kakadun Vaalimaan tansseissa. Vaalimaalla on tätä nykyään suuri tanssikeskus, jossa usein esiintyy karjalaisia tanssiyhtyeitä.

Niin vanha kettu Matias Karjalainen joutui ansaan ja muutti Kakadun luokse Karjalan tasavaltaan. Matias käy yhä töissä Fennon vaihdelaatikkotehtaalla mutta on alkanut katsella parempia töitä Viipurista.

Niin vanha kettu on mennyt ansaan, kuten Anna on perheelleen sanonut ja on vannottanut lapsilleen, etteivät töksäyttäisi tätä Kakadun kuulle, sillä tämä saattaisi pahoittaa mielensä ja luulla olevansa ansa.

Anna sai töitä monialafirma Cleanersiltä, jolle kuuluu siivous, vartiointi ja arvokuljetus. Hänen työtehtäviinsä kuuluu siivoaminen mutta voi saada vaativiakin työtehtäviä, jos kaikki menee hyvin. Koeajalla hän on lomittajana Rolls Roycen autokaupassa.

Autokaupan omistaja katsoo tyytyväisenä, kun siivooja tulee viininpunaisella Rolls henkilöautolla vuosimallia 2981. On hyvää mainosta firmalle, kun jopa siivooja ajaa Rollsilla, ajattelee autokauppias Helena Ruokotorppa ja maksaa pimeänä lisäpalkkaa, kun siivooja ajaa hienolla autolla ja siivouksen jälkikin on esimerkillistä niin, että vakituisen siivoojan vaatimustaso nousee.

Anna alkoi varsikseen kutsua kuurausmoppiprässä *läskiprässiksi* ja kirjoitti tämän kuurausmoppiprässin työntökahvaan.

Kun autokaupan vakituinen siivooja palasi töihin, niin silloin Anna siirtyi Kuopion Coop Domus tavaratalon ruokaosastolle siivoamaan. Täällä hän on lomittajana muutaman viikon, kunnes pääsee vakituisen työpaikkaansa; Loson Halal-teurastamo.

Teurastamolla on tärkeää, että on erittäin hygieenistä. Cleanersilla on perinteisiä siivousvälineitä kuten Annan kutsuma läskiprässä. Firma käyttää siivousrobotteja ainoastaan suursiivouksissa.

Aluksi työ oli inhottavaa ja karmea kun lattioilla lojuu suolen pätkiä ja hyytynyttä verta mutta siihenkin tottuu niin, että pian hän pystyi syödä eväsmakkaraa. Hän saa ottaa kotiin pöydiltä makkaroita, muttei tietenkään myyntiin.

Lukemattomia kertoja teurastamon omistaja Abdullah Loso sekä siivousfirman pomo Barbara Pettersson keuhuvat Annaa, kun bakteerinäytteet ovat lähellä nollaa.

Annan ainoa työkaveri on ruskeasiilitukkainen Alice Vartiainen, jolla on kummallisia rituaaleja.

Kun tämä on siivoamassa kylmiön puolella, niin yhtäkkiä saattaa alkaa öristä niin, että Annaa ihan sätkäyttää. Työkaveri röhkii ja hokee: "Tilutilulei nyt se on auki, nyt se on kii!"

Ihmeenkupalla tähänkin tottui nopeasti ja siitä hän saa kiittää vanhinta tytärtään, kun myös tällä on kummallisia ärsyttäviäkin hokemia niin, että hän on tottunut kummallisuuksiin.

Vähän myöhemmin Anna sai kunniatehtävän ajaa Cleanersin pakettiautolla teurastamon rahat Kuopion keskustassa olevaan Cash Shopiin. Rahat on piilotettu roskasäkkiin, jotta sivulliset luulisivat hänen olevan vain siivoaja. Valkoisen pakettiauton kyljessä on Cleanersin logon lisäksi musta teksti *multi company*. Cash Shopin tilat hänen pitää myös siivota sekä pyyhkiä automaattien näppäimet.

Jaana-Mari meni toiselle luokalle ja Johanna aloitti kuudennen luokan toiseen kertaan koska hänellä on vaikeuksia laskennossa eikä ole kiirettä yläasteelle. Kyseessä ei ole luokalle jäänti vaan ihan vapaaehtoinen kuudennen luokan toisto.

Jaana-Marin punainen parakkimainen Rötiskönnummenkoulu on aivan kävelymatkan päässä ostoskeskuksen eteläpuolella.

Johannan koulu sijaitsee Lekavuoren kaupunginosassa, jonne hän menee koulubussilla. Jos joutuisi vaikkapa jälki-istuntoon, niin silloin joutuu mennä kotiin tavallisella vuorobussilla, kun koulubussi on mennyt. Savo ja Vermlanti kuuluvat Pohjois-Euroopan kovakuriseen koulujärjestelmään, jotta saataisiin takaisin pedagogien kunnioitus. Jos kovakurisuus tuottaisi toivottua tulosta, niin muutkin maakunnat siirtyisivät samaan koulujärjestelmään.

Lekavuorenkoulu on rakennettu vuosisadan alussa ja on jo melko lailla kulunut. Ehkä tämä seikka teki Johannasta rauhattoman ja masentuneen. Hän on herkkä ulkoisille vaikutteille.

Silloin tällöin välitunneilla jotkut tytöt tapaavat hieman kiusata, muttei kuitenkaan ihan yhtä systemaattisesti kuin Saarisen likka silloin kolmannella luokalla mutta täällä Lekavuorenkoulussa hän aistii väkivallan uhkan.

Johanna ei halua lyödä takaisin. Se ei kerta kaikkiaan sovi hänen luonteellensa. Eräänä iltana isä yritti opettaa tyttäriin judoa, jotta pystyisivät puolustautumaan. Antti on oppinut Judo liikkeitä pikkuveljeltään. Kun isä kehotti Johannaa ottaa häntä leuasta kiinni mutta sitä hän ei uskaltanut tehdä, kun parransänki pisteli sormissaan. Isän parransänkiä hän tapaa kutsua piikkiparraksi. Muutama vuosi sitten Antti yritti kasvattaa pitkää partaa mutta siitä vaimo ei pitänyt.

Tätä nykyään Kaarlo Kivinen ei enää harrasta Judoa sillä ikä alkaa Judomiestäkin painaa ja toiseksi on hurahtanut Zumba tanssiin. Vaimo houkutteli hänet Forssan Kainuu-seuran Zumba-kurssille. Frida on kyllästynyt Breakdanceen, kun se ei mennytkään kuin Strömsössä. Zumba vaikuttaa helpolta tälle ylienergiselle naiselle.

19 februaari, 2983

Kaarlo ja Frida saivat perheenisäystä. Heille syntyi poikalapsi, jonka he kastoivat Jeesus Kalleksi.

Anna ja Antti katsoivat Kivinen Areenalta pikku Jeesuksen syntymän.

Kerta Kaarlo kuvasi, niinpä saattaa melkein arvata, että mitä kohtaa hän eniten zoomaili.

Kun vauvan pää tuli näkyviin, niin silloin kameran takaa isä Kaarlo hihkasi hammastikku suupielessä:

"Hai hyvä mies! Osta tästä hyvä karvakaulus!" Kätilötekniikat katsoivat kuvaajaa happamin ilmein.

Fridaakin hävetti, kun ukko tuollaisia puujalkavitsejä laukoo kesken synnytyksen ja kaiken kukkuraksi kaikki meni nettiin niin, että koko suku kuuli.

Anttia nauratti, kun velimies heitti tuollaisen sutkauksen. Myös Oskari ja Hissu katsoivat netistä, kun nuorimmalle pojalle syntyi kolmas lapsi. Oskarilta pääsi räkänauru, kun poika tuollaisen vitsin murjaisi. Hänellä itselläkin on samanlainen härski huumorintaju.

Kerran kun Oskari ja Hissu olivat tuttavien ristijäisissä ja lapsen nimeksi annettiin Jessika, niin silloin Oskari töksäytti leikillään, että samannimisiä hevosia hän on nähnyt Jokimaan raveissa. Arvaa hävettikö Hissua?

Annalla on tosi hävytön englanninkielinen musiikki-USB-kalikka, josta Johanna on kovasti kiinnostunut ja tahtois kuunnella mutta tietenkään äiti ei mielellään halua antaa lastensa kuunnella tällaisia hävyttömyyksiä. Kalikan kansikuvassa on makaavan alastoman miehen kuva, joka yläpuolella on ajatuskupla, jossa näkyy kirkkoveneen kuva.

Kalikalla tunnetut laulajat esittävät härskejä pornolauluja salanimen turvin. Musiikki-USB-kalikka on ollut pornolukulaittehti Jennan kylkiäisenä.

Eräänä syyspäivänä autossa, kun Antti ei ollut läsnä niin Anna päätti tehdä vanhimman tyttärensä iloiseksi ja soittaa pienen pätkän musiikki-USB-kalikalta, sillä ehdolla, ettei sitten mitään höpinöitä isälle. Antti kuten monet muutkin nykymiehet eivät oikein pidä ruokottomista lauluista. Jotkut tiukkapipoiset maskuliinit ovat haastaneet härskettä vaimojaan käräjille. Heti kun televisiossa Antti kuulee sanan mulkku, niin silloin hän ärsyyntyy. Joka kerta Annaa naurattaa rumat sanat, varsinkin miehiset genitaalit.

Johanna lupasi kautta kiven ja kannon olla sanomatta isälle mitään pornomusiikkikalikasta. Lupauksen hän pitikin, vain kotirintamalla.

Hän ihastui kappaleeseen, jossa kertosäe menee tähän malliin; *Give me Cock, Dick was in head...* Eräänä syyspäivänä, kun oli oppitunti koulunkirjastossa, niin silloin Johanna hoki tätä kohtaa muutamalle tytölle siinä toivossa, että saisi kovan mimmin maineen. Hänellä oli huono tuuri, kun luokkakaverit sattuivatkin olemaan pesunkestäviä tiukkapipoja, moralistin siemeniä, jotka menivät juoruamaan luokanvalvojalle.

Johanna joutui jälki-istuntoon. Nyt hänelle valkeni, että Savon kouluissa on hirveä kuri. Lappeenrannassa pedagogi olisi vain nauraa räkättänyt, jos olisi kuullut ruman sanan. Pohjois- ja etelä-Karjalan koulut ovat saaneet Suomen alueparlamentilta moitteita liian lepsusta koulukurista. Myös Hämeen kouluissa on lepsua. Kainuussa on melko tiukka koulukuri, muttei kuitenkaan voita Savoaa.

Luokanvalvoja Jutta Välimäki oli hyvin järkyttynyt, kun tyttö tuollaisia hävyttömyyksiä hokee ja vielä kirjastossa. Hän kysyi syytä moiseen mutta Johanna ei halunnut kertoa, että oli matkinut äidin pornomusiikki-USB-kalikkaa. Hän sanoi, että se oli vain hetkellinen päähänpisto, jollainen se itse asiassa olikin. Johanna joutui jälki-istuntoon, joka on todella, rankkaa nimittäin, joutuu kurituskaappiin.

Pedagogi seiso kurituskaapin ulkopuolella ja odotteli kunnes automaattinen kuritusohjelma päättyisi, jonka jälkeen avasi kaapinoven. Johanna päätti, ettei enää koskaan hankkiutuisi tuollaiseen laitteeseen. Jos Hämeessä olisi kurituskaappeja, niin silloin Johanna olisi saanut asua sellaisessa.

Talvella Lappeenrannassa veistotunnilla, Johanna hetken mielijohteesta oli laittanut tuolinjalan pylväsporakoneen polkimen alle niin, että porakoneen moottori kärehti rikki. Johannalla oli tuuria, kun ei tarvinnut maksaa koneen korjausta. Tämän hän kertoi kotona äidille. Tällä kertaa ei ollut vaihtoehtoa, sillä Risto soitti myöhemmin illalla kotiin. Tietenkin Anna oli ilmi vihainen.

Nyt kurituskaappijälki-istunnon jälkeen, kun Johanna meni kotiin tavallisella vuorobussilla, niin silloin isä arvasi, että tyttö oli ollut jälki-istunnossa, muttei kuitenkaan tiennyt millaisessa jälkkäriässä. Hän kysyi, että mitä koulussa oli tapahtunut, johon Johanna sanoi syyksi hyppimisen ja huutamisen. Antti epäili, että mahtakohan kyse olla pelkästä riehumisesta ja siinä tapauksessa täytyy kyllä olla todella rajua, kun siitä saa jälki-istunnon. Antti ei kehdannut soittaa kouluun ja kysyä syytä, kun ei jaksaa kuulla pedagogien räkytyksiä.

Johanna ei tohtinut kertoa isälle kurituskaapista koska se oli todella hirveä kokemus, saati sinne joutumisen syytä, kun oli luvannut äidille, ettei sitten mitään höpinöitä isälle pornomusiikkikalikasta.

Oktooberissa luokanvalvoja Jutta jäi opiskeluvapaalle, kun osallistui Martta kurssille.

Hänen seuraajaksensa tuli koripalloa harrastaja pitkäkasvuinen Kerttu Vyyryläinen. Hän pelaa kuopiolaisessa Basketgirls joukkueessa.

Eräänä päivänä hän kehotti oppilaitaan katsoa kansalliselta TV1:ltä koripallo-ottelun, jossa Basketgirl kohtaa Helsingin Ballgirls.

Johannaa ei urheilu voisi vähempää kiinnostaa, niinpä hän katsoi kansalliselta TV4:ltä japanilaisen samuraielokuvan nimeltä Humahuta.

Seuraavana koulupäivänä hän kehui elokuvaa pedagogilleen, niin silloin tämä puisteli päätään:

"Voehan visvilä, kun mänjt kahatommaan japanilaisen hapatuksen, kun toisella kanavalla oli tärkeä matsi, mitä väkkee sitä onkaan!" ja nauroi niin, että rinnat hytkyivät.

Lähes päivittäin Johanna on rauhaton, muttei kuitenkaan yhtä villi kuin leikkikoulussa ja ala-asteella. Tämän vuoksi hänen piti käydä koko perheen voimalla kasvatusneuvolassa, joka sijaitsee Kuopion uudessa keskustassa pienen puistomaisen Kalakukotorin laidalla.

Keskellä Kalakukotoria on pyöreä automaattivessa, joka siivoaa itse itsensä jokaisen vessakävijän jälkeen. Torin itäpuolella on Pirre Pasasen katu, jonka toisella puolella, toria vastapäätä on kansanomaisen Lumpputeatteri, jonka erikoisesitys on metka reisiteatteri.

Kasvatusneuvolassa tärkeän oloinen auktoritaarinen psykologiteknikko kyseli Johannan varhaislapsuudesta, että mitä tämä oli silloin tehnyt, millainen oli hänen ensimmäiset kouluvuotensa sekä mitä hän ei ollut tehnyt ja mitä hän oli ajatellut tehdä sekä minkä ihmeen takia.

Lisäksi Johannan piti tehdä erilaisia testejä papiljottimaiset anturit päänahassa kiinni, jotta nähtäisiin tytön aivotoiminta. Tälläkään kertaa psykologit eivät ymmärtäneet yhtikäs mitään. Yhä Johannan aivot lähettävät kryptisestä aivotoimintaa nelinumeroisine lukuineen ja kirjainyhdistelmineen, kunnes tuli tuttu virheilmoitus; *No Access! – Ei käyttöoikeutta!*

Psykologit katsoivat Johannan potilaskertomuksesta, että aivofilmi on aiemmin ollut analysoitavana Brysselin Calle instituutissa asti eikä sielläkään saatu selville tytön aivotoiminnasta. Lisäksi potilaskertomuksessa on maininta, että samankaltainen aivofilmi on saatu eräältä skandinaavityöltä sekä amerikkalaispojalta. Amerikkalaisen tapausta on tutkinut jopa FBI:n mysteeristen tapausten osasto mutta turhaan.

Johannan sekä näiden kahden henkilön aivot vaikuttavat muuten toimivan normaalisti, mutta käytös on kaikkea muuta kuin normaali. Pääasialohan on, ettei rikollisen epänormaali mutta kaikki nämä härskit päähänpistot ovat harmillisia. Johannan ajoittainen härskiys saattaa jossain määrin mennä rikoslain puolelle; epäsideellisen ärsyttävä käytös. Tämä on kirjattu liittovaltion lakiin oikein alleviivattuna. Näin psykologi kirjoitti Johannan potilaskertomukseen.

Anna päätti puolustella tyttärtään, että synnytyks oli hieman vaikea. Heti kun Johanna kuuli äidin kertovan synnytyksen aikaisista ongelmista, niin silloin hän tunsu kuin pohja irtaaisi ja kuuli korvissa huminaa eikä kuullut mitä äiti sanoi, vaikka sanat tallentuivat alitajuntaan. Hän ei halunnutkaan kuulla, muttei tietenkään voinut painaa käsiä korville eikä poistua tästä pienestä psykologihuoneesta. Anna kertoi myös, että tyttö on usein yksikseen eikä leiki serkkujensa kanssa, kun käydään Forssassa ja Vattulassa. Tämän kuultua Johanna itse mielessään ajatteli, ettei se kovin paljon pidä paikkansa; Forssassa asuessa hänhän oli melko usein leikkinyt Janetten kanssa. Ehkä äiti on tämän unohtanut. Johanna ei kehdannut alkaa korjaamaan äitinsä kertomaa psykologiretkun kuullen.

Koko perheen piti vuorollaan keskustella psykologin kanssa, jotta tämä saisi tietää, että millaiset vanhemmat ja sisarukset Johanna Kivisellä on. Hyvä kun ei tarvinnut näyttää kalsareita, kuten Antti on monesti jälkikäteen vitsailnut, muttei tietenkään psykologin kuullen, sillä ihilisteille ei uskalla sanoa vastaan, jos ei halua ongelmia, kuten Antti itse mielessään ajatteli.

Antti ja Anna inhoavat tällaisia auktoriteetteja.

Psykologi katsoi parhaaksi, että Johanna vaihtaisi koulumuotoa. Heti kun valkoiseen kauluspaitaan ja tummansiniseen solmioon pukeutunut miespuolinen psykologi oli ehdottanut spesiaalikoulua, niin silloin Anna sanoi epäilevästi: ”Oiskohan spesiaalikoulu hyvä ratkaisu mejän Johannalle... siellä tyttö tuntis itensä funkkikseksi?” Tähän psykologi tuhahti: ”Mitä visvilää, mitä vikaa funktiorajoitteisissa on?” johon Anna punastellen puolusteli: ”Äh, ei mulla oo mittään niitä vastaan, tarkotin vaan, että tyttö tuntis itensä vaivaseks, jos joutus olemaan vaivaisten joukossa... Ei mulla oo mittään funktiorajoitteisia kohtaan...” Psykologi puisteli päätään.

Annalle muistui mieleen Savonlinnan aikainen luokkakaveri Kiril, joka kulki kainalosauvojen avulla ja sen vuoksi aina keksittiin hätävalheita, kun poika olisi tullut leikkimään. Tätä ei ainakaan kannata kertoa tuolle ihilistille, ajatteli Anna. Psykologi huomasi, kun Anna hiljeni kesken repliikin mutta onneksi sentään ei osannut lukea ajatuksia, kun aivoanturit eivät olleet Annan päässä.

Psykologi kertoi, että spesiaalikoulussa pedagogeilla olisi enemmän aikaa ja luokat olisivat pienemmät. Hän lisäsi, että täällä Kuopiossa on uudenlainen spesiaalikoulu, jota pyörittää yksityinen koulutusyhtiö Suner. Perusspesiaalikoulun jälkeen Johannalla olisi paljon mahdollisuuksia opiskella lukiospesiaalikoulussa, josta olisi mainiot mahdollisuudet edetä eri suuntiin, kuten konsernin omaan aurinkopaneeliyksikköön tai Daily Activity ryhmiin.

Annasta ja Antista tämä kuulosti hyvältä. Ehkä tytöstä tulisi aurinkopaneeliekspertti, ajatteli Antti. Hän sanoi lyhyesti tyttärelleen, että spesiaalikoulu voisi olla hyvä juttu, samankaltainen apukoulu kuin Savonlinnassa. Myös Johannaa alkoi kiinnostaa edes kokeilla spesiaalikoulua, vaikka sisimmässään tuntee epäilystä. Johannasta Savonlinnan Kukkulakoulu vaikutti hienolta. Yhä häntä järkytti synnytysoongelma, josta hän ei halua tietää enempää. Hän päätti itse mielessään, että se olisi vain pelkkä puolustuspuhe, ettei häntä luokiteltaisiin epäsideellisen rivohummeriksi. Hän hoki itse mielessään; *Loppu, loppu, löppy...* jotta paskaselitys poistuisi mielestä. Tätä mantraa Johanna tapaa itse mielessään hokea, joka kerta kun mieleen putkahtaa jokin epämiellyttävä asia kuten lämpökaappi, kurituskaappi tai hinkuyskä.

Niin päätettiin, että vuoden 2984 alussa, heti loppiaisen jälkeen, Johanna aloittaa Sunerin spesiaaliskoulussa, joka sijaitsee Kuopion uuden keskustan lounaispuolella Itäisellä pitkäkadulla. Koulun takana on kaunis Spedepuisto, jossa on muun muassa Speden kesäteatteri sekä maauimala. Puiston länsipuolella on Spede Pasasen museo. Koulun ja Spedepuiston välissä on koulun liikuntasali, joka kantaa puiston nimeä.

Koulu on kaksikerroksinen valkotiilinen rakennuspitko ja on huomattavasti viihtyisämpi kuin Lekavuorenkoulu. Onhan koulu uudempi, rakennettu edellisen vuosikymmenen alussa. Koulun julkisivulla on kivimonumentti, joka muistuttaa aurinkoa. Koulun pohjoispuolella on korkea tornitalo, jonka katutasossa on parturiliike *Partaturri*.

Sunerin kouluun pääsee julkisivun liukuovista sekä pihanpuolelta. Koulun ruokasalia pyörittää Daily Activity ryhmä eli entiset oppilaat samoin myös koulun kanslian vastaanottoa. Rehtorin virkaa hoitaa tietenkin korkeakoulutettu mustanharmaasiilitukkainen Jonna Langén. Luokkahuoneet ovat toisessa kerroksessa leveän keskikäytävän varrella. Toiseen kerrokseen menee panoraamahissi, liukuportaat sekä loiva luiska pyörätuoleille.

Johanna käy Lekavuorenkoulussa syyslukukauden loppuun. Hänestä tuntuu mukavalta, kun kevätlukukauden aloittaa uudessa hienomassa koulussa, vaikka se onkin funktiorajoitteisille. Toistaiseksi hänellä on melko hyvä kuva spesiaaliskoulusta, jonka hän sai Savonlinnasta.

Syyslukukauden päättäjäispäivänä viikkoa ennen joulua Lekavuorenkoulun 6B luokka kokoontuu koulun juhlasaliin kuuntelemaan äreystä tunnettua rehtoria, Mari Vähä-Mäkelän puhetta ja katsomaan kun jotkut oppilaat saavat kunniakirjoja eri saavutuksista. Johannan luokkakaveri Eeva Esala saa kunniakirjan, kun oli poiminut kaksi sankollista mustikoita.

Tätä nykyään monissa Pohjois-Euroopan kouluissa opetussuunnitelmaan kuuluu marjojen poiminta, jotta ihmiset oppisivat omatoimiksi. Moni yrittää fuskata ja ostaa marjat torilta. Jotkut laiskimmat oppilaat yrittävät luistaa marjanpoiminnasta erilaisin verukkein. Yksi heistä on Johanna Kivinen, joka ei kehdannut mennä marjastamaan eikä torille ostamaan valmiiksi poimittuja. Sinä päivänä hän oli kotona väittäen olevansa nuhainen. Ilmeisesti pelkkä pölynuha, kun enimmäkseen nyhjäää leikkihuoneen vaatehuoneessa, jossa hänellä on lukulaitteita tutussa puukirstussaan, sama arkku, jonka edustalla sutun alta pilkistää Ninon nimi. Jaana-Marin kirstu on tämän sängyn alla. Johannan sängyn alla on petivaatelaatikko. Nytkin siskoksilla on yhteinen leikkihuone. Sängyt ovat vastakkaisilla seinustoilla aivan kuten Savonlinnassa asuessa. Tällä kertaa heistä kumpikaan ei heittele pissoja toistensa päälle.

Lekavuorenkoulun juhlasali, joka oikeastaan on voimistelusaliksi, on täpötäynnä. Koulun kaikki luokat ovat koolla. Johanna istuu keskivaiheilla lähellä suurta panoraamaikkunaa, jonka ulkopuolella on koulualueelle menevä autotie.

Hän muistelee liikuntatunteja, jolloin onnistui ylipuhua liikuntapedagogin, että saisi koripallon sijasta pompotella palloa salin reunoilla sekä jumppasalin viereisellä ylätasanteella. Alapuolella on ruokasali. Johanna ei viitsinyt alkaa voimistelemaan koska silloin hikoilisi ja joutuisi suihkuun. Monestakin syystä hän ei halua käydä voimistelun jälkeen suihkussa. Kaksi painavinta syytä ovat ajoittainen kiusaaminen sekä hänen oma läskirumbansa. Viimeksi eka ja toisella luokalla hän jotenkuten kävi liikuntatunnin päätteeksi suihkussa. Silloin hänellä oli ruskea pönttömallinen suihkuhattu, jonka muovisessa visiirissä oli kaksi pientä reikää. Kerran Johanna oli vitsailut äidille, että rei'istä olisi kätevä juoda suihkuvettä, johon äiti: "Elähän mee pelleilemään sillä muuten hukut!" tätä pikku Johanna ei ymmärtänyt, että kuinka ihmeessä voi hukua, jos noin pienistä aukoista alkaa juomaan vettä.

Johanna inhoaa perinteisiä naisten uimahattuja koska ne hänen mielestään haisee ihan oksennukselle. Kaikkea tätä hän muistelee samalla kun istuu Lekavuorenkoulun juhlasalina toimivassa liikuntasalissa. Voimistelusalissa hänen mielestään haisee varvashiki. Hyvinkin haisee, kun itse ei millään mene suihkuun. Tämä ajatus pistää hänet hymyilemään niin, että pääsee naurun purskahdus. Lähellä olevat oppilaat ja pedagogit katsovat kummissaan, kun blondi ihan itsekseen nauraa. He eivät tietenkään tiedä naurun syytä. Juuri tämän vuoksi Johanna vaikuttaa veitikkamaiselta, kun usein itse mielessään ajattelee ja muistelee hassutuksia, kuten muinaisia kepposia niin, että yhtäkkiä pääsee naurun purskahdus.

Kalapäivinä Johanna ottaa ainoastaan vihanneksia, pinaattia sekä Remulade-kastiketta, muistelee hän, kun istuu juhlasalissa kuunnellen rehtorin puhetta.

Ruokasalin eteisestä menee liukuportaat liikuntasalin viereiselle kerrostasanteelle, jossa pompottelin palloa, muistelee Johanna.

Kerrostasanteelta menee kävelysilta varsinaiseen koulurakennukseen. Kävelysillan alapuolella on kirjaston sisäänkäynti, ajattelee hän samalla, kun suu menee virneeseen, kun muistuu pornokalikan matkiminen.

Sitten rehtori Mari Vähä-Mäkelä kutsuu Eeva Esalan korokkeelle vastaanottamaan kunniakirjan sekä koripallon kokoisen porsliinisen mustikan. Yhtäkkiä Johanna hetken mielijohteesta rääkäisee: ”Eeva Lehtinen!”. Jostain kummasta kyseinen sukunimi juolahti Johannan mieleen. Hän ei edes tunne yhtään Lehtistä, paitsi vastikään viikkolukulaitelehdestä tulostamia paperinukkeja. Ehkä Lehtisen perhe nimiset paperinuket putkahtivat alitajunnasta. Tietenkin tämä aiheutti naurun remakan, kun hassu blondi meni ja rääkäisi. Jotkut oppilaat kutsuvat Johannaa juuri tällaisten impulsiivisten päänäpistöjen takia CP:ksi.

Yhä koululaiset haukkuvat toisenlaisia ihmisiä tällä ikivanhalla haukkumanimellä ilman, että ajattelisivat, että moni ihminen kärsii kyseisestä funktiorajoitteesta.

Muutama vuosi sitten Johanna oli lukenut Kamuposti lukulaitteelta, että mitä tarkoittaa *CP – Cerebral Pares*. Kamupostin artikkelissa oli kuva silmälasipäisestä tytöstä, samanlaiset rillit kuin Johannalla. Kuva pahensi hänen silmälasirumbaansa; en halua olla CP:n näköinen, ajatteli Johanna ja ajattelee yhä. Silti hän silloin tällöin päästelee kummallisia ääntelyitä sekä rääkäisyjä niin, että oikein kerjää CP-haukkuja. Johanna ei kuitenkaan tiedä kovin paljon tietoa CP:stä, kun ei kyennyt lukea koko artikkelia silmälasipäisen tytön takia.

Vähän myöhemmin juhlasalissa Johannan vasemmalle puolelle tulee joku tuntematon poika, niin yhtäkkiä hetken mielijohteesta Johanna kokeilee sormellaan tämän housunhalkoa. Vieressä seisova vanhahko kuivannäköinen miespedagogi katsoo hyvin happamasti ja näpättää sormille. Johanna nolostuu. Hän ei kerta kaikkiaan osannut pitää näppejään kurissa. Kyseessä ei ollut mitään seksiin liittyvää, sillä vieläkin Johanna ei tiedä kyseisestä aiheesta hölkkäsen pöläystäkkään. Jotenkin hän ei vaan pystynyt pitämään näppejään kurissa.

Onneksi tämä tempaus ei näy koulutodistuksessa sillä todistukset on jo kirjoitettu, mutta käytösnumero on pudonnut huolestuttavasti kahdeksannelle sijalle, joka tulisi olla kymppi.

Juhlasalista oppilaat menivät luokkahuoneisiinsa, joissa jaettiin lukukausitodistukset.

Lappeenrannassa Johannan käytösnumero oli yhdeksän. Lappeenrannan pedagogit lellivät häntä ja antoivat toisiksi parhaimman käytösnumeron. Siellä häntä kutsuttiin journalistiksi.

Johanna yritti täällä Lekavuorenkoulussa tehdä pienimuotoista Lekavuoren avisia mutta siitä ei tullut samanlaista sukseeta kuin edellisessä koulussa. Täällä pedagogit hieman syrjivät kainuulaistyttöä, joka tulee Lappeenrannasta, jolla on joitakin hämäläisiä kujeita.

Ainoa pedagogi, jonka kanssa Johanna jonkin verran pystyi hassutella, oli englanninmaikka, harmaakäkkärätukkainen Hyacinth Bucket. Eräänä syyspäivänä Hyacinth kysyi Johannalta, jos tämä tuntisi uskontopedagogi Anselm Jauholan. Johanna vastasi myöntävästi, jolloin Hyacinth kertoi, että oli tavannut Anselmin Oulun Tiia opistossa. Johanna kysyi, että mikä se semmoinen opisto on, johon Hyacinth: ”Juu, se on pedagogiseminaari.”

Muutaman kerran Johanna sai istua englanninmaikan kanssa tämän työhuoneessa ja chattailla Anselmin kanssa. Johanna kehui Raamattu-laulua, jolloin Anselm ilahtui, kun Johannalla on noin hyvä muisti. Johanna lähetti terveisiä entisille luokkakavereille ketään nimeltä mainitsematta, sillä vielä hän ei ole hiffannut kaipaavansa erästä hyvin rakasta henkilöä.

Eräänä syyspäivänä Johanna sai sähköpostia Lappeenrannasta. Hänen entiset luokkakaverinsa sekä pedagogi Risto lähettivät kokonaisen ryhmäviestin journalisti Johannalle, kuten he kutsuivat häntä ja kysyivät milloin ilmestyisi Rajapyykkivuoren aviisin Savon numero. Johanna vastasi, ettei lukulaite enää ilmesty koska tyhjat lukulaitteet sekä postimaksut ovat tuhottoman kalliita. Sähköpostitse hän ei kehtaa alkaa toimittaa sähköpostijulkaisuja.

Johanna tallensi entisten luokkakavereiden sähköpostiviestit Kivinen Areenan muistomappiin. Mukana oli totta kai herkku-Backmanin viesti, joka kirjoitti ihan tavanomaista kuten, että millaista on Kuopiossa. Nino on kotoisin Eurocityn vanhasta keskustasta eli Tornioista. Tämän vuoksi hän puhuu samankaltaista Pohjois-Suomen murretta kuin Johanna. Nino ei puhu meänkieltä vaan Oulun ja Lapin murteiden sekamuotoa.

Todistuksen saatuaan Johanna hoksasi, kuinka typerästi oli käyttäytynyt syksyn aikana ja päätti yrittää ryhdistäytyä uudessa koulussa. Siitä tulee vaikeaa koska helposti innostuu ja vauhkoonuu. Hän ei osaa käyttäytyä normaalisti ikäistensä seurassa.

Todistusten jaon jälkeen oppilaat saivat lähteä joulunviettoon. Johanna meni kotiin viimeistä kertaa Lekavuoren koulubussilla. Vuodenvaihteen jälkeen hän käy uudessa koulussa tavallisella vuorobussilla. Varmasti nykyiset luokkakaverit tulisivat kateudesta vihreiksi, ajattelee Johanna samalla, kun nousee viimeistä kertaa koulubussiin.

Lekavuoren koulubussi lähtee koulun alapuolella olevalta pysäkiltä. Pysäkin ja koulun välissä on rugby ja jalkapallokentät. Pysäkin ja tien toisella puolella on Kuopion uusi hautausmaa.

Syksyllä Kiviset myivät Rikituksen pitovaikeuksien vuoksi. Ei sillä, että koira olisi tullut vihaiseksi vaan siksi, kun he asuvat kerrostalossa, jossa on vaikea pitää isoa koira, joka vaatii paljon ulkoiluttamista. Johanna oli kovasti myyntiä vastaan mutta kyllä hänkin ymmärsi, ettei isoa koira voi kerrostalossa pitää. Hän katsoi itkukurkussa, kun koiran uusi omistaja tuli hakemaan hauvaa. Enää ei voi peuhata koiran kanssa. Se on loppu nyt, ajatteli Johanna ja kuivasi kyyneleet, jotka valuivat pitkin pulleita poskia, jotka usein kiiltävät. Hän katsoi leikkihuoneen ikkunasta, kun koiran uusi emäntä laittoi Rikituksen auton takapenikille pienen lapsen kanssa kahdestaan. Tätä Anna ja Antti monesti päivittelivät, että kuinka ihmeessä hän uskalsi luottaa vieraaseen hurttaan. Onneksi Rikitus on hyvin lapsiystävällinen mutta eihän koiran ostaja sitä vielä voinut tietää, siunaili Antti.

Myyntirahat Johanna sai jakaa pikkusiskonsa kanssa. Samalla heille avattiin ensimmäinen pankkitili suureen yhteiseurooppalaiseen Post Bankiin, jossa on lapsille ikioma säästökerho *Gold Pig Club*.

Muutaman viikon kuluttua koiran uusi omistaja soitti ja kysyi, että oltiinko tietoisia, että koiralla on vain yksi kives. Antti, joka vastasi matkapuhelimeen sanoi, ettei ollut pienintäkään aavistusta koiran munien tilasta ja oli valmis ostamaan koiran takaisin. Siihen Rikituksen uusi emäntä ei suostunut koska muuten koira on mielinen, jolle he paistavat lettuja sekä kantavat yläkertaan. Lisäksi koiran uusi koti on pienessä maaseutupitajä Töckälässä, hieman Kuopiosta koilliseen.

Rikituksen uusi omistajatar sanoi, ettei siitä ole näyttelykoiraksi mutta se on mainio seura- ja vahtikoira. Puhelun jälkeen Antti ja Anna hoksasivat, että heitä on kusetettu.

Rikituksen myyjähän yhtäkkiä lopetti kaiken yhteydenpidon ilmeisesti huomattuaan, ettei koiralla ole toista kivistä. Antti pohti, jos haastaisi Rikituksen myyjän oikeuteen, muttei jaksanut moiseen pyöritykseen. Silloin saattaisi myös koiran nykyinen omistaja vauhkoonua, ajatteli Antti Axel Kivinen.

Koiran myynnin jälkeen Kivisistä tuntui tyhjältä, kun jaloissa ei enää pyörinyt hauennokkainen koira, kuten Volmar vitsaili vuonna 2981. Uutta lemmikkiä he eivät aio ottaa ristikseen vaan ostivat viihderobotin, johon he ohjelmoivat koiran haukkumista sekä tutkahännän heilutusta.

Viihderobotti on kissan kokoinen harmaa tekoturkinen laite, jolla on neljä pientä valkoista ratasta sekä ohut tutkahäntä, jonka Anna ohjelmoi liehumaan kuin kissan häntä ikään. Muuten viihderobotti on samankaltainen kuin ensimmäinen viihderobotti Lasse. Tämä uusi robotti on nimeltä Aunus Tipsu Inc. Kyseessä on karjalainen elektroniikkafirma, joka valmistaa tällaisia pieniä viihderobotteja sarjavalmistuksessa. Robotin kyljessä on pieni näyttöruutu, jossa lukee robotin valmistajan nimi värikkäine kirjaimin.

Aunus Tipsun latauspiste sijoitettiin eteisen nurkkaan, jonne robotti itse menee latautumaan.

Monesti Jaana-Marin leikkikaveri Mikaela Heimo tapaa kovakouraisesti käsitellä viihderobottia ja asettaa sen leikkiveneeseen ja sitten rallatella: "Ojoi Aunus Tipsu aalloilla karkeloi!" Joka kerta kun Anna ja Antti huomaavat tämän, niin silloin he antavat naapurin tytölle lähdöt. Robotti ei todellakaan ole mikään leikkikalua, kuten Anna tapaa pauhata naapurin likalle. Kyllä Mikaela on tervetullut, kunhan vaan jättää viihderobotin rauhaan.

Antti tapaa ajatella, että jopas on jotain, kun silloin Forssassa asuessa oma tyttö rassasi Lassea ja nyt samaan syyllistyy naapurin likka. Harmi vaan, kun tätä ei oikein ilkeä alkaa kurittamaan, ajattelee Antti ja menee olohuoneeseen katsomaan Kuopion paikallisteleviä, jota Johanna on parhaillaan katsomassa. Paikalliskanava Kuopio TV:ssä on menossa venäläinen jännitysleffa Tursake, jossa mustekalan näköinen otus koko ajan uittaa lonkeroitaa suussaan. Leffassa on Savon kieliset tekstit, jota Kiviset kovasti ihmettelevät, kun savolaisille ei enää suomen kieli kelpaa.

Lappeenrannassa asuessa, kun Kiviset kävivät Matiaksen ja Kempvaisen luona kylässä, niin silloin joka kerta telkkarissa pauhasi Kainuun koostekanava, jossa on Kainuun kielinen tekstitys. Silti Anttia huvittaa savolaisten murrebuumi. Ihan helppoahan on ymmärtää Savon murretta, ajattelee Antti.

Välillä Kuopio TV:n kanavalla lähettää Harakansuon lähiökanava Neloskanava, joka kohta puoliin muuttaa nimensä Kasikanavaksi, tapaa Johanna usein selittää.

Januaari 2984

Johanna aloittaa Sunerin spesiaalikoulussa. Pedagogi on vaalea lyhytsiilitukkainen humoristinen Anu Raisio. Vakavamielinen pedagogi ei todellakaan sovi vekkulimaiselle Johannalle.

Koulun talviurheilupäivillä Johanna osallistui hiihtokilpailuun koska oli suositeltavaa edes kokeilla jotain talviurheilulajia. Hän päätti kokeilla hiihtoa, kun se on helpompaa. Luistelussa hän on kömpelö. Edellisen vuosikymmenen lopulla perheen kanssa hän kävi luisteluradalla ja itkuhan siinä tuli. Samoihin aikoihin, kun hän kävi isän kanssa hiihtämässä vanhan Forssan takana olevalla hiihtokeskuksella, niin silloin pikku Johannalla tuli pissat housuun.

Nyt Johannan piti hiihtää jalkapallokentän ympäri aikaa vastaan. Kenttä oli koulun takana Spede puistossa. Hän tuli toiseksi liian lyhyillä lainasuksilla koska omia suksia ei voinut ottaa mukaan bussiin. Palkinnoksi hän sai pienen pyöreän kuparisen hiihtäjätaulun, jonka keskellä on pyöreä kuvaruutu, jossa edes takaisin liikkuu hiihtäjähahmo. Lisäksi hän sai kunniakirjan, Johanna Kivisen ensimmäinen diplomi. Siitä hänelle muistui mieleen Nino Backmanin huoneen seinä, jossa on useita kunniakirjoja.

Päivittäin Johanna käy koulua kaupunkibussilla. Koulu antoi hänelle tavallisen bussikortin, jota voi käyttää myös vapaa-aikana. Harmi vaan, kun Johanna ei ole tottunut liikkumaan vapaa-aikana yksin. Nyt olisi mahtava tilaisuus käydä Kuopion uudessa sekä vanhassa keskustassa. Sunerin koulun lähin bussipysäkki on Polttajankadun ja Itäisen pitkäkadun risteyksessä. Pysäkkiä vastapäätä on Ravintola Pataukko, josta Johanna tapaa usein höpistä vanhemmilleen. Usein äiti vitsailee, että sielläkö hän istuu kaiket päivät kaljoitellen.

Pysäkin vieressä on luksusvaatekauppa *Polttajan asu*. Polttajankatu alkaa Mukittaan kaupunginosasta, jossa on Kuopion suurin urheilupuisto jäähalleineen ja jalkapallostadioneineen. Joka syksy Mukittaan kentällä on Savon messut. Urheilukeskusta vastapäätä Polttajankadun alkupään toisella puolella on suurmyymälä K Maxi. Suurmyymälän ja Mukittaan kohdalla Polttajankatu haarautuu Savonmaan katuun. Savonmaan katu tulee idästä ja menee Kuopion uuden keskustan pohjoispuolelle, kun taas Polttajankatu menee suoraan ydinkeskustaan. Keskustan ja Polttajankadun välissä on kapeahko kanava, jotta keskustaan voisi mennä pienveneillä. Polttajankatu menee kanavan ylittävälle Kanavasillalle.

Vähän ennen siltaa on *Polttajanahde*. Polttajanahteessa on piskuinen Reiskan juottola niminen pubi. Pubin ja Ravintola Pataukon välissä on ruokakauppa K Lea Valinta. Itäisen pitkäkadun puolella, lähellä Sunerin koulua on ruokakauppa Kotiosto Aarnio.

Kevättalvella koulussa lähes joka välitunti luokkakaverit Jonna Rantanen ja Timo Tiinala ihan julkisesti koulun leveällä käytävällä rakastelevat hyvin kiihkeästi. Tämä herätti Johannan seksuaaliteetin ja häntä alkoi pikkuhiljaa tehdä mieli hyväillä jonkin ihanan jätjän kanssa. Harmi vaan, kun neiti Kivinen on hyvin ujo eikä tohdi tutustua jätkiin. Hän huomasi, että osa pojista ovat hyvin komeita. Johannan mieleen olisi juuri Timo mutta hänellähän on jo Jonnansa. Sen kaikki koulun oppilaat ovat huomanneet. He eivät ainakaan ole ujoja.

Jonna on melkoinen vekkuli ja kerran veistotunnilla laittoi pallon puseron alle, jolloin veistopedagogi vitsaili, että tuohan on ilmiselvä paise, joka pitää puhkaista ja oli ottavinaan taskusta linkkarin. Jonna meni lankaan ja kääntyi selin. Tämä huvitti Johannaa.

Veistotunnilla oppilaiden piti tehdä mäkiautot. Johanna laittoi omaan mäkiautoon ovikellon napin, josta painamalla kello kilisi. Hän kuvitteli napin olevan auton hyppyyttäjä, ihan kuin tämän hetken suosituissa venäläissarjassa nimeltä *рыцарь мюз*, jossa on ärhäkä Mosse, joka höpisee kaikkea mahdollista mustakäkkärätukkaiselle kuskille ja on jopa älykkäämpi kuin kuljettajansa. Tätä sarjaa Johanna, Jaana-Mari ja Anna tapaavat seurata kansalliselta TV4:ltä. Sarjan tunnussävel on mieleen jäävä, semmoinen korvamatoa aiheuttava.

Useimmiten veistoluokan käytävällä Jonna ja Timo tapaavat kuherrella. He istuvat käytävän lattialla nojaten seinään ja könyävät toistensa päällä suukotellen. Johanna alkoi ensimmäisen kerran kiihottua ja alkoi tehdä mieli rakastella jonkun kanssa mutta kenen? Hyvä kysymys, kuten hän monesti itse mielessään pohtii.

Ehkä hänellä olisi mahdollisuus saada oma rakastelukaveri, sillä eräs tuntematon Kari niminen poika joltain toiselta luokalta tapaa ihailla Johannaa ja hänen kaverinsa vihjailevat Johannalle, että Kari olisi lätkässä häneen. Johanna ei uskalla lähestyä tätä tuntematonta poikaa, jonka nimestä hän saa assosiaatioita kainuulaiseen iskelmälaulaja Kari Fisuojaan, ruipelomainen keski-ikäinen miekkonen, jonka kaulavaltimot venyvät tämän laulaessaan. Johannaa katsova Kari puolestaan on ruskealyhyttukkainen tasapaksu aivan kuten Johannakin.

On liikuntatunti, jolloin tehdään erilaisia voimisteluliikkeitä eri asemilla Spedepuiston liikuntahallissa, niin vaivihkaa Johanna sylkää räkäklimpin lattialle ja sitten siirtyy ryhmänsä kanssa seuraavalle asemalle punnertamaan. Kun kyseiselle asemalle siirtyy seuraavat punnertajat, niin yksi tytöistä äkkää räkäklimpin lattialla ja näyttää sitä pedagogille, joka olettaa räkäklimpin tekijäksi kovistyttyä, joka oli kyseisellä asemalla ennen Johannan ryhmää ja komentaa hakea siivousrätin.

Johannalla on naurussa pitelemistä, kun kerrankin kepponen onnistui täydellisesti ilman paljastumista. Myöhemmin kotona hän piirtelee pilakuvia piirustuslaitteellaan. Toinen hassu juttu, jonka Johanna on kuvittanut piirustuslaitteellaan, tapahtui Lekavuorenkoulussa. Silloin oppilaiden piti tehdä tuberkuloosikoe heftalapuilla. Koetta kutsuttiin tubikokeeksi eikä Johanna tiennyt mistä oli kysymys. Kouluhoitaja laittoi heftalaput rintaan keskelle nänniä. Johannasta tämä vaikutti inhottavalta, ihan kuin joku sydänfilmi. Hän änkytti Kainuun murteella: "Mimimistä on kyse?" jotkut luokkakaverit sekä pedagogi Kerttu yrittivät selittää, että se on semmoinen tubikoe. Vasta myöhemmin Johannalle valkeni, että kokeella selvitetiin, että onko tuberkuloosirokotus yhä voimassa. On vielä toinen hassu tapahtuma Lekavuorenkoulusta, jonka Johanna kuvitti piirustuslaitteella. Se oli päivä, jolloin epäili, että joku olisi leikannut pipon tupsun ja meni pedagogille valittamaan. Kerttua nauratti makeasti kainuulainen käkätys. Myöhemmin Johanna huomasi, että pipo olikin kääntynyt nurin päin eli tupsu olikin pipon sisällä. Tosi noloa, ajatteli hän.

Lekavuorenkoulussa Johannalle tehtiin pikkujäynää, varsinkin kun kouluhammashoitaja kävi neuvomassa, että kuinka hampaat harjataan, niin eräänä päivänä Johanna huomasi, että hänen kouluhammasharjansa maistui saippuulle. Tästä hän sanoi pedagogille mutta tämä ei ottanut asiaa kuuleviin korviinsa vaan vitsaili, että kyllä saippuallakin hampaat puhdistuvat. Tässä uudessa koulussa on huomattavasti parempi ilmapiiri. Silti Johanna on aistintuottanut väkivallan hajun, muttei kukaan ole tehnyt hänelle väkivallaa. Koulubussissa, kun hänellä on paksu alumiininen toppatakki, niin hikoilun takia tuntee kitkerän hajun, jota hän itse mielessään on alkanut kutsua pornohajuksi. Hänellä on hajumuistikuva Lappeenrannasta, että herkku-Backman on joskus haissut samalta.

Luokan kovistytty Minetti Mikala tapaa monesti liikuntatunneilla auttaa Johannaa kiinnittää tämän luistimien kaasuremmejä, kun tunnilla luistellaan Spedepuiston luistinradalla. Silloin vekkulimainen Johanna leikilläään sanoo, että miksi tämä suhisee, johon Minetti samalla mitalla tuhahtaa: "Kohta sie suhisee Kuopion yliopistollisen keskussairaalan teholla!" Minetti itse ei pysty luistella, kun oli loukannut jalkansa ja kävelee muutaman kuukauden ajan kainalosauvojen avulla. Kun hän palasi koulunpenkille pitkän toipumisvapaan jälkeen, niin silloin sanoi yleisesti kaikille luokkakavereilleen: "Kyllä mie yhä pystyn antaa turpiin, vaikka on nämä kepit!" Johannasta tämä kuulosti hassulta. Minetti Mikala on parempi kaveri kuin Lappeenrannan Saarisen kaima. Saarinen oli vähän päästänsä sekaisin eikä niinkään vähän, kuten Johanna on nyt jälkikäteen asiaa vatuloinut.

Keväällä Johannan seksuaalisuus alkoi toden teolla herätä. Hän alkoi unelmoida poikaystävästä mutta kuinka ihmeessä sellaisen saisi haaviin? Olisiko rinnakkaisluokkalainen Kari se oikea mutta eihän sitä edes tunne, ajattelee Johanna. Muutaman kerran hänelle muistuu mieleen lappeenrantalainen herkku-Backman, muttei uskalla ottaa yhteyttä eikä edes kunnolla unelmoida. Hän itse mielessään haaveilee, että sitten kun on löytänyt poikaystävän, niin silloin kuhertelisi kotitalon takana olevissa puskipölyissä. Eräänä päivänä yksin kotona ollessaan hän meni leikkihuoneen vaatehuoneeseen, jossa riisuutui ilkosilleen ja rakasteli pehmojäniänsä kanssa. Se sama arpajaisvoitto, johon hän purki kiukkunsa talvella 2980 Lappeenrannassa, kun oli joutunut syyttömänä jälki-istuntoon. Nyt hän rakastelee pehmolelun kanssa samalla tavalla kuin Jonna ja Timo koulussa. Hän tuntee itsensä hyvin kiimaiseksi ja alavatsassa kihelmöi ihanasti.

Aikansa pehmoilemisen jälkeen pehmopupun kanssa hän ottaa uudelleen arkijärjen käyttöön ja pukeutuu ennen kuin perheenjäsenet tulevat kotiin. Olisi tosi noloa paljastua rakastelemasta lelun kanssa, ajattelee Johanna samalla, kun laittaa ensin housut jalkaan ja sitten vasta paidan. Yksin ollessa hänestä tuntuu hyvältä olla ilman paitaa rinnat paljaina.

Eräänä päivänä, kun hän oli jälleen yksin kotona samassa vaatehuoneessa, niin silloin kiiman vallassa sitoi paksun köyden se, joka oli Lappeenrannassa pikkusiskon huoneen nurkkapiilokomerossa, vyötärönsä ympäri ja toisen pään heitti vaateorren ympäri ja vinssasi itsensä jonkin matkaa ylös. Yhtäkkiä hänen painostansa vaateorsi irtosi pidikkeistä ja Kivisen tyttö rojahti alas kirstun päälle. Onneksi kirstun päällä sattui olemaan pehmojänis niin, ettei käynyt pahasti. Tästä lähtien häntä alkoi kiihottaa, jos olisi kolauttanut päänsä kirstun reunaan ja pökertynyt ja sitten vanhemmat olisivat löytäneet hänen makaavansa vaatehuoneessa ilkosillaan. Toisaalta häntä kauhistuttaa ajatus koska silloin isä ja äiti todennäköisesti olisivat käsittäneet väärin, että hän olisi ollut hirttäytymässä. Sitä hän ei todellakaan voisi ajatellakaan tehdä. Toisinaan häntä kiihottaa kokeilla hirttäytymistä mutta mitäpä sillä tiedolla tekisi, kun se jäisi vihoviimeiseksi päähänpistoksi. Ehkäpä, jos voisi leikisti kuolla ja sitten palata takaisin elävien kirjoihin, vatuloi Johanna. Hän kykenee sen verran ajatella loogisesti, että hirttäytyminen järkyttäisi vanhempia. Oikeasti hän ei voisi ajatellakaan tehdä itsaria, vaikka joskus sellaista haaveilee, kun ajatus kiihottaa. Hän haluaa vain kiihottaa, ei oikeasti kuolla. Hän haluaisi poikaystävän, muttei tiedä kuinka sellaisen saisi. Sellaista ei ainakaan saisi, jos ripustaisi itsensä hirteen, pohtii hän. Pojat eivät myöskään tule hakemaan kotiovelta. Lappeenrannassa oli poikkeus, kun Nino tapasi tulla leikkimään mutta sehän oli vain lasten leikkiä, muistelee Johanna.

Pääsiäisenä Kiviset käyvät Forssassa sukuloimassa. He haluavat viimeinkin nähdä pikku Jeesuksen. Tälläkin kertaa he yöpyvät Oskarin ja Hissun luona. Enää Annaa ei järkyttänyt anopin keramiikkapönttö, jota tämä kutsuu tuhkauurnaksi, joka yhä seisoo yöpöydällä. Nukkumaan mennessä Anna tervehtii tätä vihreää pitkänomaista keramiikkauurna: "Moi pönttö, anteeksi tuhkauurna!", sanoo Anna.

Johannalle on iskenyt kova radiokuume ja haluaisi uuden DAB-radion, jossa on sisäänrakennettu tallentava mp3-soitin. Isä lupasi ostaa sellaisen Forssan keskustasta.

Kaupungin uudessa keskustassa on Tempon tavaratalo Adjutantintorin kupeessa. Myös tämä tavaratalo on aiemmin ollut YHA. Yhä jotkut kutsuvat Tempoa YHA:ksi. Yksi heistä on Antti Kivinen. Johanna puolestaan on ahkera aivojen päivittäjä ja kutsuu kauppoja sekä paikkoja uusilla nimillä. Hän on uudistusmielinen mutta toisaalta vanhoillinen eikä totutuista kaavoista hevillä poikkea.

Johanna kävi isän kanssa Forssan Temposta ostamassa Mark merkkisen kannettavan DAB-radion, joka on pienempi ja kevyempi kuin perheen ensimmäinen, alun perin oranssin radiolaite se, joka muuttui kantikkaaksi, kun oli pudonnut rappuset alas. Tämä uusi radio on hopeanvärinen näppärän kokoinen, jossa on kätevä kantokahva.

Antti pysäköi auton kauppakeskus Öhmanin parkkihalliin, kun se on Forssan parhain pysäköintitalo. Tempollakin olisi parkkitalo mutta se on hyvin ahdas ja pieni. Ensin hän katsoi tyttärensä kanssa Öhmanin Coop Domukselta DAB-radioita, kun osuuskunnallinen tavaratalo on työläisväestölle. Siellä ei ollut Johannan tarpeisiin sopivaa radiolaitetta niinpä he menivät Tempoon.

Öhmanin kauppakeskuksen ja Tempon välissä on Jätkänkatu, uuden keskustan päätie, jonka keskellä on bulevardimainen lehmusrivistö, joka jakaa Jätkänkadun kaistat. Pohjoiseen menevä puolisko on vastikään muunnettu kävelykaduksi, kun taas eteläsuuntaan menevällä on yhä autoliikenteelle mutta on suunnitteilla tehdä molemmat kaistat kävelykaduksi, kun Forssan kaupunginvaltuustoon on pyrkimässä The Greens Party puolue. Kaupunginvaltuustossa enemmistössä on työväenpuolue Workers Party, joka on ollut vuodesta 2916 opposition harmiksi.

Johanna on todella innostunut äänittää omaa puhettaan ja leikkii radiopuhujaa. Koulussa hän yhä saa puheopetusta äänityksen takia.

Logopedin kanssa hän tekee hassuja äänityksiä. Kerran, kun hän oli yksin logopedin huoneessa, niin silloin hän äänitti tulitikun raapaisuäänen ja kopioi äänityksen pieneen mp3-soittimeen. Tulitikkuaski oli pöydällä. Tikut ovat opetusmateriaalina, jotta oppilaat oppisivat puhaltamaan oikein. Äänityksen hän soitti luokkahuoneessa luokkakavereilleen, jotka vitsailivat, että syyttikö hän sätkän kesken puheopetuksen. Tämä huvitti Johannaa ja ennemmin ja myöhemmin sekin päätty hänen tuleviin kertomuksiinsa. Vielä toistaiseksi hän kirjoittelee lyhyitä kökköisiä tarinoita punakuoriseen kirjoituslaitteeseensa.

Janette serkun luona Johanna ja Jaana-Mari tutustuivat Ullet20 pelikonsoliin, johon kuuluu datapuku sekä datakypärä. Kyllä sellaisia on aiemminkin ollut mutta nyt datapuvut ovat parempia ja kevyempiä ja ennen kaikkea halvempia. Jos on oikein taitava ohjelmoija, niin Ullet20 laitteella voisi rakentaa vaikkapa Rooman, jos mainoksiin on ylipäättään uskomista. Pelikoneen valmistaja on venäläinen elektroniikkajätti *Com-Molskaya Inc.*

Enää Janetella ei ole junarataa vaan on keskittynyt pelailemaan pelikonsolillaan. Hän kopioi paljon pelejä koulukavereiltaan. Niitä on helppo kopioida USB-kalikan avulla; tyhjä Compact USB-kalikka tietokoneen USB-porttiin ja peli-USB-kalikka toiseen, jolloin tarvitsee vain valita varmuuskopiotoiminto. Tämä ei tietenkään ole täysin laillista mutta kaikkihan niin tekevät, ajattelee Janette Kivinen.

Vappuna Kiviset käyvät Vattulassa sukuloimassa nyt kun sinne on lyhyt matka niin, ettei tarvitse odotella kesään.

Viime vuonna Eeka ja Anne rakennuttivat punaisen metallimurikka omakotitalon Vattulan pohjoispuolelle Halvarin kaupunginosaan. Talo sijaitsee Lintulantien ja Lunnikadun kulmauksessa. Heidän luonansa asuu Annen äiti, harmaatukkainen kuivahko Liebling Rönne, jolla on kiivas temperamentti. Muutama vuosi sitten kun Kiviset viimeksi kävivät heidän luonansa, niin silloin Lieblingrouva äyski ja mieltään osoitti Rikitukselle, ettei ainakaan hän ottaisi tuollaista hurttaa riesakseen. Antti silitti mielenosoitukseksi koiraa ja sanoi, ettei sitä ole otettu riesaksi vaan ihan vaan seurakoiraksi, jolloin tämä vanha harppu meni hyvin liukkaasti omaan huoneeseensa mököttämään, josta kuului epämääräistä muminaa.

Silloin Eeka ja Anne asuivat Peurasuonkadulla, niin kutsutussa hevosenkenkätalossa. Talo on ylhäältäpäin katsottuna hevosenkengän muotoinen.

Yhä Liebling tuntuu vihoittelevan Kivisille, vaikkei heillä enää olekaan koiraa. Tietenkään he eivät ottaneet mukaansa viihderobottia, sillä robotinhan voi huoletta jättää kotiin lataukseen.

Kiviset tulevat Eekan ja Annen eteiseen, niin silloin Eekan anoppi menee kovin liukkaasti huoneeseensa mumisten: "Nyt tulee ne paska hämäläiskarjalaiset, ties mitä mustalaisia lieneekään!" Anna naurahtaa: "Kyllä mun tyttönimeni on Karjalainen, muttei meistä tuu tekemälläkään hämäläistä, saati sitten savolaista tai mustalaista!" Tuskin Liebling edes kuuli Annan letkautusta, kun tämä paukautti huoneensa oven perässään kiinni.

Anna antaa Joonakselle tuliaisiksi muinaisen NHL-pelipaidan, jonka hän oli ostanut Kuopion Kauppatorin laidassa olevasta Keskinen Marketista, niin silloin Leiblingin huoneen ovenraosta kuuluu muminaa: "Vittu mikä lumppu!", vaikkei tämä ämmä edes nähnyt koko paitaa. Ilmeisesti hän kuuntelulaitteilla uteliaisuuttaan kuuntelee vieraiden keskusteluja, muttei kehtaa olla reilusti läsnä. Tietenkin Eekaa hävettää, kun on tällainen huonosti käyttäytyvä anoppi. Hän ei kehtaa moittia anopin käytöstä koska silloin akka alkaisi ainaisen nalkutuksen, ettei saa äitiä moittia.

Anne vain hihittelee äitinsä huudoille ja muminoille. Hän kohteliaisuuttaan kiittäen ottaa vastaan pelipaidan ja halaa Annaa. Veljen vaimoa halatessa Anna ajattelee itse mielessään, että todennäköisesti paita joutuu vaatekeräysastiaan. Hän päätti alkaa pitää silmällä Karjalaisten videosivusto Karjaruutua, jos näkisi Joonaksella NHL-paidan.

Vattulassa Kiviset käyvät myös Matteus Kivisen luona, jota Antti kutsuu setä-Matteukseksi. Tämä asuu perheineen Tursaantiellä, kivenheiton päässä Annan lapsuuskodista Virtalehdon kaupunginosassa. Matteuksella ja Leyalla on kolme lähes aikuista lasta, jotka eivät ole kotona nyt, kun Kiviset ovat kylässä. Myös isäntä on ylitöissä mutta Leya ottaa avosylin sukulaisvieraat vastaan.

Hän on parhailaan leipomassa suussa sulavia tippaleipiä. Tämä on ensimmäinen kerta Johannalle ja Jaana-Marille, kun saavat maistaa näitä perinteisiä Vappuherkkuja. Anna ei koskaan ole opetellut tippaleipien tekoa koska häntä oksettaa paistetun rasvan haju. Jostain syystä hän ei ole ostanut valmiita tippaleipiä.

Matteuksella ja Leyalla on pieni suklaanruskea pötkylän muotoinen viihderobotti, jonka tutkahäntä jatkuvasti lakaisee lattioita. Robotin koodinimi on Bimbo Tronic, jonka lausuttuaan aparaatti rullaa neljän pienen rullan avulla ja koko ajan tutkahäntä vispaa ilmassa ja välillä maata.

Johanna muistaa edelliseltä vuosikymmeneltä, kun Matteuksen ja Leyan omakotitaloa oltiin rakentamassa. Silloin pihalla oli täysautomaattinen betonimylly sekä runsaasti jännittäviä rakennusrobotteja. Nyt talon ympärillä on suuria kukkapensaita, jotka luonnollisesti ovat tähän aikaan vuodesta paljaina.

Juulissa Kiviset muuttavat takaisin Forssaan koska he eivät viihtyneet Kuopiossakaan. Antilla ja Annalla oli kylläkin työpaikka mutta se jokin puuttui. Ehkä se oli sukulaiset. Muutaman kerran he kävivät kevätretkellä Antin työkaverin kanssa mutta sehän ei ole sama asia kuin sukulainen, kuten Antti ja Anna ovat monesti todenneet.

Vattulaan ja Forssaan ei olisi pitkä matka. Ehkä heitä alkoi ärsyttää moderni Savon murre sekä moderni savolainen temperamentti, jota kutsutaan Savon taudiksi. Heitä toden teolla ärsytti kuopiolaismuorien äkäisyys. Kun esimerkiksi kaupassa joku pikkulapsi alkoi kiukutella, niin silloin joku vanhoista muoreista alkoi mutista, että jos tuo pentu olisi hänen, niin silloin saisi kunnolla satikutia. Anna on monesti pohtinut, jos Eekan anopilla olisi savolaisuuret, kun on niin äkeä ja ilkkurinen.

Vattulaan Kiviset eivät vähässä kummassa halua muuttaa koska se olisi aivan liian noloa, palata maitojunalla takaisin alkuperäiseen pisteeseen. Forssa tuntuu luonnolliselta paikalta palata, kuten Antti ja Anna pohtivat.

Jälleen Jaana-Mari pisti jonkin verran kampoihin, kun oli juuri ehtinyt ystäväystyä Mikaelan kanssa. Pitkään aikaan Saara ei ole ollut hänen ja Mikaelan seurassa.

Talvella Jaana-Mari ja Mikaela perustivat epävirallisen rintsikkaklubin, eräänlainen tyttöjen välinen salaseura. Jaana-Mari teki tietokoneella pieniä pyöreitä kiekkoja, joihin kirjoitti hänen ja kavereidensa nimet sekä klubinnimen. Johannaa ei pikkutyttöjen lapsellinen salaseura kiinnosta siispä ei kuulunut tähän hassuun kerhoon.

Johanna puolestaan suhtautuu positiivisesti muuttamiseen koska silloin saa järjestellä tavaroita uudelleen. Hän on aina ollut järjestyksen tyttö.

Tänä vuonna Suomea edustaa Euroviisuissa Joonas Lakkamaa & Heräämö. Bändin jäsenet ovat pukeutuneet hopeanvärisiin alumiinisiin esiintymisasuihin sekä kultaisiin kenkiin.

Yhtye sijoittui toiseksi kappaleella *Digitaali kaali digitaali maali*. Kilpailun voitti Skandinavian edustaja Fredrik Tjärmarker kappaleellaan *Mynta og William*. Voittobiisi kuulostaa aluksi erinomaiselta mutta pian siihen kyllästyy, kun kappale aiheuttaa korvamatoa.

Suomen edustajan nimestä Johannalle assosioituu tietenkin Joonas-serkku, kun laulaja on todella komea eurouros, melkein yhtä komea kuin serkkupoika, kuten Johanna on hiffannut. Heti Euroviisujen jälkeen hän ei uskalla lausua serkkunsa ja laulajan nimeä. Heti kun autoradiosta tulee Joonas Lakkamaa & Heräämön biisi, niin Johanna tuntee punastuvansa ja tulee ahdistunut olo. Lähes joka kerta äiti hihkaisee etupenkillä, että Joonasko se siellä laulaa ja on tolkku miehen alku. Johannan mielestä artisti on enemmän kuin tolkku. Jaana-Marista Joonas Lakkamaa on älytön pentu.

Euroviisujen jälkeen Johanna tulosti lukulaitelehti Kamupostista Joonas Lakkamaa & Heräämön fanijulisteeseen, jonka hän teippasi leikkihuoneen seinälle oman sänkynsä yläpuolelle. Tämä huvittaa pikkusiskoa ja tapaa kiusoitellen vislata, että isosisko fanittaa tuollaista pentua. Julisteessa Joonaksella on pitkä vaaleatukka, jossa on hieman rastalaineita.

Johanna äänittää radiosta mp3-muotoon muutamia bändin kappaleita, joista muutama ovat tosi kiihottavia, ainakin Johannan mielestä. Pian hän sekä moni muukin Joonas Lakkamaa & Heräämö fani sai tietää, että bändin jäsenet ovat aktiivisia helluntaiskientologeja.

Mitä enemmän Johanna itse mielessään ajattelee laulajan etunimeä, niin sitä enemmän hän ihastuu nimeen ja sitä kautta kaikkiin Joonaksiin. Serkkupoika on ainoa hänen tuntemansa Joonas eli ihastus heijastuu ilman muuta serkkuun. Hän ei uskalla ottaa yhteyttä orpanaansa, koska myös hän inhoaa serkun Liebling mummoa. Isä ja äiti ovat tartuttaneet Johannaan sitkeän Liebling inhon.

Juulin alussa Kiviset muuttavat takaisin Forssaan. Entiset työpaikat odottavat Annaa ja Anttia. Antti jatkaa huoltoteknikkona, jonka pitää korjata ja huoltaa teollisuusrobotteja Brandcarin korjaajaryhmässä. Jos hän ei osaisi korjata jotain vikaa, niin silloin pitää hakea apua naapurifirma *HMV – Hämeen Moottoriverstaalta*, joka on Brandcarin tytäryhtiö.

HMV tekee tilauksesta sähkökäyttöisiä urheiluautoja. Tavoitteena on, että kaikki Brandia autot muuttuisivat sähkökäyttöisiksi muttei vielääkään akkuja ole saatu kestämään useita viikkoja.

Annan uusi titteli on robottioperaattori, joka ohjelmoi ja tarkkailee peräluukkurobotin työskentelyä ja välillä joutuu itsekin asentaa peräluukkuja, jotta voisi verrata robotin työnjälkiä. Loppoajalla ehtii tehdä käsitöitä. Parhaillaan hän virkkaa keittiö verhoja hopealangasta. Enää hän ei viitsi tehdä pikku jäynää, kuten tuoda työpaikalle miniviinapulloja. Silloin tällöin Antti pöllii työpaikan varastosta pikkunippeleitä ja sitten kotona hekottaa, että taas E-Storessa oli alennusmyynti.

Kardaanitien E-Store on vaihtanut nimensä Järveläksi. Valikoima on yhä sama.

Brandcarin omistaa sijoitusyhtiö Brandor, jonka pääomistajat ovat liikemies Pera Kultaleka sekä Brandzerin suku. Brandzerit asuvat tätä nykyään Sassnitzissä diplomaattikaupunginosa Unoburgissa. Vattulassa asuu ainoastaan yksi Brandzer, harmaatukkainen Jim-Oscar. Hän asuu sukukartano *Brandzer's Hofissa*. Kaksi sukukartanoa on myyty Vattulan kunnalle.

Jim-Oscarin poika, Peter-Markus, joka asuu Sassnitzin Unoburgissa, tulee todennäköisesti perimään isältä miljardiperinnön koko konsernin sijoitusyhtiöineen päivineen.

Tällä kertaa Kiviset eivät tilaa muuttoautoa kuljettajan kera vaan vuokraavat pienen kuorma-auton autovuokraamo Björkiltä.

Lappeenrannassa Antti otti kuorma-auto ajokortin kaiken varalta, jos kyllästyisi teollisuuteen, jolloin voisi hakeutua kuljetusalalle tai bussikuskiksi.

Ihmeen kaupalla kaikki tavarat mahtuvat kerralla tähän pieneen kuormuriin. Nuorimmainen oli isän seurana kuormurissa, kun taas vanhin tytär oli äidin rattona henkilöautossa.

He muuttavat tilapäisesti Forssan eteläiseen kerrostalolähiö Hilloon, jonka itäpuolella menee valtatie kakkonen. Tien yli menee pyörätiesilta, joka on yhteydessä Hillon ja Lexuksen läpi menevälle Tammenterhonpolulle. Heti pyörätiesillan itäpuolella on Lexuksen kaupunginosa, joka valmistui edellisen vuosikymmenen puolivälissä.

Hillossa on punaisia kolmekerroksisia vuokrataloja sikin sokin, jotka on päällystetty punaisilla metallimurikoilla. Tätä nykyään metallimurikat ovat syrjäyttämässä tiilen rakennusmateriaalina koska ruostumaton metallimurikka kestää paremmin. Jotkut arkkitehdit ovat toista mieltä.

Hillon keskellä on ruokakauppa K Supermarket, Coop Konsum, Postcenter, hoitokeskus, hammaslääkärivastaanotto, Fastfood Hillon, My Way automaattikioski sekä kirjasto. Ostokeskuksen takana on peruskoulu, joka on profiloitunut esperanton opetukselle. Siellä on myös kainuulaisia keskiasteluokkia, kun taas Rälssikartanonkoululla on Kainuun kielinen ala-aste.

Esperantopedagogit yrittävät ylipuhua kunnallispoliitikkoja, jotta saataisiin enemmän esperantoluokkia. Siinä välissä taistelevat myös kainuulaispedagogit, jotta saataisiin Forssaan Kainuun kielinen yläaste. Se taitaa olla toiveajattelua. Esperantolla on prioriteettiasema, sillä tästä keinotekoisesta kielestä on hyvää vauhtia tulossa kansainvälinen maailmankieli heti englannin jälkeen, kun taas monen mielestä Kainuun kieli on pelkkä murre.

Kivisten uusi koti on toisessa kerroksessa, perimmäisessä kolmikerroksisessa talossa Mehiläisentien päädyssä. Naapurissa asuu skandinaavinen Forsöran perhe, jonka sukunimi huvittaa Kivisiä, kun he sattuvat tietämään, että Skandinaviassa on samanniminen viinamerkki.

On kaunis kesäpäivä ja Anna on lapsineen ruokaostoksilla Lexuksen K Quantum Kultasiivessä. Yhtäkkiä Johannalle pukka kylväjä alkaa pyöryttää. Hän nojaa kylmätiskiä vasten. Hän huomaa nojaavansa kalasäilykepurkkeja vasten. Hän näkee, että kyseessä on Aktens ja Abba kalasäilykkeitä ja ajattelee itse mielessään, ei kai fisut ole niin ilkeitä, että niiden säilykepurkkeihin voisi hetkisen nojata. Hänen on aivan pakko istahtaa ja nojata johonkin, kun heikottaa.

Lappeenrannassa eräänä lauantai-illalla hän oli pyörtynyt ja nyt sama oli hyvin lähellä, ajattelee hän.

Annaa huvittaa, kun kalakauhuinen tytär nojaa kalasäilykepurkkien päälle. Hän taluttaa tyttärensä ulos raittiiseen ilmaan ostarin ulkopuolelle, jossa kehottaa odottaa puistonpenkillä sillä välin, kun käy Jaana-Marin kanssa tekemässä ostokset loppuun.

Johanna piristyy raittiissa ilmassa. Kyseessä oli vain puberteetin oikku.

Eräänä toisena kesäpäivänä, kun Anna ja lapset ovat potkulautalenkillä, niin silloin valtatie kakkosen pyörätunnelissa Eurolan ja Patterivuoren välissä, he huomaavat itsekseen rullaavan viihderobotin, joka näyttää olevan risainen. Yksi kamerasilmistä on mäsänä ja robotti koko ajan pitää hirveää piipitystä. He eivät uskalla koskea robottiin koska rikkinäiset robotit voivat antaa sähköiskun. Monesti jälkikäteen heitä alkoi mietityttää, että kenenhän robotista oli kysymys. Ehkä laite oli varastettu ja potkittu puolimäsäksi, ajattelee Anna.

Augustissa Antti osti isältään pienkerrostalon koska tämä on kyllästynyt ison talon pitämiseen. Oskarin pitää alkaa ottaa rauhallisemmin, kun on saanut kolme sydänkohtausta. Neljäs olisi varmasti kohtalokas. Talon myynti oli oikeastaan Hissun, sillä hän ei haluaisi jäädä stressajaan leskeksi ennen aikojaan, kuten on asian ilmaissut.

Talokaupan jälkeen vanhukset muuttivat talon toiseen pätyyn, pieneen kaksioon. Heidän entiseen asuntoonsa muutti heidän keskimäinen poikansa perheineen.

Oskaria ja Hissua kutsutaan vanhuksiksi, vaikka ovat viisissä kymmenissä eli ihminen parhaassa iässä. He ovat olleet eläkkeellä 2970-luvun alusta lähtien. Heidän viimeinen työpaikkansa oli Loimaan makkaratehdas. Eläkkeellä ollessa Oskari on tehnyt kaksi pienhuvijahtia sekä muutaman leikkimökin myyntiin. Paraisten mökille hän on itse rakentanut tynnyrisaunan, jonka kuistilla on kiinteä kylpysaavi. Saunan hän rakensi puutarhassaan Forssassa ja sitten kuljetti sen itserakentamallaan peräkärryllä Paraisille asti.

Hissu tekee keramiikkaa Forssan Kainuu-seuran eläkeläisten kurssilla. Muutaman keramiikkavaasin hän on myynyt Facebookin välityksellä.

Kellarissa Oskarilla on pieni verstaas väestösuojaksi tarkoitettussa huoneessa, jossa hän sorvailee kynttilän- ja lampunjalkoja. Verstaassa hänellä on itse tehty lasersaha, josta puuttuu kaikki suojamekanismit niin, että muori saa olla koko ajan peloissaan, ettei vain ukko kompastuisi rinta edellä lasersäteen päälle. Oskari vähättelee riskiä.

Vintillä Hissulla on kutomakone, jolla tekee pöytäliinoja sekä poppanoita. Vintti on hyvin avara, talo pitkön päädystä pätyyn. Reunoilla on asuntojen vinttikomerot.

Johanna ei uskalla yksin oleskella vintillä, kun pelkää mörköjä, vaikka on jo 14vuotias isotyttö, joka unelmoi poikaystävästä mutta silti pelkää mörköjä. Hänen mieleensä on jäänyt Lappeenrannasta Sulo mörkö, jota hän silloin tällöin yrittää miettiä itse mielessään, että oliko se pelkkää kuvitelmaa vai mikä kumma sekin karvaturilas oli olevinaan. Hän on yrittänyt etsiä tietoa Sulo möröstä netin hakukoneilta mutta turhaan. Hän on ainoastaan löytänyt paljon linkkejä samanimiseen teatteripelleen, joka joskus muinoin on hassutellut jossain Putous-ohjelmassa.

Naapuritalossa on yhä varaosamyymälä Autoteema. Sen takana on Vernerin talo. Autotallin puoleista päätä vastapäätä on niin kutsuttu virolaisten talo, vaaleanpunainen kaksikerroksinen omakotitalo, jonka terassilla usein vanha mies leikkelee paperinukkeja. Tämä huvittaa Anttia, kun vastikään on heittänyt roskeen vanhimman tyttärensä Lehtisen perheen.

Johanna osaa vain ihan muutaman sanan viroa; *Imeline* ja *šokolaad*, jotka tarkoittavat ihmeellistä ja suklaata. Kyseiset sanat hän on oppinut kansallisen TV2:n kesäaamuohjelmasta, jossa pyöri komediasarja Auringonpalvojat, jossa puhutaan mukamas viroa. Jotkut sanat ovat oikeaa viroa, jotka äännetään liioitellusti niin, että kuulostaa ihan älyttömältä niin, että kieli työntyy ulos. Johanna on nähnyt virolaistalon postilaatikosta, että talossa asuu Viilunkin perhe ja ilmeisesti paperinukkeja leikkaavat vanha mies on Urmas, olettaa Johanna.

Vernerin on vastikään rakentanut autotallin, jossa aikoo aloittaa matkailuauton rakentamisen. Hän muuntaa vanhan nettifirman pakettiauton matkailuautoksi, jonka sisustaa samalla tavalla kuin Oskarin pienhuvijahdit.

Vernerin kellarissa on suuri saunaosasto porealtaineen. Misha on aivan hulluna porealtaasta, jossa hän saattaa istua tunti kausia. Talon Vanha Tammelantien puoleisessa päädyssä, kellarikerroksessa, on yhä peruna- ja munakauppa. Ruokakauppa K to Go:n tiloissa on nyt Vironmäen divari, jossa on paljon paperikirjoja sekä lukulaitteita. Joskus Janette tapaa livahtaa divariin katselemaan pornolukulaitteita. Pian myös Jaana-Mari innostui pornosta niin, että serkkuset usein istuvat divarin mukavalla divaanilla tutkien pornolukulaitteilta paljasta miehen kehoa. Divarin omistaja on mielissään, kun nämä kaksi tyttöä usein istuu divarissa, sillä sehän on hyvää mainosta, että siellä käy porukkaa, vaikka pimut ovat vielä alaikäisiä.

Juulissa Anna pohti, jos perustaisi päiväkodin mutta luopui ideasta, kun tuli ajatelleeksi, että jotkut ipanoista saattaisi olla viljejä ja kestäisikö hänen hermonsa sellaista. Hänelle riittää mainiosti vanhimman tyttären villi varhaislapsuus, josta yhä silloin tällöin näkee painajaisia. Painajaisista kauhein on se, jossa pikku-Johanna vetää häntä korvasta, kunnes kuulo elin irtoaa kokonaan ja pakenee ilkeästi nauraen. Onneksi tämä on vain painajainen. Painajaisessa Annan korvan tyngässä kaikuu sana elin pitkällä e-vokaalilla niin, että se kuulostaa ärsyttävän karmealta.

Anna sattui sanomaan ääneen, että olisi jännä perustaa yksityinen päiväkotito tai ehkä olla pikku Jeesuksen päivä-äitinä, sillä välin, kun Frida ja Kaarlo ovat zumbaamassa. Hän luopui ideasta, kun ei ollut varma, jos jaksaisi paimentaa toisten penskoja. Tosin pikku Jeesus on ihana pojanvesseli, joka tykkää kovasti rentukoista.

Johanna innostui päiväkodin perustamiseen. Hän ehti jo suunnitella, että mitä tekisi hoidokkien kanssa. Hän ajatteli, että voisi muun muassa lukea ääneen lastenlukulaitteita sekä rallatella omia hassuja laulujaan. Hän ei ole kovinkaan musikaalinen mutta todennäköisesti pikkulapsia olisi naurattanut hänen hassut rallatuksensa. Olisi ollut suuri vaara, että hän olisi ollut rivo suustaan, sillä pikkusiskollekin hän on opettanut tuhmia sanoja. Johanna itse on oppinut rivoukset äidiltään.

Syksyllä Johanna meni Vironmäenkoulun seitsemännelle ja Jaana-Mari kolmannelle luokalle. Heistä on tullut jo isoja tyttöjä.

Keltaisilla metallimurikoilla vuorattu Vironmäenkoulu sijaitsee ihan kävelymatkan päässä. Oppilaitos on profiloitunut englannin kieleen, jotta suomalaiset tulisivat toimeen maailmalla. Tätä nykyään on hyvin tavallista, että Suomen yläaste on englanninkielinen. Ala- ja keskiasteet ovat suomen, ruotsin tai esperantonkielisiä. Totta kai kaikilla kouluasteilla opetetaan jonkin verran myös esperantoa. Vironmäenkoulu on laajalle levittäytynyt rakennusrykelmä. Yläasteen rakennuksessa on kolme siivekettä. Ensimmäisessä on Johannan perusspesiaaliluokka. Kolmannessa siivekkeessä on Janetten ja Mikaelan kahdeksas luokka. Samalla luokalla serkkujen kanssa käy myös Janetten serkkutyttö Petra Vornanen.

Misha ja Rico käyvät Tervis koulua, joka sijaitsee Vironmäen urheilukentän vieressä, toisella puolen Vanha Tammelan tietä. Tervis koulu on profiloitunut ainoastaan suomen kieleen. Näillä kahdella serkuksella on sen verran keho kielipää, etteivät kykene olla englanninkielisessä Vironmäenkoulussa.

Tervis koulun katutasossa on Vironmäen kirjasto. Koulun toisella puolella on keltainen kaksikerroksinen talopitko, jossa oli edellisen vuosikymmenen alussa pornoklubi Seisoja Kulli. Silloin Anna ja Asta tapasivat käydä ikkunoista kurkkimassa sisään mutta se oli lyhyt aikainen ilo, sillä federaation lainsäädäntöä tiukennettiin niin, että pornoklubit joutuivat ahtaalle. Pornoklubin jälkeen tiloissa aloitti kiinalainen Restaurant Wuhan. Muutama vuosi sitten ravintola muutti keskustaan Pimunkadun ja Nahkurinkadun kulmaukseen. Tässä keltaisessa talopitkossa on tällä hetkellä Laaksovuoren säleverso- ja markiisimyymälä. Rakennuksen takana, valtatie kakkosen ja Vanha Tammelan tien risteyksessä on Brandoilin huoltoasema.

Johanna ei oikein uskalla mennä tervehtimään serkkujaan koulun kolmanteen siivekkeeseen ja syynä on se iänkuinen silmälasirumba.

Petra on monesti nähnyt Johannan rillit päässä eka- ja tokaluokilla. Jostain syystä Johanna vierastaa Vornasen tyttöä. Ehkä hän arastelee pimun valtavaa läskimahaa ja itse mielessään kutsuu tätä Patuksi.

Johanna huomasi, että serkkujen ja Petran luokassa käy toinenkin ala-asteen aikainen luokkakaveri nimittäin Kristiina Savolainen. Johanna vierastaa häntäkin, kun on ehtinyt tottua yksinoloon. Ehkä hän saattaisi olla Kristiinan, Petran sekä serkkujen kanssa enemmänkin, jos he innostuisivat koskin viimeiseksi leikistä, on hän itse mielessään joskus vatuloinut.

Lappeenrannassa hippa yhdisti Johannaa ja luokkakavereita. Harmi vaan, kun Kiviset muuttivat pois niin, että nyt Johanna on erakoitumassa.

Olisi ollut jännittävä nähdä kuinka Johanna ja Nino olisivat lähentyneet toisiaan. Ihan muutaman kerran Johanna on haikeana muistellut herkku-Backmania eikä uskalla eikä kykene ottaa yhteyttä.

Hänen ajatuksiansa sotkee Nino Järvimerkki sekä vuokralainen Nino ja Jossu Parviainen. Hän on nähnyt ikkunasta, kun tämä noin kolmikymppinen pariskunta lähtee autoajelulle vaaleansinisellä Volkswagen Ubuntulla. Samanvärinen auto, jollainen oli isällä ja äidillä ennen siskon syntymää, ajattelee Johanna samalla, kun katsoo ikkunasta, kun Parviaiset lähtevät autoilemaan.

Nyt kun Johanna tuntee kolme Ninoa, niin hänen ajatuksensa ovat sekaisin kuin Jokisen eväät.

Hän kiihottuu Nino nimestä mutta yrittää kaikkensa vältellä jokaista Backmanin kaimaa.

Kun hän ajattelee Nino Parviaista, niin silloin hänen nenässensä alkaa tuoksua samanlainen haju kuin herkku-Backmanin luona sekä tämän kanssa leikkien. Haju on semmoinen hien ja makean välimuoto.

Joskus Kuopiossa bussissa pelleillessä joidenkin koululaisten kanssa hän tunsu saman hajun ja alkoi sitä kutsua pornohajuksi. Pelleillessä hän todennäköisesti hikosi paksun alumiinisen toppatakin alla.

Johannan pienessä spesiaaliluokassa on hyvä ilmapiiri. Silloin tällöin lihavahko eskimon näköinen Reetta Lehmusto tapaa hieman pökkiä valtavalla vatsallaan luokkakavereitaan ja samalla nauraa hekottaa. Tämä ei ole kovin vaarallista, kunhan vaan on varuillaan, ettei kaadu ja satuta itseään.

Luokanvalvoja on riippuposkinen Ilkka Pikinen, jonka posket huvittavat Johannaa, kun niistä tulee kukkaro mieleen. Hänen päässensä syntyy, vaikka minkälaisia hassuja ajatuksia niin, että joskus pääsee ilmoille naurun purskahdus, jolloin Ilkka kysyy silmäpyöreinä: "No Johanna, mikäs on noin hauskaa?" Johanna vain kohauttaa hartioitaan, kun ei ilkeä kertoa totuutta, että naureksii tämän poskille.

Usein Ilkka tapaa lukea ääneen englanninkielisiä nuorille tarkoitettuja lukulaiteromaaneja. Hän on erityisesti ihastunut *The Best Year* -lukulaitesarjaan, jonka on kirjoittanut anonyymi nettikirjailija The JT kauan sitten. *The Best Year* romaanisarja on eurooppalainen kansalliseepos, jossa ylistetään eurooppalaista integraatiota. Kertomus on hyvin hauska, jossa kirjailija tappelee netin hakukoneiden kanssa, jotta kertomus indeksoitaisiin mahdollisimman nopeasti.

Pedagogin lukiessa ääneen, niin Johannaa alkaa nukuttaa, kun on melko huono englannissa. Aluksi hän hymyilee ja virnuilee lukijan riippuposkille, kunnes väsyy.

Ilkka Pikinen on kivenkova vegaani ja tapaa opetuksen ohella piilomainostaa The Greens puoluetta sekä laulaja Gabriel Pikistä, joka ei ole sukua Ilkalle, vaikka onkin sama sukunimi.

Kerran kuvaamataidon tunnilla Johanna ihan koiruuttaan piirsi kuvan sianpäästä, jonka suussa oli omena ja kökötti lautasella. Kun pedagogi oli nähnyt piirroksen, niin silloin tämä naurahti: "Hyi, onpas ilkeän näköinen kuvatus!" Johannaa nauratti makeasti. Onneksi Ilkka on erittäin humoristinen eikä Hämeessä ole kurituskappijärjestelmää.

Kerran kuvaamataidon tunnilla Johanna piirsi tykin kuvan sekä kauniin kukkasen. Pedagogi katsoi piirustusta hetkisen ja osoitti kukkaa sanoen: "Juu, tuo on kaunis!" eikä kommentoinut tykkiä. Tällainen pottuilu on tyyppistä Johannaa, aina jollain tavalla hän mielellään kiusoittelee toisia ihmisiä.

Kuvaamataidon tunneilla piirretään perinteisesti paperille, jotta oppilaat oppisivat luomaan kuvia omin käsin ilman nykyteknologiaa.

Eräänä päivänä Ilkka toi luokkaan maalaamattomia pärekoreja, jotka oppilaiden piti maalata mieleisekseen. Johanna maalasi oman korinsa vaalean siniseksi koska sininen on hänen lempiväriinsä. Korin kahvaan hän kirjoitti valkoisella vuosiluvun; *JK 2984*.

Korin sai ottaa kotiin, jotta vanhemmatkin näkisivät lapsensa kädenjäljen. Annasta ja Antista Johannan pärekori on ihan hieno. Kori laitettiin keittiön kaapin päälle, johon alettiin kerätä pikku rojua.

Luokassa Reetan lisäksi on kaksi tyttöä sekä saman verran poikia, jotka ovat melkoisia tursakkeita, ainakin Johannan mielestä niin, ettei sellaisten kanssa haluaisi mennä sänkyyn. Johannan harmiksi tässä uudessa koulussa kukaan ei julkisesti kuhertele. Johanna saattaisi niin tehdä, jos löytäisi kuhertelukaverin. Hänelle pojan ulkonäkö on erittäin tärkeä tekijä. Nyt kun hän on nähnyt miespuoliset luokkakaverinsa, niin hänelle iski eräänlainen katumus, että suostui spesiaaliluokalle. Normaali luokilla olisi komeita eurokarjuja.

Augustissa vähän ennen koulujen alkua hän kävi isän kanssa Forssan kouluvirastossa, joka on viisikerroksisen kaupungintalon toisessa kerroksessa, ilmoittautumassa ja tiedustelemassa jos olisi sopivia spesiaaliluokkia. Kouluviraston virkailija teki yksinkertaisia testejä Johannan englannin kielen taidosta, että olisiko Vironmäenkoulun perusspesiaaliluokka hänelle sopiva. Esimerkki sanana hän käytti spontaanisti keksimäänsä sähkösavukkeen pidikettä, joka oli virkailijan selän takana pienessä hyllykössä. Johanna ei luonnollisesti nähnyt pidikettä ja kuljetti katsettaan pitkin tietokoneistettua kirjoituspöytää. Lopulta virkailija hoksasi, ettei tyttö sitä nähnyt ja sanoi: "Oh, here is holder of the electric Cigarette." Johanna nyökkäsi hyväksyvästi. Jälkikäteen Antti sanoi tyttärelleen, ettei sitä pidikettä edes Erkkikään olisi huomannut, kun se oli äijän selän takana. Onneksi Johanna kuitenkin läpäisi pikaenglannin kokeen tai muuten hänet olisi ehkä passitettu Kännälän koulun spesiaaliluokalle. Jos hän olisi mennyt normaaliluokalle, niin silloin koe olisi ollut vieläkin vaikeampi.

Vironmäenkoulun normaaliluokilla käy komeita eurokarjuja, ainakin Johannan mielestä. Silloin tällöin välitunneilla hän tapaa hiippailla koulunkäytävillä ja tarjota itseään pojille, mutta pojat vain nauravat hänelle, etteivät he halua tuollaista tyhmää spesiaaliskoulun CP blondia. Johanna ei osaa käyttäytyä koulussa silmälasit päässä normaalisti ja sen vuoksi lähes jokaisessa koulussa ainakin joku kutsuu häntä CP:ksi. Vähiten Rajapyykkivuorenkoulussa koska siellähän hän oli usein hippasilla poikien kanssa.

Nyt Johannalla on sekalaisia ajatuksia muun muassa Lappeenrannasta ja itse mielessään sepittää ajatustarinoita, joissa pommittaisi Lappeenrannan ja yhdistäisi loput Forssan kuntaan. Hän on niin sekaisin, että jopa itse mielessään kutsuu Ninoa kakaksi eikä osaa aavistaakaan, että muutaman vuoden kuluttua tulee katumaan näitä kummallisia ajatuksia. Onneksi sentään ajatukset eivät mene Ninon päähän. Hänen ajatuksiansa sotkee Nino Parviainen sekä Nino Järvimerkki. Myös heitä hän itse mielessään kutsuu kakoiiksi. Pikkuhiljaa hän alkaa kutsua ulostetta paskaksi mutta toistaiseksi vessa-asioilla hän kakkii eikä paskanna. Virtsaamista hän yhä kutsuu pissimiseksi.

Nyt seitsemännellä luokalla Johannalla on ensimmäisen kerran kotitaloutta. Hänestä on mukava leipoa sämpylöitä, jotka saa ottaa mukaan kotiin. Puolet sämpylöistä hän vie mummolaan. Joka kerta kun hän tulee sämpylöiden kanssa ukin ja mummon luokse, niin silloin mummo tapaa naurahtaa: "Kah, sehän on Johanna-tyttö! Käy perreemmälle!" ja tarjoaa ensimmäiselle lapsen lapselleen *mummon sekomehuksi* kutsuttua vadelmasekamehua. Joka kerta kun, lapsen lapset juovat tätä Hissun tekemään vadelmamehua, niin silloin Oskari naurahtaa: "Tippaakaan en kehu vaan kehun koko ämpärillisen!" ja nauraa niin, että rölykkämaha hytkyy. Muuten Oskari ei ole lihava mutta rölykkämaha hytkyy naurun tahdissa. Johanna ojentaa sämpylät mummolle ja ukille: "Kah, tässä teille terveisleipää sillä leipasin ihan ite koulussa!" Mummo kehuu pojan tyttöä mestarileipuriksi.

Hissun sekomehun resepti on salainen. Hänellä on tarkoitus antaa resepti Johannalle sitten kun voimat pettää. Mehureseptin hän on löytänyt joka kuukausi ilmestyvästä *Ne parhaat* lukulaitejulkaisusta. Lukulaitetehti on alun perin venäläinen mutta se ilmestyy monella kielellä kuten suomeksi. Kun Hissu on lukenut uusimman lukulaitenumeron niin silloin hän antaa sen Johannalle, jotta tämä saisi yleissivistystä ja jättäisi joutavuudet pois.

Johannasta on viime vuosina tullut melkoinen lukutoukka. Useimmiten illalla sängyssä hän tapaa lukea mummolta saatuja *Ne parhaita* tai sitten ihan jotain muuta. Muutama vuosi sitten joululahjaksi hän sai ukilta ja mummolta opaslukulaitteen, jossa opetetaan multimediakameran käyttöä. Johanna on myös innokas kirjoittaja. Hänellä on punainen kirjoituslaite, jonka oli ostanut tai paremminkin sanoen ostattanut Lappeenrannassa asuessaan. Tämä punainen muovikuorinen kirjoituslaite alkaa olla jo täynnä. Hän toivoisi, jos löytäisi jostain halvalla saneluohjelman, jolla saisi kertomukset helpommin tekstiksi. Hänen kertomuksensa perustuvat hänen omaan elämäänsä, jossa koulun hän on naamioinut maatalouskurssiksi, jossa naismaantutkijajäsen etsii ukkoa.

Tätä nykyään naispuolisia maajusseja kutsutaankin *maajossuiksi*, jotta suomen kielestä tulisi mahdollisimman tasa-arvoinen.

Vanha kunnon tosi-tv deittisarja Maajussille morsiamen nimi on Suomessa päivitetty *Maajossulle sulhanen*. Suomalaisversio pyörii kansallisella TV4:llä. Johanna ei vielä ole kiinnostunut kyseisestä formaatista mutta alkaa pikkuhiljaa miettiä, että mistä saisi poikaystävän. Hän alkaa enemmän ja enemmän ihastua Nino Backmaniin eli noin vuoden viiveellä. Ihastus heijastuu Nino Järvimerkkiin niin, että joka kerta enon luona käydessään hän stressaantuu ja toivoo jos tämä uusi Nino ei olisi kotona. Sisimmässään hän toivoo, että jätkä olisi kotona ja tulisi mahdollisuus kuherteluun. Hän stressaantuu myös vuokralaisesta eikä oikein uskalla oleskella talon julkisivulla, jos juuri silloin Nino Parviainen tulisi ulos, jolloin käsivarsia alkaisi nykiä halaukseen. Silloin Johanna todennäköisesti menisi pyörälle päästään.

Joskus Johanna antaa äidin lukea kertomuksensa. Annasta tyttären kertomukset ovat ihan keskitasoa; ei huonoja eikä mitään erityisen hyviäkään. Huonompiakin kertomuksia hän on lukenut.

Myös Antista tyttären kertomukset ovat ihan mukavaa luettavaa.

Edellisellä vuosikymmenellä Antti ja Vernerit tilasivat yhdessä miesten romantiikkalukulaittelehti Maskulinaa. He lopettivat yhteisen tilauksen, kun Antin perhe muutti Savonlinnaan. Joskus hän on ostanut Maskulinan irtonumerona. Hän on huomannut lehden tason laskeneen. Nykyään lukulaittehdessä on aivan liian lapsellisia seksinovelleja, jopa tyttären sepitykset ovat huomattavasti parempia, on Antti Kivinen sanonut.

Joitakin kertomuksia Johanna on laittanut Kivinen Areenalle, jotta saisi palautetta. Hän aikoo itseksensä harjoitella kirjoittamista. Koulussa ainekirjoitus on parasta mitä hän tietää.

Kotitalouden tunneilla hänellä on pieniä ongelmia, varsinkin silloin kun laitetaan kalaruokaa. Hän ei pidä kalasta ja kaiken kukkuraksi hänellä on hirveä kalakauhu eikä se parane, kun talouspedagogi Kassu Hämäläinen, pakottaa koskemaan kalaan ja sitten vielä syömään. Hän on ankara jokaiselle oppilaalle, aivan liian ankara vaikka työskentelee funktiorajoitteisten parissa. Hän on saanut oppilailtaan liikanimen *Raastinrauta*. Todella osuva haukkumanimi tälle karhea leukaiselle lyhytkasvuiselle ukon käppänälle, joka usein kävelee leuka ylöspäin niin, että sänkileuka oikein korostuu. Aamuisin hän ei oikein malta ajaa kunnolla partaansa, kun koko ajan touhuaa jotain tai sitten ajattelee työkavereitaan, että millähän tuulella kukin mahtanee tänään olla.

Kotitalous tunneilla aluksi Johanna sujautti vaivihkaa kalan serviettiin mutta vähitellen Kassu oppi oppilaansa kujeet ja alkoi seistä tämän selän takana valvoen, että jok'ikinen kalapala on syöty.

Johanna ei halua niellä inhottavaa kalaa ja kätki fisun posken ja takahampaiden taakse odottamaan hetkeä, jolloin pedagogi katsoisi toisaalle, jolloin vaivihkaa pyyhkäisee kalan lautasliinaan. Tämä ei joka kerta toimi, kun Kassu kehottaa välillä juoda vettä, sillä hän on pitkän uran aikana tavannut paljon erilaisia oppilaita.

Juuri tällaisten kalakonfliktien takia Johannalle järjestettiin yksityiskotitaloutta eli kahdestaan on tämän kauhean *Raastinraudan* kanssa.

Eräänä päivänä pedagogilla oli tuore perkaamaton silakka, johon Johannan piti koskea, jotta tältä lähtisi kalakauhu. Se osoittautui toiveajatteluksi. Johanna ei kerta kaikkiaan kykene koskettaa kalan pintaa koska selkäpiissä kulkee vilun värre. Hänestä tämä oli silkkää kidutusta ja myöhemmin kotona piirsi pilakuvan piirustuslaitteellaan kalakidutuksesta.

Lopulta hän päätti tehdä pedagoginsa iloiseksi ja hipaisi kalanpyrstöä, jolloin Kassu oikein ulvoi riemusta ihan kuin oppilas olisi tehnyt isonkin uroteon.

Kotitalousluokka on Vironmäenkoulun perimmäisessä rakennusrykelmässä, joista yhdessä on liikuntasali muttei se, jossa spesiaalikoululaiset jumppaavat. Spesiaalikoulun käytössä on pienempi keskiasteen liikuntasali koulun julkisivulla ruokalan takana, lähinnä Vanha Tammelan tietä.

Kotitalousluokan ja suuren liikuntasalin lisäksi rakennusrykelmässä on myös käsityö- ja puutyöluokat, jossa on spesiaalikoulun veistotunti, kun taas tekstiilikäsityö on keskiasteen rakennuksessa, ruokalan ja yläasteen välissä.

Suuren liikuntasalin takana on punaisia poikamiesasuinparakkeja, joita kutsutaan kansansuussa Horneteiksi mutta korttelin virallinen nimi on Keltasirkku. Asuinparakit omistaa Forssan yleishyödyllinen asuntoyhtiö Forssa House. Asuinparakkien takana on siirtolapuutarha sekä omakotialue Puolikas.

Johannan luokalla on puutöitä kerran viikossa. Oppilaat saavat vapaasti päättää mitä haluavat nikkaroida. Johanna tapaa tehdä enimmäkseen voiveitsiä sekä kynttilänjalkoja. Kerran hän teki pienen seinälle ripustettavan lukittavan kaapin, johon veistopedagogin avulla asennettiin korttilukko ja sitten puulastuun ohjelmoitiin lukon avauskoodaus. Puulastu tehtiin sähköhöylällä, lankusta pankkikortin ohuinen lastu. Johannasta tämä oli jännittävää puuhaa.

Hänestä on myös kiva nikkaroida pikkuesineitä mutta huonona puolena on käsin höyläminen koska se ottaa voimille. Oppilaat eivät saa käyttää sähköhöylää koska se voi olla aivan liian vaarallista kokemattomille funktiorajotteisille. Normaaliuokkien oppilaat saavat käyttää veistoluokan koneita ihan vapaasti. Myös hiekkapaperilla hiomista Johanna inhoaa yli kaiken koska hiekkapaperin ja puun välinen kitka antaa kylmänväreitä. Selkäpiissä ihan karmaisee, kun vetää hiekkapaperilla kuivaa puun pintaa.

Johannan luokalla käy impulsiivinen Joanna Jukkela, joka tapaa hieman kiusoitella Johannaa kun tämä ei pidä kalasta eikä sienistä. Koulukäytävällä kaikkien kuullen hän tapaa huutaa kurkkusuorana: "Kalat ja sienet, Jee, Johanna ei pidä kaloista ja sienistä!" tietenkin Johannaa hävettää kun, Joanna huutelee koko koulun kuulle hänen fobioistaan. Tämä on vain Joannan koninleikkiä sekä hänen funktiorajotteensa, kun ei osaa olla rääkymättä. Hän kiusoittelee myös muita luokkakavereita, onneksi sentään vain suullisesti eikä ole väkivaltainen. Reetalla on hieman väkivaltaisia taipuvuuksia, vaikka itse asiassa onkin sisimmässään kiltti tyttö.

Itse mielessään Johanna on antanut jokaiselle luokkakaverilleen omat diagnoosinsa; tursake, emätursake sekä pöpilän vakioasiakas. Viimeksi mainitun hän on oppi Kuopiossa Sunerin koulussa, jossa jotkut oppilaat kutsuivat joitakin spesiaalikoulun oppilaita pöpilän vakioasiakkaiksi. Johannasta tämä oli hauska sanottu, muttei uskalla sanoa pedagogien kuulle, parempi niin.

Sanan tursake Johanna on oppinut äidiltään, kun tämä on nuhdellut häntä itseä, ettei saa olla pukeutunut kuin mikäkin tursake. Johanna on aivan liian välinpitämätön pukeutumisessa eikä välitä, jos housut ja paita ovat likaiset. Äiti on yrittänyt kannustaa tyttärtään katsomaan peiliin, että kuinka vaatteet istuvat yllä, että vaatetuksesta näkee, että millainen on kyseinen ihminen. Lisäksi äiti on sanonut, että pojatkin kiinnostuisivat, kun vaatteet olisivat puhtaat eikä röksöttäisi miten sattuu. Tursake sanan lisäksi Anna tapaa kutsua vanhinta tyttärtään röksöttäjäksi.

Johannaa kiihottaa ajatus, jos androgeeniset luokkakaverit riisuisivat hänet alasti ja kotona iltaisin sängyssä itse mielessään kuvittelee, jos koulussa hänet riisuttaisiin ilkosilleen ja vaatteet poltettaisiin. Tästä hän kiihottuu valtavasti. Hän tapaa myös kuvitella, että kotitaloustunnilla joku kahjo tulisi ja paloittelisi hänet ja söisi suuhunsa. Totta kai hän tietää, että tällainen fantasia on hyvin sairasta mutta silti hän mielellään kuvittelee tällaista. Tietenkään hän ei sellaista oikeasti toivo. Tämä on ainoastaan Johanna Kivisen huippusalainen seksifantasia. Enemmän tai myöhemmin kaikki tällaiset fantasiat päätyvät kertomuksiin. Hänen kertomuksensa tällä hetkellä ovat noin kahden sivun mittaisia. Punakuorisen kirjoituslaitteen muisti alkaa olla täynnä. Kaikkein villeimpiä fantasioita hän ei uskalla laittaa Kivinen Areenalle, ettei vain isä ja äiti niitä lukisi ja huolestuisi. Muutaman kerran pikkusisko on salaa lukenut isosiskon kirjoituslaitteelta salaisia tarinoita.

Jaana-Maria huvittaa siskonsa kirjoitus, että sitten kun tällä on oma huone, niin silloin tämä olisi rinnat paljaina. Tästä hän on kertonut vanhemmilleen. Alullepanija tapaa naurahtaa, että jos nukkuu ilman paitaa, niin silloin tissit kasvavat ylisuuriksi. Anna itse tapaa usein nukkua ilman yöpaitaa rinnat paljaina. Hänellä onkin melko isot daisarit.

Johannalle on todella kehittynyt eriskummallinen seksuaaliteetti, joka tuottaa runsaasti kummallisia seksifantasioita. Hän kiihottuu valtavasti heti kun riisuu paidan tai edes kuvittelee olevansa ilman paitaa erilaisissa tilanteissa. Kun äiti käskee vaihtaa paitaa, niin silloin hän hihkaisee: "Läskit näkky!" Tästä on tullut tapa, vakiorepliikki niin, ettei kykene olla ilman paitaa muualla kuin saunassa ja uimarannalla. Rantaelämä on Johannalle tuskallista, kun ei uskalla mennä kastautumaan kalakauhun takia. Maauimala on Johannalle taivaan lahja koska siellähän ei uiskentele kaloja. Johanna haaveilee pääsevänsä eroon läskirumbasta, jotta voisi olla iltaisin kotona yläosattomissa aivan kuin äiti ja pikkusisko. Isäkin usein keikistelee ilman paitaa. Ainoastaan pikku Johanna, joka ei enää ole kovin pieni, koko ajan piilottelee paljasta mahaansa.

Ilman paitaa olemista Anna tapaa kutsua läskisillään olemiseksi. Johanna itsekään ei käsitä kuinka paljaan vatsan piilottelu alkoi. Ehkä se alkoi edellisen vuosikymmenen lopulla, kun ykskaks riisuutui ilkosilleen olohuoneessa ja sitten hiippaili keittiöön katsomaan laserleikkuria. Nyt jälkikäteen Johannaa kiihottaa ajatus, jos olisi tarttunut laserleikkuriin ja viiltänyt vatsansa auki. Enää hän ei sellaista halua tehdä koska tietää sen olevan vaarallista. Silloinkaan hän ei tarttunut laserleikkuriin mutta oli hyvin lähellä, ellei sisäinen ääni olisi kieltänyt.

Paidatta oleminen on erotisoitunut Johannan mieleen ja haluaisi pystyä olla niin paljon ilman paitaa kuin mahdollista, mielellään jonkun ihanan pojan seurassa. Kun hän on yksin kotona, niin silloin tällöin hänelle tulee riisuutumiskohtauksia ja lattioilla ryömii ilkosillaan ja välillä nousee seisomaan ja sitten mukamas pyörtyä mätkähtää lattialle ja makaa liikkumattomana. Iltaisin sängyssä hän vaivihkaa riisuu yöpaitansa ja sitten pidättää hengitystä. Tästäkin hän kiihottuu niin paljon, että keho alkaa nytkähdellä. Hengitystään pidätellen hän kuvittelee, jos kuolisi ja sitten aamulla äiti ravistelisi häntä hereille. Jossain vaiheessa hän järkiintyy ja pukee yöpaitansa. Sitten aamulla häntä vaivaa krapulamainen katumus hengityspidättämisleikistä niin, että itse mielessään hokee; *Löppy. Loppu* mantraa sekä hieroo silmiään, jotta unikuva poistuisi. Oikeasti hän ei todellakaan halua kuolla mutta leikisti saattaisi kuolla, kuten hän tapaa ajatella. Joskus yksin kotona ollessa hän on hiippaillut alasti vintille, jossa eristeiden seassa tapaa ryömiä. Kovinkaan usein hän ei uskalla olla alasti vintillä, ajatella jos esimerkiksi ukki ja mummo sattuisivat tulla vintille ja huolestuisivat. Alasti vintillä ollessaan hän ei välitä möröistä. Möröt saavat nähdä hänet ilkosillaan, muttei ihmiset. Hän tapaa miettiä, että kuinka seksi sujuisi mörön kanssa.

Eräänä päivänä koulun jälkeen Johanna otti esiin vanhan luetun lukulaiteaikakauslehden, jonka hän formatoi ja nimesi uudelleen *Rajapyykkivuoren Aviisiksi*. Laitteeseen hän kirjoitteli rakkausrunoja sekä lyhyitä tarinoita, joissa vihjaili Ninosta. Sitten hän paketoi lukulaitteen ja laittoi kirjekuoreen. Kuoreen hän kirjoitti lyhyen kirjeen; *Tässä tulee uusin Rajapyykkivuoren Aviisi ja paljon terveisiä Nino Backmanille*. Kotiosoitetta hän ei tohtinut kirjoittaa eikä ilmoittanut, että asuu tätä nykyään Forssassa. Hän ei halua, että vanhemmat ja pikkusisko saisivat tietä hänen kaipuustansa takaisin Lappeenrantaan. Netin kautta hän olisi voinut ottaa videoyhteyden herku-Backmaniin, mutta silloinhan IP-osoite olisi paljastanut ja sitä kautta myös postiosoite. Kyllä tytöllä näkyy olevan melkoisia ongelmia, kuten hän ajatteli itse mielessään.

Luonnollisesti Johanna ei tiedä, että käykö Nino yhä Rajapyykkivuorenkoulua vai siirtynyt Porstuankoululle. Voihan olla, että tämä olisi siirtynyt Jonnan koululle, pähkäilee Johanna samalla, kun hiippailee ulos kirjelaatikolle, jota vastapäätä toisella puolen Vanha Tammelan tietä on automaattikioski My Way. Kioskia Antti tapaa kutsua huijariksi koska siellä on sikakallista.

Kirjekuoreen hän liimasi käytetyn postimerkin, jossa on liittovaltion jyrävä leukainen presidentti Magnum Birch in kuva. Postimerkin Johanna otti postimerkkikansiostaan, kun ei kehdannut ostaa postimerkkiä.

Hän alkoi kerätä postimerkkejä Lappeenrannassa asuessa ihan spontaanisti; aluksi hän laittoi muovitaskuun muutamia postimerkkejä, kunnes Hissu mummo oli sen huomannut ja rohkaisi ruveta postimerkinkerääjäksi. Seuraavan kerran kun ukki ja mummo kävivät Lappeenrannassa, niin silloin he antoivat Johannalle postimerkkikansion, joka itseasiassa on vanhanaikainen valokuva-albumi. Presidentinkuva postimerkin hän sai muutama vuosi sitten postikortissa, jonka Hämeen mummo oli lähettänyt, kuten Hissua kutsutaan. Nyt Johanna uhrasi kyseisen postimerkin koska siinä näkyy vähiten postileimaa.

Lukulaitepaketti meni Rajapyykkivuorenkoulun kansliaan, jossa sitä ihmeteltiin. Kerta siinä ei ollut lähettäjän osoitetta, niinpä paketti varmuuden vuoksi läpivalaistiin, ettei olisi pommeja tai muita vahingollisia esineitä. Ei koskaan voi tietää mitä voisi tapahtua Jonnan kaltaisissa lähiöissä, jossa asuu myös syrjäytyneitä ilmastopakolaisia, maahanmuuttajia sekä ääriliikkeiden kannattajia. Läpivalaisun jälkeen tämä pieni paketti luovutettiin Risto Kurkiselle, jolla on tätä nykyään uusi luokka opettavanaan. Hänellä on suunnitelmassa siirtyä leikkikoulupedagogiksi mutta toistaiseksi vielä opettaa peruskoululaisia. Totta kai Risto arvasi, että keneltä lukulaitelehti oli tullut ja ilahtui ikihyviksi. Luonnollisesti hän olettaa paketin tulleen Kuopiosta ja harmitteli, kun Johannan osoite on päässyt hukkumaan eikä tullut ajatelleeksi katsoa osoitetta Enirosta. Risto kopioi lukulaitteen sisällön koulun kotisivulle, jotta muut pedagogit sekä mahdollisesti hänen entiset oppilaansa voisivat lukea Johannan terveiset.

Ristoa ilahdutti, kun luki lukulaitteelta, että Johanna yhä ajattelee muun muassa Ninoa. Harmi vaan, kun Nino Backman on siirtynyt Porstuankoululle mutta hänhän voi löytää lukulaitteen sisällön koulun kotisivulta, ajatteli Risto.

Johanna huomasi entisen koulunsa kotisivulta uusimman ja vihoviimeisen Rajapyykkivuoren aviisin numeron. Hän ei uskaltanut sanoa sanaakaan vanhemmilleen, että oli lähettänyt luokkalukulaittelehden Lappeenrantaan. Hän tietää, ettei siinä ole mitään väärää mutta kun on ujo niin on ujo.

Eräänä iltana sängyssä Johanna kyseli pikkusiskoltaan, että kuka oli hän, joka silloin Lappeenrannassa tuli silloin tällöin hippasille. Jaana-Marikaan ei uskaltanut lausua pojan nimeä, sillä isosisko on tartuttanut häneenkin nimiujouden vaan vastasi ujostellen kikattaen: "En tohi sanoa... siihen liittyy vähän lovvee." ja pujahti peiton alle piiloon, jota Johanna ei luonnollisesti voinut nähdä pimeässä ja toiseksi heidän välissään on korkea hyllykkö.

Johanna rohkeasti ja nopeasti sanoi: "No, sehän oli Niino!", jolloin pikkusisko vislasi: "Whi-Whiyyy! Oot sä ihastunut siihen?", johon Johanna kikattaen: "Periaatteessa oon." ja jatkoi kikattamista kuin mikäkin pikkutyttö. Johanna tunsu kuin kivi olisi vierähtänyt sydämeltä, kun edes hieman uskalsi tunnustaa rakkauttaan herkku-Backmaniin, vaikka sanoikin väärälle henkilölle. Hänen olisi tietenkin pitänyt rohkeasti soittaa Ninolle ja kertoa tunteistaan. Eihän sellaiseen ujoittu kykene, kuten hän itse mielessään ajattelee itsestään.

Myös Jaana-Mari on hieman ihastunut Ninoon ja myös hän on ujo lemmentamalla, ainakin tällä hetkellä. On vain ajankysymys, milloin pojat alkavat muna pystyssä parveilla Jaana-Marin ympärillä. Kyllä Johannallakin olisi erittäin hyvät mahdollisuudet saada poikaystävän, kun on hyvin kaunis vaaleatukkainen tyttö.

Johanna tapaa tosissaan haaveilla molemmista Ninoista; herkku-Backmanista sekä Järvimerkistä. Backmanin ihastus heijastuu Järvimerkkiin niin, että oikein paha tekee, kuten Johanna tapaa itsemielessään pohtia. Tässä päivänä eräänä, kun pikkusisko oli pihalla Janetten kanssa ja Johanna katsoi leikkihuoneen ikkunasta ja pelleili tapansa mukaan. Tällä kertaa hän kikatti vihjaillen Ninosta. Hän kirjoitti pienelle paperilapulle nimen ja heitti sen pihalle, jotta serkku ja pikkusisko näkisi ketä hän ajattelee. Janette vislasi: "Whi-whiyyy, Nino!" Johannaa alkoi ujostuttaa ja suhahti: "Hysss, ei tietenkään, Hys!" Johannaa hirvitti, jos Nino Parviainen olisi kuullut ja luullut, että hänestä puhutaan ja mitähän Jossu olisi tuumannut, kun pikkupillut huutelee tämän ukkonsa nimeä, ajattelee Johanna.

Janetten serkku sattuu myös olemaan Nino, joka asuu Otanmäessä, josta Astan suku on lähtöisin. B-rapussa asuu Parviaisten lisäksi sinkkunainen Josse Herukka, joka on lyhyt ja lihava. Hän tapaa usein löpötellä Oskarin ja Hissun kanssa koska heidän ovat talon entiset vuokraisännät.

Muutaman kerran Matias ja Kakadu ovat käyneet täällä Forssassa Kivisillä kylässä. Johannan onneksi Nino ei ole ollut mukana. Tämä on mieluummin kavereittensa kanssa Viipurissa. Totta kai hän niin mielellään kuhertelisi kauniin Johannan kanssa mutta ongelmana on äidin läsnäolo. Mukana on vain Arielle koska tätä kiinnostaa nähdä, että millaista on Forssassa, jossa valmistetaan upeita Brandia autoja.

Matias ja Kakadu istuvat Kivisten olohuoneessa, jolloin televisiosta tulee euroviisuvoittaja Fredrik Tjärmarkerin teinirallatus Mynte og William, josta Kakadulle tulee mieleen oma raskaus. Hänen ja Matiaksen yhteinen lapsi. Vielä raskaus on melko alkuvaiheessa. Kakadu punastuu ja vilkuilee avopuolisoaan: "Mekin oomme melekosia rakastavaisia Myntejä ja Williamia sillä ens vuonna meille syntyy vauva!" Anna ja Antti onnittelevat yhdestä suusta: "Oi, sepä mukavaa, tiitättekö, kumpi tulee?" johon Kakadu: "Juu, ultran mukkaan se on tyttö, kuule, haluaisitteko tulla tulevan tytön kummiks?" johon Anna: "Totta helevetissä haluan, sehän olis iso kunnia!"

Viikkoa ennen joulua Johannan luokka käy ostosmatkalla Turussa.

Tätä nykyään vastapäätä Turun matkakeskusta on kauppakeskus Pohjola.

Turkuun he menivät Hämeen liikenteen paikallisjunalla.

Kauppakeskuksella kierreltiin pienissä ryhmissä. Johannaa harmitti, kun joutui poikaryhmään, jossa kaikki on enemmän tai vähemmän tursakkeita. Pojat kiertelivät miesten kaupoissa. Onneksi Johannalle tuli tilaisuus poiketa kirjakauppa *Bookiassa*, josta hän osti vuosilukulaitteen, jossa on koko vuoden tapahtumat. Johanna sai idean alkaa kerätä vuosikatsauslukulaitteita, jotta tulevaisuudessa voisi katsoa menneiden vuosien tapahtumia.

Hän itsekin kirjoittaa pienimuotoista blogia Kivinen Areena sivustolle, jossa hänellä on oma nurkkaus.

Jouluaattona Kiviset kokoontuivat mummolaan. Puolen tunnin kuluttua tuli joulupukki, joka antoi pari lahjaa jokaiselle. Luonnollisesti pikku Jeesus sai eniten lahjoja.

Johanna oli hieman kateellinen, kun sai vain kaksi lahjaa; hiustenkuivaajan sekä lukulaiteromaanin ukilta ja mummolta. Enemmän lahjoja hän sai myöhemmin illalla kotona, talon toisessa päädyssä.

Lukulaite on englanninkielinen; *Igor & Ivan Give not up*, joka kertoo muinaisesta Itä-Saksasta, jossa nämä kaksi äijää salakuljettavat länsitavaraa itään. Taitavat olla melkoisia velikultia, kuten Johanna ajatteli, kun lukaisi lukulaitteen esittelysivun. Hän päätti lukea lukulaitteen heti, kun on oppinut kielen paremmin.

Luonnollisesti monikaan ei enää tiedä paljoakaan muinaisesta DDR:stä sekä Neuvostoliitosta, josta Johannan lukulaiteromaani kertoo. Sen on kirjoittanut anonyymi nettikirjailija The JT.

Kotona Johanna ja pikkusisko saivat lisää lahjoja, jotka olivat lähinnä makeisia sekä trendikkäitä alumiinivaatteita. Johanna mieluummin haluaisi saada elektroniikkaa. Hänestä alumiinivaatteet ovat liian kuivia.

Myös Janette ja Mikaelakin saivat samanlaiset hiustenkuivaajat sekä Igor & Ivan lukulaiteromaanin. Kun mummo kysyi serkuksilta, että mitä se pukki toi tänä jouluna johon tytöt vastasivat kuorossa: "Juu, saatiin tämmöset mikrofonit!" ja olivat mukamas puhuvinaan hiustenkuivaajaan, jolloin Hissua alkoi naurattaa lastenlapsien vilkas mielikuviutus.

Jaana-Mari sai ukilta ja mummolta modernin akvaarion, jossa elektroniset kalat uiskentelevat oikeassa vedessä. Yöksi kalat uivat automaattisesti akvaarion takaosassa olevaan kelluvaan latausyksikköön. Kalojen kyljissä on pienet näyttöruudut, johon voi ladata digikuvia suoraan matkapuhelimelta.

Kerta Janettella on pelikonsoli Ullet20, niin totta kai Johannan ja Jaana-Marinkin piti sellainen saada. He jankuttivat niin kauan, että isän oli pakko mennä ostamaan sellainen. Kone maksaa pari tuhatta euroa ja se on paljon rahaa mutta muutakaan vaihtoehtoa ei ollut. Koneen hän kävi tyttärien kanssa ostamassa Jokioisista asti, sillä Forssassa pelikonsolit maksaisivat vieläkin enemmän, sillä hinnalla saisi pelikonsolin tuoreimmat version nimeltä Ullet64 mutta silloinhan tytöt eivät voisi kopioida pelejä serkultaan. Muuten Ullet64 olisi hyvä ostos, niin hyvä, että Janette ja Misha tulisivat kateudesta vihreiksi. Ullet64:ää kutsutaan tv-mainoksissa *Federaation virallisiksi pelikoneiksi*.

Jokioisissa on elektroniikkakauppa *Electro Discovery*, joka myy matkapuhelimista pelikonsoleihin. Siellä on erittäin halvalla aataminaikaisia älypuhelimia mutta tuskin kukaan enää haluaisi edes ilmaiseksi ikivanhaa homeista iPhonea paitsi, jos ei satu olemaan vanhojen matkapuhelimien keräilijä. Modernit älypuhelimet ovat litteitä, melkein kuin pankkikortti. Jotkut matkapuhelimet muistuttavat rannekelloa.

Kun Antti meni lapsineen tähän pieneen Electro Discovery myymälään, joka on aivan Jokioisten uuden keskustan kupeessa Santalan pienteollisuus- ja kauppa-alueella, jonka yli menee läpikulkutien Hämelän silta.

Antti alkoi etsiä Ullet20 aparaatteja kaupan pitkiltä hyllyrivistöiltä. Hän kysyi tyttäriltään, että miltä hemmetin vekotin sitten näyttää vaikka on monesti nähnyt sellaisen veljen tyttären huoneessa. Jaana-Mari meni suoraan kaupan perälle ja otti seinähyllystä pitkulaisen valkoisen paketin, jonka päällä lukee värikkäillä kirjaimilla; *Com-molskaya Ullet20*. Viereisellä hyllyllä oli kilpailevan yrityksen pelikone *Vikke20* mutta se ei kiinnostanut Jaana-Maria koska Ulletiin hän voi kopioida pelejä serkultaan. Totta kai hän saattaisi valita kalliimman ja paremman Ullet64:n mutta tuskin isukki sellaista ostaisi, ajattelee Jaana-Mari samalla, kun ojentaa pakkauksen isälleen.

Antti nyökkää ja menee kassalle, jossa kysyy myyjältä: "Onks teillä tähän daatta... Ööh... mitä ne nyt olivatkaan, öh, daattakutteita?" myyjä äimän käkenä kukkuen puisteli päätään, jolloin Jaana-Mari korjasi: "Sen pittää olla datapuku ja datakypärä!" johon Antti: "Just niin, sellasia pittää olla!" Myyjä meni varastoon ja haki sieltä kaksi pakkausta ja kysyi: "Saisiko olla hopean- vai kullanvärinen?" johon Jaana-Mari: "Hoppee olis hieno." Johanna olisi tahtonut kullanvärisen mutta tyytyi hopeaan, sillä eihän hopea ole häpeä, ajatteli Johanna.

Sitten myyjä haki hopeisen datakypärän, jonka visiirissä on sisäänrakennettu datalasi, eräänlainen silmälapputa. Tämä varustus on parempi kuin Janetten koska se on tukevampaa tekoa. Janetten datapuku on niin ohutta kangasta, että se tahtoo repeillä rajummissa peleissä. Tässä kerran Johanna oli lähellä turmella serkkunsa datapuvun, kun eräässä pelissä oikein sätki niin, että puvun saumat uhkaavasti natisivat. Johanna on usein turhan kovakourainen. Toinen kerta, kun Johanna oli serkun luona pelaamassa painonnosto peliä, johon kuuluu langaton tanko-ohjain, jota pitää nostaa ilmaan kuin punttia ikään, niin silloin tanko osui suoraan lasiseen kattolamppuun, jonka varjostimeen tuli reikä. Tietenkään Janette ei kehdannut vaatia vahingon korvausta, kun lamppu oli melko vanha. Ei myöskään Astakaan välittänyt kummityön rikkomasta kattolampusta.

Kotiin tultuaan Antti ja lapset huomasivat, että yksi datapuvun johtimista oli murtunut, siispä ei auttanut muu kuin mennä takaisin Jokioisiin. Datapuvun vaihtaminen onnistui koska puvulla on vuoden takuu ja kuititkin oli mukana.

Jaana-Mari kopioi serkulta paljon pelejä, jotka hän asensi koneen kovalevyille. Pelit ovat suurimmaksi osaksi ammutapelejä, jolloin pelaaja näkee ja tuntee olevansa tulilinjalla ja sitten pitää koneeseen liitetyn langattoman pistoolin avulla ampua pahoja örkkejä. Hänen suosikkinsa on räiskintäpeli *Scramble*, jossa pitää ammuskella ilkkuvia akkoja, jotka kurkkivat avoimista ikkunoista. Pelaajan suojana on ainoastaan vihreä roskapönttö. Joka kerta, kun pelaaja koskettaa roskista, niin silloin vanhat muorit tulittavat ikkunoista automaattiasseilla ja huutavat solvauksia.

Johannan pelisuosikit ovat *City FM Bombers* sekä *Snake Pit*. Ensin mainitussa pitää kerätä kaupungilta FM-lähettämiä ja samalla varoa äkäistä purkin kerääjäspurgia, joka heittelee pommeja. Snake Pitissä pitää siivota käärmeleluola ja samalla varoa sihiseviä lieroja.

Eräänä päivänä, kun Johanna oli pelaamassa uudella pelikonsolilla, niin silloin koneesta irtosi F1-nappula, kun painoi sitä liian rajusti. Onneksi nappia ei monessakaan pelissä tarvitse mutta ne harvat pelit, joissa nappulaa tarvitaan, ovat täysin käyttökelvottomia. Tietenkin Johannaa alkoi harmittaa, kun uudesta hienosta pelikonsolista irtosi näppäin. Tietenkin pikkusisko päivitteli, kun isosisko on kovakourainen. Myös isää ja äitiäkin harmittaa, kun työltä puuttuu hienomotoriikka. Toisinaan tyttö on tosi taitava käsistään mutta sitten taas toisinaan on aivan liian huolimaton. Usein, kun hän kaataa kahviuomaa kuppiinsa, niin silloin kahvia menee lautaselle ja pöydälle, niin silloin isä tapaa naurahtaa: "Haha, eikö se hienomotoriikka oikeen toimi?" johon Johanna: "Juu, ei motorikassa oo mittään vikkaa!" Omaa nenäänsäkin Johanna tapaa muokata ja murjoa kuin muovailuvahaa niin, että nenästä on tulossa oikea pottunokka.

Pelikonsoliin voi itsekkin tehdä pelejä. Jotkut pelisivustot julkaisevat pelilistauksia, jotka voi itse naputella koneen näppäimistön avulla. Samalla peliin voi itse lisätä omia juttuja. Eräänä iltana Johanna naputteli koneeseen *Fruitbusters* peliä, jonka löysi pelisivusto *Softasta*, jonka etusivulla on kuva ärhäkän näköisestä leijulaudasta. Pelilistaus oli hyvin pitkä ja loppuvaiheessa hän alkoi väsyä ja kellokin alkoi olla jo paljon. Johannalla alkoi todella kiehua, kun listauksessa on runsaasti kryptisiä datalauseita numeroineen. Hän alkoi ymmärtää miltä psykologeista tuntui, kun näki hänen aivofilminsä. Häntä otti niin paljon pattiin, että löi itseään nenään niin, että veri turskahti. Veripisarat tippuivat koneen näppäimistölle, jolloin hän meni keittiöön hakemaan talouspaperia, joka on valmistettu Nurmijärven suurella *Vala Papers* paperitehtaalla. Äiti oli keittiössä, jolle hän sanoi, että nokasta tulee verta. Äiti käski mennä makuulle, ettei leikkihuoneen valkoinen kokolattiamatto menisi veriseksi.

Anna tallentaa pelilistauksen, ettei tyttären homma menisi hukkaan. Hän ajattelee, että jopas jotain, kun tyttö on jaksanut naputella noinkin paljon kryptisiä käskyjä eli ei mikään ihme, kun hermo paloi, ajattelee Anna Kivinen.

Seuraavana päivänä Johanna kirjoitti valmiiksi listauksen ja kokeili peliä mutta se ei toiminutkaan. Ehkä oli kirjoittanut jonkin datalauseista väärin tai sitten sivustolla oli painovirhe. Nytkin oli hyvin lähellä, että hän olisi taas antanut itselleen turpiin. Sitten hän surffasi Softan sivustolle ja haki sieltä kyseisen pelin valmiiksi kirjoitettuna. Se toimi moitteettomasti. Pelissä pitää kulkea jonkun rakennuksen kellarissa keräten lattioilta hedelmiä ja samalla varoa lihavaa ukkoa, jolla on valkoinen T-paita. Peliä voi pelata datakypärän kanssa tai ilman.

Datakypärän kanssa on kivampi, koska silloin tuntee itse olevansa keskellä seosta. Pelin jälkeen ei uskalla mennä oikeaan kellariin.

Keväällä Johannan luokka teki yhden päivän junamatkan Urjalaan viimeisellä vanhan ajan lättähatulla. Muutaman viikon kuluttua lättähattujunayhteys tulla lakkauttamaan ja tilalle rakennetaan moderni pilareiden päällä kulkeva paikallisjuna.

Urjalan juna-asemalta Johanna osti interaktiivisen postikortin, jossa on liikkuva kuva. Siinä juhlitaan tosi rankasti Urjalan torilla samalla, kun videokuvien välissä vilkkuu kullanvärinen teksti;
Urjalan taikayö – Magic night in Urjala.

Tällaiset postikortit ovat viime aikoina yleistyneet. Kortti toimii valovoimalla ja sen lähettäminen postitse on ilmaista. Postimaksu sisältyy kortin hintaan. Postikorttiesityksen voi ladata vaikkapa omalle kotisivulle.

Kesällä Anna kävi yksin Vattulassa koska Anttia kyllästyttää iänikuiset naamat, kuten hän itse asian ilmaisi. Anna meni bussiyhtiö Jokilinnan oranssisella pikabussilla. Kyseessä on Hämeen suurin bussiyhtiö, joka liikennöi kesäisin lähes jokaiseen ilmansuuntaan. Busseissa on paljon viihdykkeitä kuten esimerkiksi trubaduureja sekä erikoistuotetarjouksia.

Bussista Anna osti äidilleen erittäin hyvämakuista Hilman marjaviiniä. Elisabeth on aivan hulluna kyseiseen marjaviiniin. Nuoruudessa hän on myynyt kyseistä viiniä Vattulan Asiakastorilla. Heti Eemelin kuoltua hän vähensi viinin juontia, ettei menettäisi taivaspaikkaa. Nyt kun nuorin tytär toi hänen suosikkiviiniänsä, niin hän päätti, että tämä pullo olisi viimeinen viinipullo, jonka hän joisi. Viinin hän tulee huomaa samaan aikaan, kun Raamattulukulaite olisi hänen edessään auki niin, että viiniä juodessa olisi koko ajan Herran siunaus.

Elisabeth asuu yhä Vattulan vanhassa punatiilisessä vesitornissa kaupungintalon ja käräjätalon välissä. Hänen ikkunastansa on upeat näkymät Asiakastorille, jossa vaaleansiniset paikallisbussit käyvät jättämässä ja poimimassa matkustajia. Vesitornin pohjoispuolelta menee Laidunhimantie, joka torin kohdalla on Torikadun nimellä. Laidunhimantien toisella puolella, vesitornia vastapäätä, on Vattulan korkeakoulu. Siellä on vastikään kehitetty huippusalainen kloonauskone, ihmisen kopiokone. Laitetta ei saa kuka tahansa käyttää koska ihmisklooneja voidaan väärinkäyttää.

Sillä välin, kun vaimo on Vattulassa, niin kesäleskenä oleva Antti aloitti talon päällystämisen sillä, vanha rappaus on päässyt rapistumaan. A- ja B-rappujen ulko-ovien vieressä on valaistu nimilista talon asukkaista. Tässä päivänä eräänä joku ohikulkeva ongelmanuori oli repinyt irti A-rapun nimilistan irti niin, että se roikkui johtojen varassa. Seinään jäi ruma jälki.

Heti kun Oskari oli nähnyt revityn nimilistan, niin silloin hän tuhahti: "Siltä jeeveliltä pittäis veäntää niskat nurin!" ja kehotti poikaansa hankkimaan valvontakamerat ja laittaa monitorin hänen olohuoneeseensa, jotta pääsisi käsiksi tihutyöntekijään mutta siihen Antti ei suostu koska silloin olisi vaarana, että isäukko käyttäisi yliväkivaltaa ja sitten saisi istua käräjillä kaiket päivät.

Antti hankki kylläkin valvontakamerat mutta monitorin hän sijoitti omaan olohuoneeseen, television viereen. Siitä isukki ei pitänyt mutta leppyi kun poika alkoi päällystää taloa. Oskari Kivinen on aina pitänyt remontoimisesta ja on innolla remppaamassa niin, että Hissu saa katsoa peloissaan, että milloin sydän pettäisi. Oskari tapaa vitsailla, että kyllä sydän kestää koko elämän.

Oskari auttaa poikaansa beigenväristen seinäpeltien asentamisessa. Lukemattomia kertoja Hissu ja Antti saavat toppuutella Oskaria ottaa rauhallisemmin, ettei saisi neljättä sydänkohtausta. Joka kerta Oskari tapaa naurahtaa, että hän on kivenrauhallinen eikä turhaan ole Kivinen ja sitten vääntää huulensa ulospäin ja esittää vakiokysymyksen: "Kato, oonks mä stressaantunut?" johon Hissu tapaa vastata vakiona: "Mun ei tarte ees kahtoo!"

Talo sai kauniin beigenvärisen peltipinnan. A- ja B-rappujen ulko-ovien viereen Antti pulttasi uuden nimilistan. Rappujen ulko-ovien yläpuolella on pieni katos, jonka alapuolelle asennettiin valvontakamera, josta on langaton yhteys Antin olohuoneessa olevaan monitoriin. Tarvittaessa kuvan saa Kivinen Areenalle.

Vuokralaisille Antti vannotti, ettei kuvamateriaalia käytetä väärin. Se tuhotaan viikon kuluttua, jos ei tapahtuisi mitään. Vuokralaiset hyväksyivät kamerat paitsi A-rapussa asuva Eeka Palmuniemi, joka asuu Kivisten alapuolella. Eeka on Freelancer-toimittaja viikoittain ilmestyvässä lukulaitelehdessä nimeltä *Uudenmaan kainuulainen*.

Kiviset tilasivat aikaisemmin samankaltaista Hämeessä ilmestyvää Cajanus aviisia, joka äskettäin meni konkurssiin. Kiviset vierastavat Uudenmaan kainuulainen lukulaitelehteä koska siinä on enimmäkseen helsinkiläisiä ilmoituksia. Harmi kun enää Hämeessä ei ilmesty ulkokainuulaisia lukulaitejulkaisuja paitsi muutama Kainuu yhdistysten julkaisema julkaisu. Forssassa kahdessa kioskiassa on Kainuun iltapäivälukulaitejulkaisuja, jotka tulevat suoraan Kainuusta.

Eeka Palmuniemi kirjoittaa Uudenmaan kainuulainen lukulaitelehden urheilu-uutisia Kainuun pienistä urheiluseuroista ja tapahtumista. Rivien välissä hän tapaa ilkkua hämäläisiä urheilijoita.

Hän tapaa vilautella keskisormeja valvontakameroille. Antti tuntee vuokralaisensa kujeet eikä siitä välitä, kunhan vaan vuokra maksetaan.

Antti on kuullut isältään vaikka mitä kummallisuuksia Palmuniemestä, että tämän autotallista, joka on Oskarin ja Hissun makuuhuoneen alapuolella, josta tulee kummallista katkua. Heidän olohuoneensa alapuolella on Antin autotalli.

Kesäloman aikana Johannan poikaystäväkuume kohosi entisestään. Hän haluaisi poikaystävänsä nyt heti mutta miten ja mistä sellaisen saisi, kuten hän tapaa usein itsekseen vatuloida. Ihana herkku-Backman on kaukaisessa Lappeenrannassa. Sinänsä sinne ei olisi pitkästi huippunopeilla PendolinoX3000 luotijunilla mutta hän ei ole tottunut yksin reissaamaan. Mitä hän sanoisi vanhemmilleen, jos menisi junalla Lappeenrantaan? Missä hän yöpyisi, kun ei tiedä, jos Ninon luona voisi yöpyä? Ehkä voisi yöpyä enon luona Viipurissa mutta siellähän on toinen kiihottava samanniminen jätkä. Kaikkeaa tätä Johanna tapaa miettiä itsekseen samalla kun pelailee Ullet20 pelikonsolilla tai naputtelee tietokoneella pikku tarinoita kirjoituslaitteensa muistiin. Hän haluaisi saneluohjelman mutta ne tahtovat olla tuhottoman kalliita.

Poikaystäväpuutteen takia Johanna tuntee itsensä tosi kiimaiseksi ja sen vuoksi yksin ollessa tapaa riisuutua ilkosilleen ja ryömiä huoneesta toiseen ja välillä tekeytyä delanneeksi. Hänestä olisi todella kiihottavaa kuolla alasti, ainakin yläosattomissa, siis leikisti kuolla ja sitten kun väsyisi ruumiina olemiseen, niin silloin virkoaisi.

Iltaisin sängyssä hän tapaa itse mielessään ajatella, jos alasti juoksisi Autoteema liikkeeseen, jossa suihkuttaisi automaalia haaroihinsa. Onneksi hän ei oikeasti halua julkisesti viuhahtaa, sen verran älliä on Johannan päässä. Tämä ajatus kiihottaa häntä niin paljon, ettei oikeasti halua sitä toteuttaa. Viuhahdus Autoteema liikkeessä toimii ainoastaan omista ajatuksissaan, kuten hän tapaa itse mielessään ajatella. Ehkä tämäkin ajatus joskus päätyisi hänen kertomuksiinsa, pohtii hän.

Johannasta tuntuu hyvältä ryömiä alasti pehmeillä kokolattiamatoilla. Tätä hän itse mielessään kutsuu automaattirunkuksi. Vastikään hänelle on alkanut valjeta, että mitä on runkkaaminen. Hänestä sana onanointi kuulostaa liian nasaalilta ja siitä hänelle tulee jostain syystä mieleen Lappeenrannan aikainen luokkakaveri Petra Jäppinen. Ehkä tämä on joskus sanoa töksäyttänyt kyseisen sanan ilman, että Johanna olisi sitä ymmärtänyt. Nyt hän ymmärtää. Johannasta runkkusana kuulostaa paremmalta, ja siitä hänelle tulee mieleen lonkalla pötkkiminen. Hän ei kiihotu tavanomaisesta runkkaamisesta vaan ihan ikiomasta kiihottumiseen johtavasta tyylistä; olla ilman paitaa ja pidättää hengitystä, varsinkin iltaisin sängyssä pimeyden turvin. Joskus hän on mennyt tiskipöydälle selälleen ja laittanut vesihanauksen suuhunsa ja sitten laittanut veden päälle. Tämäkin kiihottaa häntä mutta harmi vaan, kun tiskiallas on kovaa metallia, joka tahtoo painaa selkää vasten. Lisäksi Johannalla on muitakin onanointi tapoja, kuten esimerkiksi laittaa polynimurinputken suuhunsa ja sitten käynnistää. Joskus hän on laittanut polynimurinputken pimppiä vasten. Eniten hän kiihottuu, kun laittaa palavan tulitikun navan päälle. Vaikuttaa siltä, että Johanna Kivisellä on todella erityinen seksuaaliteetti. Hän kiihottuu myös omasta etunimestään ja sen vuoksi ei kykene sitä lausumaan eli nimiujous on laajentunut omaan nimeensäkin. Oma nimi on vahvasti erotisoitunut. Tämän vuoksi hän usein netissä käyttää nimikirjaimia JK. Tätä pikkusisko kovasti ihmettelee, sillä myös hänellä on samat nimikirjaimet. Hyvin harvoin Jaana-Mari käyttää nimikirjaimia JMK. Mikä hassuinta, myös Janette serkulla sekä pikku Jeesuksellakin on samat nimikirjaimet kuin Johannalla.

Tässä kerran hän meni alasti eteisen vaatekomeroon, jossa laittoi päälle vahvan valonheittimen ja painoi polttimoa mahaan vasten. Mahaan tuli pieni palorakkula, jota hän alkoi piilotella. Piilottelu onnistuu hyvin läskirumban takia. Saunassa isä ja äiti huomasivat palorakkulan ja ihmettelivät, että mitä on tapahtunut. Johanna väitti kaatuneensa potkulaudalla, sillä juuri nyt Vanha Tammelan tietä ollaan uudelleen päällystämässä, jonka vuoksi tie on väliaikaisesti sorapintainen.

Vironmäellä Rauhalantien ja Itäisen Margariinien kulmauksessa, keltaisessa metallimurikoista vuoratussa kaksikerroksisessa omakotitalossa asuu Vornaset, Astan siskon perhe. Petralla ei ole pitkästi kouluun. Vironmäenkoulun ja Vornasten talon välissä on kaksi rivitalonpätkeä se, jossa asuu Johannan leikkikoulupedagogi Kari Alizad.

Tässä kerran Johanna oikaisi rivitalokorttelin läpi, jolloin Kari sattui hänet huomaamaan ja säikähti pahanpäiväisesti; sehän on se Kivisten kauhukakara, ajatteli hän. Kari tunnisti Johannan, vaikka leikkikouluajoista on kulunut monta moninaista vuotta, silti hän tunnisti tytön, joka oli sylkenyt tämän päälle ja kutsunut viihderobottia metallimuriksi, muistelee herra Alizad.

Kari sanoi Johannalle: "Ei saa kulkea rivitalokorttelin läpi sillä tämä on puutarhaa!" Johanna hätkähti ja ajatteli itse mielessään, että Alizadilla meni köntsät housuun, kun näki meikä mandoliinin. Hän hoksasi, että on jo huomattavasti rauhoittunut leikkikoulu- ja ala-asteajoilta. Vielä hän ei ymmärrä, että yhä saattaa saada kummallisia päänäpöitä mutta onnistuu tätä nykyään tekemään hillitymmin niin, ettei jokainen kolttonen tule vanhempien tietoisuuteen. Yksi niistä on tapahtuma Jet Haahkalla. Vieläkään isä ja äiti eivät tiedä mitä kyseisellä katamaraanilla tapahtui, ajattelee Johanna samalla, kun poistuu rivitalokorttelista, ettei vain vanha leikkikoulupedagogi alkaisi temppuilla.

Vornasten autotallin luiska on risteykseen päin. Autotalli on purettu ja tilalle on tehty saunaosasto porealtaineen päivineen, sillä kyseinen perhe on laiskaa sorttia. Ainoastaan perheen isä Aulis, on uutterin töissä käyvä. Toiseksi ahkerin on pönäkki Kaija äiti. Perheen nuorimmat lapset, Kivisten lasten kanssa saman ikäiset Petra ja Tatu, ovat ainakin ahkerasti kotona ruoka-aikaan, sillä heillä on hirveät mahat. Aulis puolestaan on normaalipainoinen. Hänellä on puolikalju, tunnetun suomalaismeteorologi Juha Pienan kaksoisolento.

Joka kerta kun Kiviset katsovat kansalliselta EBU kanavilta sääohjelmaa, niin silloin heille tulee mieleen Vornasen Aulis.

Tatu käy samalla luokalla Jaana-Marin kanssa. Monesti Anna on teroittanut tyttärensä mieleen, ettei missään nimessä haukkuisi Tatua läskiksi, sillä silloin tämän äiti voisi luulla, että hän olisi käskenyt haukkua hänen lapsiansa.

Petra kävi samaa luokkaa Johanna kanssa ala-asteella. Ihmeen kaupalla Johanna onnistui olla haukkumatta tätä läskiksi. Jo silloin pikku Johannalla oli sen verran älliiä päässä, vaikei sitä olisi uskonut.

Tätä nykyään silloin tällöin Johanna ja Jaana-Mari tapaavat leikkiä Petran kanssa. Petrasta on tullut kova raggaripimu, vaikka vatsa on hyvin pehmeä, oikea läskimaha. Tatun maha on vieläkin pehmeämpi. Hän oikein vierii eteenpäin. Ihme kyllä, kun koulussa kukaan ei hauku pikku Tatua. Tatu ei ole kovin pitkäkasvuinen vaan leveä, kun taas isosisko Petra on molempia, leveä että pitkä patukka. Hän ei loukkaantuisi, jos häntä alettaisiin läskitellä. Hän on hyvin humoristinen ja jopa härski. Tatu puolestaan helposti alkaisi pillittää, jos tätä haukuttaisiin. Äiti Kaija on monesti sanonut lapsilleen, että jos joku läskittelisi heitä, niin silloin he ottaisivat haukkumasanat huumorilla vastaan ja kertoisivat lihavuuden hyvistä puolista, kuten esimerkiksi, että läski lämmittää ja rasva rauhoittaa. Totta kai Kaija tietää, ettei lihavuus ole terveydelle hyväksi. Kaija ja lapset eivät kykene laihtuttamaan, kun ovat oikeita herkkusuita. Kaurapuuroonkin he laittavat ketsuppia ja iltapalaksi syövät suklaavanukasta.

Eräänä päivänä, kun Petra oli Johannan ja Jaana-Marin luona leikkimässä, niin silloin tämä oli kujeilu tuulella ja kysyi leikillään Jaana-Marilta: "Mitä duunattaisiin? riisuttaisko Johanna nakuks?" johon Jaana-Mari naurahti: "Enpä tiää, ehkä jos se ei alakais huutaa." Johanna kiihottui, muttei uskaltanut mennä lähemmäksi riisuttavaksi. Juuri tällaisesta hän tapaa haaveilla. Nyt Petra sattui sanomaan tämän ääneen. Kerta Jaana-Mari epäro'i isosiskonsa riisumista, niinpä Petra kaatoi sen sijaan Jaana-Marin leikkihuoneen lattialla olevalle ruskealle neliönmuotoiselle sohvatyynylle ja raotti tämän puseronhelmaa ja kielenpäällä kosketti paljasta napaa, jota Johanna tapaa kutsua jostain syystä nauru navaksi. Oma napaa hän kutsuu torvenrummuksi.

Johannaa kiihotti ja tunsi kateutta, kun itse ei ollut riisuttavana.

Anna oli keittiössä, joka on kaarimaisen oviaukon toisella puolella eikä osannut aavistaakaan, että Vornasen lihava tyttö nuoleksii nuorimmaisen napaa. Hän ei kuullut lapsien puhetta, kun keittiön työpöydällä pauhasi paikallinen EBU Radio Three Town ja samalla leipoi korvapuusteja. Hän tapaa usein kotitöiden lomassa kuunnella tätä paikallista julkisenpalvelun radiokanavaa. Keskipäivällä on kaksikielinen onnitteluohjelma Lounaslautanen-Lunch Plate, jossa puhutaan suomea ja englantia. Radioasema lähettää Loimaan keskustasta.

Aikansa leikittyään Petra väsähti ja istahti Jaana-Marin sängyn reunalle ja nojasi porontaljaa vasten.

Porontaljan Anna oli ostanut halvalla Alice Vartiaiselta Kuopiossa asuessa, joka itse ei uskaltanut edes hipaista taljaan. Vaikuttaa siltä, että hänellä on samankaltainen fobia kuin Johannan kalakauhu, on Anna monesti pohtinut.

Jaana-Marin sängyn ja ikkunan välissä on ruskea stereopenkki, jossa on hänen ainoa musiikkisoittimensa; suorakaiteen muotoinen hopeanvärinen DAB-radio-mp3-soitin, mahtavampi kuin Johannan Mark DAB-radio, jonka tämä ostatti Temposta keväällä 2984. Jaana-Marin ämyri on merkkiä Sanoyoko. Stereopenkkiä vastapäätä on Johannan valkoinen stereopenkki, jossa on yhä hänen nukkekaupunkinsa mutta harkitsee siitä luopumista, kunhan vaan raskisi. Mark DAB-radio on hänen sänkynsä vieressä olevassa ruskeassa hyllykössä. Hyllykkö erottaa siskosten huonepuoliskot. Jaana-Marin puolella, Johannan hyllykköä vasten on samanvärinen baarikaappi. Vanhempien onneksi siellä ei ole viinaa.

Eräänä lauantai aamupäivällä, kun Johanna, Jaana-Mari ja Petra olivat Vironmäenkoulun portilla, niin silloin Vornasen tyttö sanoi, että tätä ärsyttää Tatun pikkumaisuus, joka koko ajan on työntämässä nenäänsä tämän asioihinsa. Petra lisäsi nyrkkiään puiden ilmassa, että jos olisi lupa tappaa, niin silloin hän listisi pikkuveljensä.

Jaana-Mari sanoi, että joskus hänestä tuntuu siltä, että Johanna pitäisi murhata. Heti Johanna kiihottui valtaisesti tästä leikkimielisestä tappotuomiostaan. Hän tunsi jälleen alavatsassa jännää nipistelyä. Tietenkään pikkusisko ei oikeasti tappaisi siskoaan mutta silloin, kun he riitelevät jostain pikkuasiasta, niin silloin häntä tekisi mieli sivaltaa laserleikkurilla siskoltaan kurkun auki. Hän ei osaa aavistaakaan, että isosisko kiihottuu tällaisista puheista. Tämä on Johannan suuri salaisuus, sillä hän tietää, että tällaiset runkkufantasiat ovat erittäin sairaita.

Kolmikko on odottamassa Janettea, joka on syömässä ja sitten ottaa insulaattori pistoksen, koska tällä on ykköstyypin diabetes, johon hän sairastui muutama vuosi sitten.

Todennäköisesti syynä on tuhkarokkorokote. Moni muukin saman ikäisistä lapsista on sairastunut sokeritautiin heti tuhkarokkorokotuksen jälkeen, mutta lääkärit eivät tunnusta ammattiyhpeyden sekä monikansallisten lääketehtaiden lahjusten takia.

Lääketehtaat tapaavat lahjoittaa lääkäreille koulutuspäivien yhteydessä pikku rihkamaa.

Syönnin ja insulaattori injektion jälkeen Janette saapuu leijulaudallaan Vironmäenkoulun portille, joka on lähinnä keskiasteen rakennusta Tasavuorentien varrella rivitalo korttelia vastapäätä.

Myös Janette yhtyy Petran aloittamaan keskusteluun, että kenet hän teloittaisi, jos siihen olisi lupa. "Misha on todella ärsyttävä, kun tämä heti kiukuspäissään alakkaa uhkailla pienellä punasella puujakkaralla, kun tulee erimielisyyksiä!" keuhkoa Janette. Oikeasti hänkään ei voisi ketään tappaa. Johannalla on kielenpäällä, että hänet voisi listiä, muttei tietenkään sanonut ääneen, kun se kuulostaisi tosi hullulta.

Tästä lähtien Johanna alkoi itse mielessään kuvitella, että Petra olisi sytkärillä polttanut hänet koulu puskassa. Tämäkin fantasia päättynee ennen pitkään hänen kertomuksiinsa.

Johannan rinnat ovat alkaneet kasvaa. Kainalokuoppiin sekä jalkojenväliin on jo kasvanut melkoinen karvapehko. Muutaman kerran hän leikellyt kainalokarvojaan, muttei uskalla leikata kovin paljon, ettei karvojen kasvu ärtäisi. Hän on kuullut joskus äidin sanoneen, että Volmar on joskus nuoruudessaan ajellut rintakarvojaan, jolloin niiden kasvu ärtäyi entisestään. Tästä Johanna sai karvojen ajo kauhun, kun ei halua muistuttaa naarasapinaa. Tuskinpa Volmarin suuri karvoitus johtuu karvojen ajosta, vaan jostain ihan muusta, kuten esimerkiksi geenivirheestä.

Johannan kuukautisetkin ovat jo alkaneet, joka oli hänelle iso juttu, kun pikkuhousut jatkuvasti ovat veressä. Viisitoistavuotissyntymäpäivälahjaksi hän sai suuren tamponipakkauksen sekä epilaattorin, joista hän ei ollut kovin mielissään, kun on tottunut saamaan viihdykkeitä, kuten leluja. Kyllä hän ymmärtää, että tamponeista on todella hyötyä, ettei kesken koulupäivän pöksyt menisi verisiksi. Hän muistaa Kuopion koulusta erään oppitunnin, jolloin piti tehdä leikkimainos. Hän teki tamponien mainoksen; Osta Tampax niin, ettei pillusta tule verta! Tästä hän sai pedagogilta nuhteita ja oli hyvin lähellä joutua kurituskaappiin, kun tämä tapahtui Lekavuorenkoulussa. Ilmeisesti Sunerin koulussa ei ollut kurituskaappi käytäntöä, joka johtunee siitä, kun koulu on funktiorahoitteisille.

Johannasta on tullut jo isotyttö ja varma merkki on, että vanhemmat ovat alkaneet suositella hänelle erillistä saunavuoroa. Aluksi se tuntui oudolta, kun pikkusisko pääsee vanhempien mukana saunaan mutta hänen pitää mennä yksin. Olisi todella mahtavaa, jos hänen saunaseuranansa olisi joku ihana poika, kuten hän tapaa haaveilla. Pikkuhiljaa hän alkoi tottua tähän uuteen rytmiin. Nythän perheenjäsenet eivät näe läskejä, kuten hän tapaa lohduttaa itseään. Saunan pukuhuoneessa hän voi kaikessa rauhassa tutkia läskejään sekä palorakkulan arpea, joka on paranemaan päin. Saunan pukuhuoneessa on avotakka, jonka reunalla on tulitikkuaski. Tietenkin hän sytytti tulitikun ja asetti sen navan päälle, jotta näkisi, että räjähtävätkö läskit. Hän on joskus kuullut isän sanoneen, että joskus muinoin kalliota on räjäytetty läskillä. Johannan läskit eivät räjähtäneet vaan poltteli niin vietävästi niin, että lopulta oli pakko sammuttaa tulitikku.

Johanna on tyytyväinen kehonsa ulkonäköön eikä siinä ole mitään moittimistakaan, sillä hän on todella hyvin kaunis tyttö jokaisen pojan unelma pimu. hänen ainoa suuri miinuksensa on lapsellisuus ja ajoittaiset päähänpistot, jotka ovat vähenemään päin mutta esiintyy silloin, kun vähiten odottaa. Hän vauhkootuu silloin, kun seurassa on vallattomia henkilöitä tai sitten on pitkästynt.

Sauna on Oscarin verstaan vieressä, B-rapun alapuolella. Verstaaseen Johanna ei uskalla mennä saunomisen yhteydessä koska siellä voi saada kummallisia älynväläyksiä ukin työkaluilla, kuten esimerkiksi lasersahalla. Hän kammoksuu myös kellarin katonrajassa kulkevia vesiputkia, sillä niistä hänelle tulee mieleen hirsipuu. Ajatella jos kiiman huumassa vetäisisi itsensä hirteen. Silloin palaisi viimeisetkin toiveet saada munaa, kuten hän tapaa itse mielessään pohtia. Viisainta on pysytellä visusti saunaosastolla ja pitää pukuhuoneen ovi lukossa. Seinällä on taulu, jossa poseeraa alaston nainen, ilmeisesti Kalevala aiheinen maalauskoio.

Johannan suurin pahe tällä hetkellä on runsas kynsienpureskelu. Ei edes Kynnel-lakka auta, kun hän kaapii hampaillaan lakan pois kynsien päältä eikä hänestä Kynnel maistu yhtään pahalta.

Joka ilta, kun lamppu sammuu ja saapuu oikea yö, niin silloin sängyssä hän tapaa hartaudella kaivaa nenäänsä ja heitellä kuivia räkiä kohti vastakkaista seinää, johon pikkusisko on teipannut rantapoikien julisteita. Yksi tämän hetken kuumimmista naisista kiihottavista paidatta laulavista jätkistä ovat muun muassa Sam Cox, Majonas sekä Sebastian. Varsinkin ensin mainittu tapaa oikein pullistella paljasta mahaansa ja laulaa tosi seksikkäästi möreällä pornoäänellä.

Johanna kuulee kuinka räät osuvat julisteiden pintaan. Sitä hän ei sano ääneen koska julisteiden alapuolella nukkuu pikkusisko eli todennäköisesti räät tippuvat hänen päällensä. Joskus tämän kimakka ääni kuuluu yön pimeydessä: "Jotain tippui naamalle?" Tietenkin isosiskolla on naurussa pitelemistä. Johanna kuvittelee räkien olevan pommeja, jotka ampuvat tukikohtalinnakkeesta vihollisen linjojen taakse. Hänestä mukavimpia ovat tavalliset nuhattomat kovat räät, joita hän löytää sieraimen seinästä. Heti kun on vähänkin nuhaa, niin silloin sieraimesta löytyy vain limaa, jota on vaikea pyritellä sormissa ennen heittämistä. Joskus kynsi sattuu raapaisemaan liian kovasti nenän sisäseinämään niin, että verta alkaa valua. Silloin hän nenäpystyssä menee keittiöön hakemaan talouspaperia.

Karjalaisten suku kasvaa

8 Augusti Matiakselle ja Kakadulle syntyi pieni tyttölapsi, joka kastettiin Gaga-Siskoksi.

Annasta tuli Gaga-Siskon sylikummi, kuten Kakadu oli luvannut.

Kiviset olivat koko perheen voimalla ristiäisissä. He yöpyivät asuntovaunussa Väinämöisen käytävän päässä, ihan Matiaksen ja Kakadun kotitalon vieressä olevalla vierailijoiden pysäköintipaikalla.

Johannan mieleen painui kadun eriskummallinen nimi. Hän katsoi netistä, että kenen mukaan katu on nimetty. Hän löysi vastauksen, että kyseessä on Suomen ja Karjalan kansalliseepos Kalevalan suursankari, laulaja kaikkietävä Väinämöinen. Enää kouluissa ei paljoakaan tuputeta Kalevalaa vaan enimmäkseen luetaan yhteiseurooppalaista kansalliseeposta nimeltä *The Best Year*.

Joka kerta kun mennään enon luokse, niin Johannaa nipistelee mahassa koska tämän luona asuu ihka elävä Nino, herkku-Backmanin kaima.

Ristiäisissä Nino Järvimerkki käy vähän väliä parvekkeella polttamassa paksuja aitoja kuubalaisia sikareita, jotka ovat luksusmerkkiä *Castro XP*. Hän on hulluna latino kulttuuria ja espanjalaisuutta kohtaan.

Johanna näkee olohuoneen panoraamaikkunasta, kuinka nuoriherra Järvimerkki leuhkan oloisesti puhaltelee savurenkaita. Nino on huomattavasti pitempi kasvuinen ja laihempi kuin Backman, muttei tätäkään voi lihavaksi kutsua, ajattelee Johanna samalla, kun ihailee tätä uutta Ninoa.

Ninon seurana on joku miespuolinen kaveri, jonka kanssa tämä rupattelee poikien asioista tai ainakin niin Johanna päättelee, kun salaa ihailee tätä parvekkeen panoraamaikkunan läpi. Hän tuntee, kuinka jalkoja vapisuttaa, kun ajattelee Kakadun vanhinta lasta. Nuorimmainen Arielle istuu Jaana-Marin vieressä. Sisimmässään Johanna toivoo, jos Nino istuutuisi hänen viereensä mutta se olisi mahdotonta sillä hän itse on tälläytynyt isän ja äidin väliin juuri sen vuoksi, ettei tarvitsisi istua superseksikkään pojan vieressä, vaikka niin haluaisi. Eihän ujotyttö uskalla istua ihanan pojan vieressä, ajattelee hän.

Mitä Johanna ei tiedä, että parvekkeella Nino sanoo kaverilleen: "Tuo Matiaksen siskon likka vaikuttaa todella seksikkäältä ja sitä pittäis peästä panemaan." johon kaveri vastaa samalla kun vilkaisee parvekkeen ikkunan läpi olohuoneeseen: "Juu... sehän kahtoo meitä, HIHII!" johon Nino: "Sillä taitaa olla munaa mielessä." johon kaveri: "Niin, se varmaan haluais maistaa intiimisikaria... Ooh, kato, mitkä meijerit sillä on!" ja räjähtää nauramaan niin, että räkänaurua kuuluu olohuoneeseen, jolloin Kakadu kurkistaa otsarutussa parvekkeelle ja kuiskaa ankaralla äänen sävyllä: "Nino, mitä on puhuttu tosta kovaäänisestä räkättämisestä vieraiden aikaan?" johon tämä vastaa vilkaisten kaveriaan ja äitiään: "Niin, mutta meillä on hauskaa... tuli just puhheeks meijerijutut, että haluttais alakkaa voita puskemmaan." Kakadu päättään puistellen vetää parvekkeenoven kiinni, muttei kuitenkaan salpaan, jotta pojat pääsisivät sisälle. Ninoa alkoi jännittää, että millaisen saarnan saisi heti, kun ristiäisvieraat ovat lähteneet.

Koko illan Ninoa himottaa niin maan perusteellisesti ja tekisi niin kovasti mieli alkaa kuherrella kauniin Johannan kanssa. Häntä himottaa myös Jaana-Marin kauneus mutta tämänhän on isosiskoa viisivuotta nuorempi eli sakkolihaa. Johannahan taitaa olla minun kanssani samanikäinen, pohtii Nino. Johannasta voisin olla ylpeä kaveripiirissä, kun tämä on yhtä kaunis kuin leffa- ja laulajat tähdet, ajattelee hän. Johannasta hänelle tulee mieleen julkikset kuten esimerkiksi Brigitte Willis, Disa Hasselhof sekä Ragnhild Moore. Johanna näyttää olevan luonnollisen kaunis, kuten Nino aprikoi samalla kun istuu olohuoneen baarinurkkauksessa nojaten baaritiskiin, jonka päällä on kulho akvaario, jossa uiskentelee modernit robottikalat, joita ei tarvitse ruokkia. Kalojen kyljissä olevissa pienissä kuvaruuduissa lukee Ninon puolisiskon nimi värikkäine kirjaimineen; Gaga-Sisko, Matias on hänelle isäpuoli, vaikka hänellä on hyvät välit kokonaiseen biologiseen isään Kalevi Lillukkaan. Kaikkea tätä Nino pohtii samalla, kun istuu baarinurkkauksessa baarijakkaralla ja unelmoi Johannasta eikä osaa aavistaakaan, että myös Johanna unelmoi hänestä. He molemmat ovat ujoudesta jäykkiä eivätkä uskalla edes koskettaa toisiaan. Ninosta on vaikea kävellä, kun housuissa koko ajan jököttää. Ninoa haluttaisi kutsua Johannan huoneeseensa tai lähteä ulos kuhertelemaan. Hän ei uskalla, kun pelkää äidin ankaria katseita. Nino tietää, ettei äiti katso suopeasti, jos alkaisi tuttavvan perheen tytön kanssa flirttailemaan.

Johannasta tuntuu haikealta, kun tekisi mieli mennä baarinurkkaukseen halaamaan tätä uutta ihanaa Ninoa, muttei uskalla. Hänkin pelkää äidin reaktiota tai pikkusiskon ivallisia vislauksia. Muutenkin kylässä hän tuntee itsensä jäykäksi, kun koko ajan pitää ajatella käyttäytymistä sekä oikealla kädellä tervehtimistä. Käden ei pidä olla liian velto, siitä hän on saanut paljon moitteita vanhemmiltaan, kun monesti kätellessä hän on läpsäyttänyt kätensä kätelijän käteen kuin läskikimpaleen. Ei siis mikään ihme, kun Johanna Kivinen on ylijännittynyt, varsinkin nyt kun Kakadua ei vielä kovin hyvin tunneta sekä tällä sattuu olemaan yliseksikäs komea poika, jonka nimestä tulee mieleen herkku-Backman.

Kotimatkan saarnaa Johanna pelkää kuin koronaa, että minkä takia ei osaa käyttäytyä kunnolla. Nyt ainakin hän omasta mielestään onnistuu käyttäytyä mallikkaasti. Häntä haluttaisi mallikkaasti rakatella Nino Järvimerkin kanssa niin, että tämä saisi rakkaudenmerkin.

Matias filmaa multimediamerallallaan, kun pappi kastaa esikoisensa Gaga-Siskoksi. Hän itse olisi halunnut kastaa lapsen *Veera-Kayoksi* tai *Veera-Kakadukseksi* mutta avovaimo tahtoi tämän modernimman naisen nimen. Ihan yhtä hyvä sellerin kanssa, ajattelee Matias samalla kun filmaa käsivaralta kastavaa pappia.

Kasteen jälkeen Nino filmaa, kun Matias pitää lyhyen puheen: "Tää oli suoritus multa ja nyt prinsessa syntyi Karjalaisten sukkuun, joka puetaan røyhelöpukkuun!" Filmaus näkyy luonnollisesti suorana nettilähetyksenä Matiaksen ja Kakadun suoratoistosivusto Järvimerkki Playssä, jonka Matias aikoo joku päivä kytkeä Karjalaisten *Karjaruutuun*. Heillä on tarkoitus joku kaunis päivä mennä naimisiin, jotta vanha Elisabeth rauhoittuisi.

Elisabeth kuuluu vanhoillislaestadiolaisiin. Kyseinen seurakunta on huomattavasti pienentynyt vuosien saatossa mutta vielä seurakunta on pystyssä. Jokakesäiset Suviseuratkin ovat yhä olemassa, mutta niihin osallistuu tätä nykyään vähemmän väkeä.

Ristiäiset Matias on kytkenyt näkymään molemmilla videosivustoilla, jotta äitimuori löytäisi helpoiten suoran nettilähetyksen.

Vattulassa Elisabeth katsoo silmä kovana Karjaruudusta, kun pahnanhimmainen pitää näin hienon puheen. Hänestä tuntuu hyvältä, kun vihdoin Matias on löytänyt elämänsä naisen mutta häntä huolestuttaa se, kun he eivät vielä ole naimissa mutta siittivät lapsen. Joskus hänellä on ollut mielessä erota vanhoillislaestadiolaisista ja liittyä evankelisluterilaiseen Euroopan kirkkoon. Hän ei oikein uskalla erota koska silloin laestadiolaispapi alkaisivat painostaa ja uhkailla kadotuksella.

Kiviset olivat ristiäismatkalla vain muutaman päivän, ettei tarvitsisi ottaa monta päivää töistä vapaaksi koska sehän tarkoittaa lovea lompakkoon.

Kotimatalla he pysähtyvät kahville miehittämättömälle taukopaikalle, joka sijaitsee Kotkan länsipuolella pienen keinokekoisen Poralammen rannalla. Erittäin kaunis paikka. Täällä Antti filmaa multimediamerallalla, kun Johanna pitelee sylissään viihderobottia ja hieman murjoo sen tutkahäntää. Kameran takaa Antti murahtaa: "Vittu tyttö, sitä tutkainta ei saa murjoo!" Hän tallentaa filmauksen Kivinen Areenalle, jotta tyttö muistaisi käsitellä elektronisia laitteita hyvin, riittää mainiosti, kun tämä turmeli pelikonsolin F1-napin, ajattelee Antti.

Syksyllä Johannan luokalla aloitti kaksi uutta oppilasta, Matti Pekkanen ja Monni Lehmus, jotka käyvät seitsemännellä vuosikurssilla, kun taas Johanna aloittaa kahdeksannella luokalla. Matti on lihaksikkaan tukeva ihan kuin Johanna. Suklaanuskeasiilitukkainen Monni on kirppumaisen laiha oikea ruipelo. Keskellä hiuspehkoa on harjamainen irokeesi, joka sojottaa pystyssä.

Kerta koulumuoto on perusspesiaaliluokka, niinpä eri vuosikurssit on niputettu yhteen. Yhdeksäs- ja kymmenesluokka ovat viereisessä luokahuoneessa, jossa opettaa harmaatukkainen Ulrika Hannula, jolla on tasainen rusketus. Hän pitää Ilkka Pikisen luokalle matematiikkaa ja esperantoa.

Eräänä matikantunnilla, kun Johanna pitkästyneenä sattui katsomaan Matin vahvannäköisiä käsiä, niin silloin jostain syystä kiintyi Matin ruskettuneisiin vahvan oloisiin käsiin. Matilla on keskiruskea kiharainen niskatukka, otsalla on jännä vaalennettu kalanruotoa muistuttava hiuskiehkura, ainakin Johannan mielestä hiuskiehkura muistuttaa kalanruotoa.

Ihmeen kaupalla Johanna uskalsi vihjaillen kertoa Matille ihastuksestaan mutta harmi vaan, kun pojalla on jo tyttöystävä, skientologipastori Tuomas Wallinin tytär Päivi. Sukunimestä Johannalle muistuu mieleen kolmannen luokan apupedagogi Anselm Wallin. He eivät ole sukua tai mistä sen voisi tietää, pohtii Johanna samalla, kun välitunnilla ihailee Matin komeaa olemusta. Hän on kuullut, että Päivin isä pyörittää funktiorajotteisten laulukuoroa nimeltä Sisarpiiri. Kuorossa Matti ja Päivi tapasivat toisensa. Myös Monni on mukana samassa kuorossa. Hänen on vaikea löytää tyttöystävää, kun on dysleksia sekä ärsyyntyy pienestäkin ärsytyksestä.

Sisarrinki kiertää eri paikkakunnilla ympäri Suomea laulamassa ja siitä on tullut hyvin suosittu koska se antaa funktiorajoitteisille mielekästä puuhaa. Kuoro on perustettu Jokioisissa mutta sen päärahoittaja on forssalainen Pia Lehto-oxa säätiö. Kuoro on muutaman kerran esiintynyt Karjalan tasavallassa sekä Meänmaalla.

Musiikkitunneilla Matti ja Monni tapaavat laulaa kuorossa oppimiaan lauluja. He ovat tehneet vaikutuksen musiikkipedagogi Hanna-Ulla Suomalaiseen, jota kutsutaan yleisesti Tsullaksi. Johannaa huvittaa tämä liikanimi ja siitä hänelle tulee mieleen ujellus.

Matilla ja Monnilla on hyvä lauluääni, melkein kuin muinaisella Pavarottilla. Varsinkin Matin lauluääni on todella mahtava, kun taas Monnilla on semmoinen kilkattava ääni, joka sopii erinomaisesti lastenlauluihin.

Johanna on ihan ekstaasissa, kun Matti laulaa musiikkiluokan edessä. Hän ihastui erityisesti kahteen lauluun; *Tiedät hyvin, että oot arvokas* sekä *Syön matoja*. Viimeksi mainittu on läly lastenlaulu, jossa lopussa maiskutellaan. Rallatus ärsyttää enemmän kuin Joonas Lakkamaan taannoinen Euroviisukappale. Johannaa ei ärsytä Lakkamaan biisi koska sen laulaja on serkun kaima mutta *Syön matoja* rallatus on todella hermosahaavan läly, kuten Johanna tapaa itse mielessään ajatella. Tietenkään hän ei ääneen moiti laulua, kun Matti ja Monni sitä laulavat silloin tällöin.

Tsulla on helluntaiskientologi, joka tekee hänet herkäksi hengellisille lauluille. Ennen skientologiksi paukahtamista hän oli helluntailainen tai oikeastaan on yhä, sillä helluntailiike on sulautunut Skientologikirkon kanssa, jotta saisi enemmän rahaa avustusprojekteihinsa.

Varsinkin Suomessa monia ärsytti helluntailiikkeen nimi koska siitä monelle tuli mieleen sana hellu eli seurustelukumppani. Helluntaiseurakuntahan eli ollut mikään deittipaikka.

Myös Skandinaviassa kyllästyttiin Pingst sanaan, koska siitä monelle tuli assosiaatioita pingikseen. Helluntaiseurakunnissahan ei myöskään harrasteta pingistäkään. Ehkä joissakin vapaamielisissä helluntaiseurakunnissa saattoi olla hengellisiä pingisryhmiä, muttei pöytätennis ollut pääasia. Helluntailaisista kuulostaa paljon mahtavammalta nimi skientologi, jossa on viitteitä tiedeoppiin.

Eräänä syyspäivänä musiikkipedagogi Tsulle ehdotti Johannalle, että tämä toisi kouluun lempimusiikkia, jota he voisivat kuunnella ja ehkä myös laulaa mukana. Musiikkipedagogi olettaa, että Johannakin fanittaisi gospelia koska tämä niin hartaasti kuuntelee Matin ja Monnin laulamista. Tsulle ei tiedä, että tämä hassu blondityttö on ihastunut Mattiin eikä Johannakaan tiedä, että musiikkipedagogi on helluntaisskientologi.

Eräänä syyspäivänä Johannalla oli mukana koulussa musiikki-USB-kalikka, johon oli koonnut paljon radiosta äänittämiään kappaleita. Vapaa päivisin hän usein kuuntelee keskipäivän Lounaslautanen-Lunch Plate radio-ohjelmaa, josta äänittää paljon musiikkia ihan ilmaiseksi. Kyllä tätä nykyään netistäkin voisi imuroida ilmaiseksi musiikkia mutta niissä on aina mainoksia mukana. Ilman mainoksia ilmaismusiikkipalvelimet olisivat laittomia.

Johanna suosittelee musiikkipedagogilleen kappaletta numero neljä, jonka tämä innoissaan latasi musiikkisoittimeen. Ensin hän kysyi tietoa kyseisestä kappaleesta, johon Johanna: "Se on erittäin hyvää gospelia!" häntä hymyilytti koska kappale on hyvin härski ja sen esittää protestilaulaja Erkkä Leonid Norrila alias Eetu Maneetti.

Kappale numero neljä on nimeltä Runkku palli. Johannaa kihelmöi vatsassa pedagogin ja luokkakavereiden reaktio. Aina kun on tapahtumassa jotain jännittävää tai hauskaa, niin silloin hän haroo sormillaan nenäänsä ja ylähuulta. Tämä ele näyttää todella koomisen hassulta ja senkin vuoksi joskus koulussa Johanna kutsutaan CP:ksi, onneksi ei kovin usein.

Tsulla laittaa innoissaan musiikkikalikan musiikkisoittimeen ja väentää volyymin kaakkoon ja nojautuu mukavalla pedagogin tuolissa taakse päin siinä toivossa, että pian kuulisi jotain ihmeen kaunista gospelia.

Heti kun Eetu Maneetti oli maininnut sanan *helvetti*, niin silloin Tsullaa hätkäyttää ja kiireesti pysäyttää musiikkisoittimen, ettei vain tulisi enemmän syntiä ilmoille. Hän kysyy siniset silmät pyöreinä: "Mitäs gospelia se tämä on?" ja katsoo musiikkisoittimen näyttöruutua, jossa on kappaleen nimi. Häntä oikein sätkäyttää niin, että oppilaat alkavat nauraa mahakippurassa samalla, kun näkevät sanan runkku. Tsulla ojentaa tärisevin käsin musiikki-USB-kalikan Johannalle sanoen: "Ensi kerralla minä valitsen musiikin ja tämä saa olla viimeinen kerta, kun minun johtamalla tunnilla soitettiin ruokottomuuksia!"

Onneksi sentään Tsulla on sisimmässään humoristi ja pystyi myöhemmin nauramaan reaktiolleen. Johanna saa myös kiittää onneaan, ettei täällä Hämeessä ole kurituskaappeja.

Poikaystäväkuumeen kourissa oleva Johanna päätti yrittää jollain tavoin hurmata Matin. Hän ei tiedä kuinka hurmataa poika, niinpä jok'ikinen välitunti tuijottaa Mattia ja kyörää tämän perässä. Usein Matti ja Monni oleskelevat koulun taukokuoneella, joka sijaitsee yläasteen kellarissa väestösuojantiloissa.

Tunneilla tuijotus ei onnistu koska Matin niin kutsuttu oppilasboksi on luokkahuoneen takaseinää vasten ja Johannan pulpetti on luokan edessä ikkunaan päin. Ikkunasta näkee koulun keskimmäisen siivekkeen. Siivekkeiden välissä on nurmikko sekä pari kituliasta lyhytkasvuista puuta.

Johannan vieruskaveri on ruipelomainen Joanna Jukkela, joka istuu vasemmalla puolella, jonka pulpetti on suurelle valkotaululle päin.

Valkotaulun oikealla puolella on suuri kuvaruutu, jossa pedagogi usein näyttää opetusvideoita.

Vasemmalla puolella on koulun sisäpuhelin, josta menee suorayhteys koulunkansliaan. Sisäpuhelimien yläpuolella on kaiutin keskusradiota sekä videoruutua varten.

Sisäpuhelimien ja ikkunarivistön välissä on seinähylykkö, jonka alapuolella on lukittu seinäkaappi.

Siellä on muun muassa elektroninen mikroskooppi, jota käytetään usein biologian tunnilla. Biologia on Ilkka Pikisen suuri kiinnostuksen aihe.

Kaapissa on myös DVD-laite, jota harvoin käytetään, sillä suuri kuvaruutu on kytketty nettiin, josta saa opetusvideot nopeammin käyttöön kuin aataminaikaisella DVD-laitteella.

Luokkahuoneen perällä on Matin ja Monnin oppilasboksit, jotka ovat eräänlaiset tietokoneistetut kirjoituspöydät lukulamppuineen. Olisi tarkoitus, että kaikki spesiaaliskoulun oppilaat saisivat sellaiset, mutta Forssan kaupungilla ei ole siihen vara. Kaupungilla ei ole myöskään vara hankkia kaikille oppilaille henkilökohtaista tietokonetta. He saavat tyytyä pelkkiin luku-, kirjoitus- ja laskulaitteisiin. Matti ja Monni saivat oppilasboksit koska varsinkin Monnilla on dysleksia eli opiskelutietokone helpottaa hänen opiskeluansa.

Välitunneilla Johanna alituisen kyörää Matin perässä. Heti kun tämä pysähtyy, niin silloin Johanna yrittää väkisin halata mutta Matti työntää hänet sivuun ja menee kaverinsa kanssa taukokuoneelle.

Vaikka Johanna on kiihottavan kaunis, niin silti Matti on päättänyt olla uskollinen Päivilleen.

Välillä Monni yrittää selittää Johannalle, ettei Matti ole kiinnostunut mutta se menee kuuroille korville.

Jostain syystä Johanna on kiihottunut juuri Matista, vaikka sisimmässään hän on ikuisesti ihastunut Ninoon, molempiin Ninoihin. Viipurissa käydessään hän ei uskalla edes istua, saati sitten halata herra Järvi-merkkiä. Kaikkein vähiten ottaa yhteyttä herra Backmaniin mutta koulussa hän on vauhkootunut lemmen puutteesta ja väkisin halaa luokkakaveriaan koska tämä on luokkakavereista komein ja ulkonäöltään lähinnä normaalirajoitteista. Luokassa käy myös neljä muuta poikaa, joista yksi on luurankomaisen laiha hongankolistaja Christian Uridium, jota kohtaa Johanna ei tunne yhtään lemmentunteita ja itse mielessään kutsuu tursakkeiksi. Christianilla on karjalaiset juuret ja joskus saattaa sanoa muutaman sanan karjalaa.

Johanna kutsuu itse mielessään emätursakkeeksi luokkakaveri Timo Markus Temapoeg, joka on oikea läski ja on lähtöisin Viirasta mutta osaa sujuvaa suomea, jopa Hämeen murretta. Kolmas Johannan kutsuma tursake on Maunu Kallela, jolla on lättänä ruskeapikkukiharainen kampa. Maunulla on paha epilepsia ja usein saa kohtauksia. Tämä on ensimmäinen kerta, kun Johanna näkee epilepsia-kohtauksen. Juuri epilepsia pitää Johannan lemmentunteet loitolla, kun saattaa kaatua hänen päällensä. Johanna toivoo ainoastaan normaalirajoitteisten jätkien kaatuilevan hänen päällensä ja tällä hetkellä tämä on Matti Pekkanen. Muuten Maunu on rauhallinen ja asiallinen mutta monesti hyvin väsynyt, sillä kohtaukset vievät voimia.

Lukemattomia kertoja Matti ja Monni ovat saaneet selittää Johannalle, ettei tämä ole kiinnostunut hänestä mutta turhaan. Tämän kuultua Johanna tuntee piston sydämessään ja häneltä meinaa päästä itku, vaikkei edes tunne tätä tuuheakiharatuksista poikaa. Hän tuntee vain pintapuolisin, että Matti pelaa rugbyä jossain rugbyjoukkueessa. On kai hän maininnut joukkueen nimen mutta se ei ole jäänyt Johannan mieleen, kun ei ole kiinnostunut urheilusta. Johannan mieleen on senkin edestä jäänyt Matin kotiosoite Kaaliperhosentie 21, joka sijaitsee Lexuksen kaupunginosassa. Lähellä Matin kotia on Highmanin mekaaninen versta. Alueen itäpuolella asuu Monni Lehmus pienessä rivitalonpötkässä yksinhuoltaja isän kanssa.

Johanna on jo lukemattomia kertoja käynyt potkulaudallaan Lexuksessa asti, jonne on melkoinen matka. Lyhin reitti menee Eurolan läpi mutta helpoin reitti menee pyörätietä, joka menee valtatie kakkosen vartta.

Johanna löysi loppujen lopulta Matin osoitteen, valkotiilinen omakotitalo. Hän ei uskalla soittaa ovikelloa. Kaaliperhoskadun eteläpuolella on pyörätie Tammenterhonpolku, joka menee valtatie kakkosen ylikulkusillalle ja jatkuu Hilloon.

Johanna tapaa säännöllisesti ihaili myös Nino Backmanin osoitetietoja Eniron sivulla, muttei uskalla ottaa yhteyttä, vaikka silloin Lappeenrannassa asuessa oli useasti soittanut tälle mutta silloinhan hän ei tiennyt rakkaudesta mitään eikä tiennyt mitä on ihastus. Kyllä hän suurin piirtein tiesi, että ukko ja akka ovat naimisissa ja hankkivat lapsia, muttei vielä osannut mukautua Ninon akan rooliin. Silloin hänelle oli itsestään selvää, että jokaiselle aikuiselle ihmiselle siunautuisi automaattisesti kumppani. Tokkopa hänelle vielääkään on täysin valjennut, että mitä on rakkaus, kuka keksi rakkauden ja kuinka luodaan parisuhde ja mitä sitten. Juuri sen tähden hän epätoivoisesti yrittää väkisin halata Mattia eikä osaa aavistaakaan, että tällä tavoin on itselleen luomassa halirumbaa. Rumbia Johannalla riittää kuin muille jakaa.

Heti kun Johanna kuulee esimerkiksi radiosta Nino nimen, niin silloin sydän hyppää kurkussa asti, kun ajatukset menevät herkku-Backmaniin ja Järvimerkkiin. Viimeksi mainittua hän tapaa pikkusiskon kanssa kutsua suursikarinpolttajaksi, kun eivät kykene lausua tämän oikeaa nimeä.

Paikallisen EBU Radio Three Townin nuortenohjelmien juontaja sattuu olemaan Nino Hyrsky, joka pistää Johannan sydämen kummasti pompottamaan ja alkaa kuvitella millainen härmän karju mahtaa olla äänessä. Netistä ei löydy nuortenohjelman juontajan kuvaa, niinpä hän on itse mielessään kuvitellut Nino Hyrskyn olevan Järvimerkin näköinen koska usein Nino Hyrsky tekee nuortenohjelmia Viipurista, josta on tullut nuorekas kulttuurikaupunki.

Viipuriin on vastikään valmistunut jopa maanalainen rautatie, jolla pääsee lähes jokaiseen lähiöön, myös Kirstulaan. Jopa Kirstulan nimestä Johanna saa assosiaatioita Nino kakkoseen.

Lähes päivittäin koulupäivän päätteeksi oppilaskaappien luona Johanna antaa pakkohalauksen Matille, jolloin tämä rimpuilee itsensä irti blondin syleilystä koska tämä ei osaa halata oikeaoppisesti; poski poskea vasten eikä muutenkaan haluaisi halata luokan hullua blondia, joksi hän ja Monni ovat alkaneet kutsua neiti Kivistä. Käytöksellään Johanna hankkii itselleen kyseenalaisen maineen. Pakkohalaukset ovat harmillisia hänelle itselleen koska ne erotisoivat kaikenlaiset halaukset niin, ettei edes sukulaisia kykene halaamaan. Jo ennestään hänellä on halausujous, joka nyt entisestään eskaloituu. Monesti Hissu-mummo on päivitellyt miniälleen, että on harmi, kun Johanna ei suostu halattavaksi.

Anna ja Antti eivät tiedä, että koulussa tyttö väkisin haluaa luokkakaveriaan. Se on erittäin kummallista, kun tämä ei suostu halaamaan kotiväkeä mutta vieraita poikia yrittää väkisin halata. Tätä Anna ja Antti eivät tiedä. Jos tietäisivät, niin ehkä he vielä voisivat opastaa tyttärtään, että milloin tulee halata ja ketä halata. Tytär ei puhu kotona kouluasioista. Onneksi myös toisin päin, koulussakaan hän ei höpise kotiasioista ja se on hyvä juttu. Anna ja Antti pelkäävät turhaan, että tyttö höpöttäisi kotiasioista koulussa niin, että pian koko kaupunki tietäisi heidän asiointansa. Sen sijaan tyttö on alkanut väkijäisesti halata luokkakaveriaan. Jos Johanna osaisi aavistaa mitä tuleman pitää, niin hän jättäisi Matin rauhaan ja kaikessa rauhassa katselisi normaaliluokkien normaalirajoitteisia jätkiä. .

Matti sopi Monnin kanssa, että tämä voisi näytellä rakastunutta ja houkutelaa blondin mielenkiinnon pois hänestä. Tästä tuli todella vaikea operaatio, sillä blondi vaan itsepäisesti yrittää hurmata Mattia.

Jotenkin Johanna on poissa tolaltaan eikä tiedä mitä on tekemässä; hän vaan hössöttää oman pään mukaan, että olisi kiva, jos Matista tulisi poikaystävä eikä mitenkään noteeraa, että pojalla on jo tyttöystävä eli tämä on jo päivitetty Päivilleen.

Tämä on todella omituista, sillä Kuopiossahan hän ei mitenkään puuttunut Timon ja Jonnan suhteeseen, vaikka piti kovasti Timon ulkonäöstä mutta minkä ihmeen takia nyt hän väkisin yrittää tunkeutua Matin elämään, kuten hän tulee muutaman vuoden kuluttua itse mielessään pohtimaan mutta eipä mennä asioiden edelle. Hänen tulisi jo nyt järkiintyä ja katsella poikia sillä silmällä. Niitähän riittää, vaikka toisille jakaa. Serkkujen luokalla muuan Jesse Eskelinen silloin tällöin katsoo ihailevasti Johannaa, kun tämä hiippailee kolmannen siivekkeen nurkissa tähyillen serkkujaan.

Koko yläasteenrakennus on täynnä upeita jätkiä mutta Johanna ei heitä noteeraa eikä uskalla lähestyä mutta minkä ihmeen vuoksi sitten uskaltaa lähestyä varattua jätkeä? Ilmeisesti Johanna on itse mielessään pohtinut rakkausrintamaa niin paljon, että on mennyt ihan sekaisin päästään.

Muuten Johanna on hyvin järkevä ja älykäs tyttö.

Kun Monni yrittää flirttailla Johannalle, niin silloin tämä sanoo tismalleen kuten Matti, että hänellä on jo tyttöystävä, vaikkei se pidä paikkaansa. Monni jopa heiluttelee kondomeja Johannan edessä, jotta tämä kiihottuisi hänestä mutta turhaan. Blondi on niin toivottoman itsepäinen, kuten Monni itse mielessään ajattelee. Monesti Monni Lehmus yrittää houkuttaa Johannaa yläasterakennuksen ensimmäisen siivekkeen toiseen kerrokseen, jossa on rauhallinen vessa: "Tuu kimma vessaan!" johon Johanna: "Ei pissitä!" johon Monni: "No varmasti sua nussittaa!" ja naurahtaa kilkattavalla äänellä. Hänellä on tapana nauraessaan vetää kämmenet kasvojen yli.

Kotona Johanna tapaa kirjoittelee kirjoituslaitteisiinsa kertomuksia maatalouskurssista, jossa akka etsii ukkoja. Kaikki mitä koulussa tapahtuu, päättyy kertomuksiin. Viimeisimpiä kertomuksia hän ei esittelen vanhemmilleen, ettei totuus paljastuisi.

Johannalle olisi hyvät neuvot tarpeen mutta kuinka ihmeessä sellaisia saisi, kun isä ja äiti eivät tiedä hänen pelleilyistänsä poikien kanssa sekä väkisin halaamisesta.

Johanna on onnistunut luomaan itselleen kaksoiselämän; koulussa hän höpöttää turhia sekä flirttailee Matille, kun taas kotona on asiallisempi. Silloin tällöin hän kyselee vanhemmiltaan, että kuinka saada ukon, johon isä ja äiti vastaavat, että ukko tulee, jos on tulevinaan.

Hän ujostelee sanoja kuten poika, tyttö ja rakkaus. Tämäkin sanaujous on tarttunut pikkusiskoon niin, että hänkin tapaa kutsua poikia jätkiksi ja tyttöjä pimuiksi. Joskus Jaana-Mari kutsuu poikia polkiksi. Serkkuja siskokset kutsuvat jehuiksi. Janettea he kutsuvat teltanpystyttäjäksi sekä toisten pimuksi. Mishaa he kutsuvat jakkaraksi sekä toisen jätkäksi. Kaarlon ja Fridan lapsia he kutsuvat vain jehuiksi tai Kaarlon pimuksi ja jätkäksi. Pikku Jeesusta he kutsuvat ipanaksi.

Myös Monni yrittää selittää Johannalle, että Matti on varattu toiselle mutta se menee kuuroille korville. Johanna kirjoittelee lukemattomia paperirakkauskirjeitä Matille, joihin piirtelee useita punaisia sydämiä. Osa kirjeistä Matti heittää roskeen ja osan hän antaa Monnille, jotta tämä voisi niistä kirjoitella novelleja. Se on hyväksi dyslektikolle.

Koulussa flirttailu vaikeuttaa Johannan silmälasirumbaa koska rilleistä hänelle tulee assosiaatioita flirttailuihin. pakkohalauksiin sekä pelleilyihin.

Viimeinen februaari lauantaiaamu vuonna 2986 Antti laittaa television päälle.

Kivisillä on tapana katsoa kansallista EBU TV1 kanavaa lauantaiaamupäivisin, koska silloin on Kainuun kielistä ohjelmaa, joka alkaa lastenohjelmilla ja sitten on ajankohtaislähetys Ykköskanavan viikkokatsaus. Sitten on joku kriitikoiden ylistämä kainuulainen elokuva. Huonoin Kivisten näkemä elokuva on *Sudenvuosi*, jossa juopotellaan ja kiroillaan.

Tänään Kainuun kieliset ohjelmat on peruttu ylimääräisen uutislähetysten takia; Euroopan liittovaltion pääministeri Uno Cactus on murhattu myöhään eilisiltana keskellä Brysseliä, kun tämä oli tulossa vaimonsa kanssa elokuvista. Poliisi möhli niin, että murhaaja sai etumatkan eikä joutunut kiinni. Muutaman viikon kuluttua pidätettiin sekakäyttäjää Cristoffer Peterson, jonka Unon vaimo Elisa tunnisti murhaajaksi. Hän on lähin silminnäkijä mutta puolen vuoden kuluttua spurgu päästettiin vapaalle jalalle, kun murha-asetta ei löytynyt eli ei ollut näyttöä syyllisyydestä. Tätä moni eurooppalainen ihmettelee, kun Elisa oli varma Christofferin syyllisyydestä.

Koko lauantain television jokaisella kanavalla vatuloitiin pääministerimurhaa. Antti tuhahti, että joutikin päästää ilmat ulos siitä koukkunokkaisesta ukon kyrvästä. Vaimo toppuutteli, ettei käyttäisi tuollaista kielenkäyttöä koska tiedustelupalvelu saattaa jotenkin kuulla kriittiset puheet mobiililaitteiden kautta, jolloin saattaisi alkaa hirveät kuulustelurumbat.

Anttia sekä monia muitakin eurooppalaisia on silloin tällöin ärsyttänyt pääministerin sosialisointi suunnitelmat, sillä Uno Cactus edusti yhteiseurooppalaista vasemmistopuolue *The Leftiä*.

Murha tapahtui Tunnelstreetillä, joka myöhemmin nimettiin pääministerin muistoksi Uno Cactus Streetiksi. Muissakin vasemmistolaiskaupungeissa nimettiin joku katu Unon mukaan.

Forssa on tätä nykyään vahvasti vasemmistolainen kaupunki juuri Brandcarin sekä muiden teollisuuslaitosten takia. Täällä Koulukatu nimettiin Uno Cactuksen kaduksi. Katu sijaitsee Forssan uudessa keskustassa Loimijoen itäpuolella. Länsipuolella on Vanha Forssa.

Koulukatu eli nykyinen Uno Cactuksen katu sijaitsee kauppakeskus Öhmanin pohjoispuolella.

Kauppakeskuksen eteläpuolella on Makasiinikatu. Länsipuolella on bulevardimainen Jätkänkatu.

Uno Cactuksen katu on Pimunkadun ja Loimijoen välissä eli poikittaiskatu. Pimunkatu kulkee pohjois-eteläsuuntaisesti, kuten Jätkänkatukin. Pimunkadulle on kasaantunut keskustan läpikulkuliikenne. Uno Cactuksen kadun katkaisee rappuset niin, ettei katua voi ajaa autolla päästä päähän sekä lähellä Loimijokea on kapeikko, jonka molemmilla puolilla on kaupungin vanhimmat talot, joita kutsutaan Nordkappiksi.

Sunnuntai-iltapäivällä Johanna kävi pikkusiskonsa ja äitinsä kanssa kävivät elokuvissa katsomassa keilaleffa Jazzy nelosen, jossa amerikkalainen mestarikeilaaja Bobby Brickhill ottelee afrikkalaiskeilaaja Abdullah Ali Hassania vastaan viimeksi mainitun kotiradalla, pienessä afrikkalaisessa teollisuuskaupungissa. Aluksi näytti siltä, että Bobby häviäisi ottelun liiallisen stressaamisen ja kiroilun takia, kunnes keilakahvilaan saapuu Bobbyn vaaleatukkainen vaimo, joka alkaa rallatella onnensävelmää. Sitten peli alkaa pelittää ja Bobby saa kokonaisen sarjan täyskaatoja niin, että saa koko ajan tehdä vaimolleen sekä kanssapelaajalleen yläfemmoja. Lopuksi Bobby voittaa keilailun maailman mestaruuden vierasradalla.

Johannasta leffa on erittäin hauska ja saattaisi alkaa keilaamaan, muttei ole kiva mennä yksin Forssan keilahallille, joka on urheilu- ja uimahallin kellarissa. Yhden kerran hän on käynyt koulun kanssa kokeilemassa keilaamista ja se vaikutti ihan kivalta. Jos Johanna käyttäisi arkijärkeä, niin hän voisi yrittää houkutella luokkakavereita keilahallille. Ehkä keilailun avulla hurmaisikin Matin niin, että tämä päivittäisi Päivinsä minuun, kuten Johanna tapaa itsemielessään pohtia. Eihän ujotyttö kykene niin ajattelemaan, kuten hän itse asiaa vatuloi. Johanna Kivisellä on paljon hienoja ajatuksia, kunhan vaan hän uskaltaisi toteuttaa. Jos hän olisi rohkeampi ja oma-aloitteisempi, niin kuka ties olisi jo etäsuhteessa Nino Backmanin kanssa ja olisi jo junalla käynyt Lappeenrannassa lempimässä.

Anna ja Jaana-Mari eivät ole kiinnostuneita keilailusta koska he kuvittelevat, että painava pallo saattaisi pudota varpaille sekä kuinka kummassa keilat saataisiin kaadettua ja entä sitten? Sittenhän peli jatkuu loputtomiin, kuten Anna tapaa usein pohtia samalla kun katsoo television urheilu-uutisista keilakilpailuja. Kaikkein vähiten Anna ja Antti ymmärtävät jalkapalloa sekä rugbyä; todella lapsellista juosta yhden hassun pallon perässä.

Kesällä Kiviset menivät Vattulaan sukuloimaan. Tällä kertaa he menivät Kolin kautta koska siellä ei vielä ole tullut käytyä. Ainoastaan Anna ja Antti ovat käyneet Kolilla nuorena parina.

Kolilla on tätä nykyään suuri luontohuvipuisto *Great Adventure Park*. Siellä voi turvallisesti vaeltaa metsässä ja välillä pelata suopotkupalloa ja sitten mennä savusaunaan ottamaan kunnon löylyt ja pulahduttaa keinotekoiseen lampeen uimaan. Luontohuvipuisto on eräänlainen vastapaino tietoyhteiskunnalle. Sielläkään ei täysin pääse pakoon tietotekniikasta. Navigaattorien avulla voi löytää harvinaisia ja uhanalaisia kasveja.

Anna löysi kauniita keltaisia kukkia eikä malttanut olla poimimatta, vaikka se on kielletty. Hän piilotti kukkakimpun povitaskuunsa ja päätti antaa ne äidilleen.

Kiviset olivat luontohuvipuistossa jonkin aikaa ja sitten söivät maukkaan Falafel -aterian lounasravintola Restaurant Kolissa, joka on puiston portilla. Sitten he lähtivät ajamaan kohti Vattulaa, jonne ei enää ollut pitkästi. He ajoivat Vattulaan kaakosta pikkuteitä pitkin Laidunhiman pitäjän läpi. Kun he näkivät Läskijärven, niin silloin muistui mieleen kesäloma 2981, jolloin suonsilmäke imaisi teltan päivineen. Yhä Anna näkee painajaisia tästä järkyttävästä leiripaikasta.

Ensimmäisenä he menivät Elisabethin luokse, kun tämä odottaa innolla ja seuraa heidän liikkeitänsä navigaattorilta. Hän ihmetteli, että mitä ihmettä he jäivät nuohoamaan Kolille. Anna ojensi äidilleen kukkakimpun ja sanoi: "No, tämmösiä nuohottiin Kolilla!" Elisabeth otti kukkaset vastaan eikä osaa aavistaakaan, että tytär oli poiminut salaa. Tietenkään Anna ei kerro laestadiolaiselle äidilleen, että kukat ovat kuumia. Hän suositteli äidilleen, että tämä voisi joku päivä mennä bussilla Kolille, sillä Vattulan Asiakastorilta menee usein busseja kyseiseen luontohuvipuistoon. Elisabeth naurahti: "Mitä tämmönen vanaha akka nyt huvipuistossa tekisi, pelekkää herrojen kotkotuksia!" johon Anna naurahti: "Ei se oo mikään kotkotus vaan hieno luontopuisto." johon Elisabeth tuhahti: "En oikein tiitä, jos sinne uskaltais mennä, entäs jos sinne kuolis..." Anna sanoi: "Elä puhu tollasia, ei koskaan voi tietää, kuka kuolee milloinkin."

Elisabethin luota Kiviset menivät Eekan luokse, joka tätä nykyään asuu pienessä yksiössä Peurasuon kaupunginosassa Sepänkadulla niin kutsutussa *Elli-talossa*. Talon ensimmäinen asukas oli kaupungin perustajan pojan kaveri. Eekan ovea vastapäätä asui Elli Yrjölä pienessä kaksiossa. Sepänkatu on lyhyt kadun pätkä Nurkkakadun ja Peurasuonkadun välissä.

Tässä hiljattain Eeka otti avioeron koska Anne oli alkanut käydä vieraisissa ja kaiken kukkuraksi anopista on tullut sietämätön räkyttäjä. Hän ei saanut hetkeäkään levähtää kovan työpäivän jälkeen, kun anoppi oli pyytämässä häntä Pokemonkuskiksi, jotta itse voisi etsiä Pokemon-hahmoja. Yhä tämä ikivanha pelikotkotus on olemassa. Lisäksi junahullu Liebling vaati usein Eekaa lähteä Vattulan tai Kajaanin matkakeskuksille syömään irtosalaattia, eikä ottanut kuuleviin korviinsa, kun Eeka sanoi, ettei oikein jaksaa työpäivän päätteeksi ajaa Kajaaniin asti, jolloin Liebling alkoi verrata joihinkin muihin miehiin, jotka mukisematta lähtivät sinne tänne ja kauemmaksi. Lieblingin mielestä Eekan työväsytys on vain pelkkää ininää. Lopulta Eeka kyllästyi tähän ainaiseen simputukseen ja otti avioeron. Viimeinen pisara oli vaimon uskottomuus.

Avioerossa Eeka joutui jättää vaimolle ja anopilleen hienon omakotitalon, kun ei jaksanut alkaa kärejömään. Todennäköisesti olisi hävinnyt ja joutunut maksamaan ex-vaimon oikeudenkäyntikulut. Lohtuna on sentään, että lapset saavat asua hienossa isän rakentamassa omakotitalossa. Viikonloppuisin hän hakee lapset, joka on heistä oikea juhlahetki, kun isä asuu kävelymatkan päässä keskustasta. Äidin luota on lyhyt matka Ylikylän kauppakeskukselle, jossa on enemmän kauppoja mutta aina keskusta on keskusta. Lisäksi isän lähetyvillä on hauska tiedekeskus V3.

Eeka joutuu maksaa elatusmaksuja kaikista kolmesta lapsesta, kunnes he täyttävät 18 vuotta. Sukulaiset tuntevat sääliä Eekaa kohtaan mutta kuitenkin heistä on parempi, että tämä otti eron, jotta pystyisi rentoutumaan kaikessa rauhassa. Avioliiton viimeisinä vuosina Eeka oli saanut useita ihottumia, joka johtui stressistä. Ihottumat katsovat heti eron jälkeen. Eeka päätti kuitenkin pitää kaverilliset välit ex-vaimoonsa, sillä heillähän on yhteisiä lapsia. He päättivät pysyä jopa Facebook kavereina, vaikka akka silloin tällöin kuvittelee Eekan käyttävän hänen tekemisiään.

Vattulassa Kiviset olivat tavalliseen tapaan noin viikon, jotta ehtisivät käydä kaikkien sukulaisten luona. He leiriytyivät Camping Ratasmyllyn leirintäalueelle, joka on keskustan pohjoispuolella. Leirintäalueen eteläpuolella on Vattulan Työväenpuisto, jonka eteläpuolelta on junaratasilta. Junaradan toisella puolella on uima- ja urheiluhalli Puroylänne Areena sekä keskustan pohjoiset korttelit.

Syksyllä Johanna aloitti rippikoulun. Kuten saattaa arvata, samassa rippikouluryhmässä Matin kanssa. Muut luokkakaverit olivat käyneet rippikoulun vuosi sitten. Silloin vielä Johannaa ei rippikoulu kiinnostanut, kun mieluummin haluaa iltaisin olla kotona. Hän ei ole kovin sosiaalinen mutta silti haaveilee poikaystävästä, joka tällä hetkellä tulisi olla nimenomaan Matti Pekkanen. Kumma, kun pedagogit eivät mitenkään puutu Johannan pakkohalauksiin sekä Matti-fanitukseen. Kyllä he ovat sen huomanneet sekä aivan varmasti Matti on siitä inissyt pedagogille, mutta Ilkka ja Ulrika ovat aivan liian saamattoman ylikilttejä, varsinkin Johannalle he tapaavat lässyttää.

Kotona Johanna tapaa piirrellä huopahattupäisiä tikku-ukkoja piirustuslaitteellaan sekä sepittää kertomuksia maamieskurssin ukosta ja akasta punakuoriseen kirjoituslaitteeseensa.

Alkusyksystä pedagogi Ilkka Pikinen rohkaisi Johannaa aloittaa rippikoulussa ja sanoi, että nyt olisi helpompi, kun siellä käy luokkakaveri. Johanna ei näe Mattia ainoastaan luokkakaverina vaan myös ukkokandidaattina. Kotona, kun hän oli kysynyt vanhemmiltaan, että kannattaisiko mennä rippikouluun, niin silloin äiti rohkaisi tytärtään, että totta kai kannattaa mennä, jotta saisit ukon otto luvan. Silloin Johannan mieleen tuli jälleen Matti Pekkanen, muttei tietenkään sanonut ääneen, että on onnettomasti ihastunut tai paremminkin ihastuttanut itsensä luokkakaveriinsa.

Ensi vuonna Monni menee rippileirille. Leiri on Johannalle vierasta koska siellä yövytään. Hän ei vielä osaa olla pois kotoa yön yli ja syynä on silmälasirumba, kun ei osaa olla rillit päässä nukkumaan mennessä. Vuosikymmenen alussa äiti oli ehdottanut hänelle lastenkesäleiriä mutta siitä ei tullut mitään. Silloin Kiviset asuivat vielä Lappeenrannassa, jossa olisi todella hienoja lastenkesäleiripaikkoja Saimaan rannalla. Ehkä Johanna olisi voinut mennä Ninon kanssa leirille mutta, kun oli ja on yhä saamaton, niin minkä teet.

Johannan ja Matin rippikoulu on Lexuksen kirkossa, joka sijaitsee melkein vastapäätä lähiön ostokeskusta. Lexuksen kirkko sen vuoksi, kun Matti asuu kyseisessä kaupunginosassa ja tämä sattuu olemaan Johannan luokkakaveri.

Vaikka silloin tällöin viikonloppuisin sekä vapaa päivisin Johanna tapaa käydä potkulaudallaan Matin kotikulmilla jammailemassa, niin silti isä tai äiti kyyditsevät hänet rippikouluun.

Anna ja Antti eivät tiedä, että tytär tapaa potkutella luokkakaverinsa kotikulmille mutta kuitenkin tietävät, että tämä on alkanut tehdä potkulauta lenkkejä Lexuksessa asti. Sen hän on itse kertonut isälle ja äidille leuhkimismielessä, jotta saisi sisukkaan pimun maineen. Monesti äiti on vitsailnut, että mikähän mahtaa tytärtä vetää Lexukseen, ei kai vain joku jätkä, kuten Anna tapaa ääneen pohtia. Silloin Johanna punastuu ja änkyttää, ettei tietenkään ole mikään pässi.

Anna ja Antti kyyditsevät tyttärensä rippikouluun senkin vuoksi, ettei tämän tarvitse potkutella Eurolan läpi tai sen ohi, jossa asuu paljon syrjäytyneitä ilmastopakolaisnuorisoa.

Rippipappi Leila Solmu kertoi, että silloin kun hän itse kävi rippikoulua, niin silloin hän oli melkoinen huvilivittö. Kerran hän oli laittanut alttarin suureen kuvaruutuun pyörimään pornoleffan ja juonut kirkkoviiniä saarnastuoliin piiloutuneena ja sitten päästänyt hirveän röyhtäisyn. Tämän vuoksi pikku Leila joutui kurituskaappiin, sillä tämä tapahtui Pohjois-Savossa Vieremän kirkossa.

Sitten hän järkiintyi ja alkoi lukea papiksi. Nyt hän on erittäin humoristinen kansanomainen pastori. Tietenkin vanhoilliset papit paheksuvat Leilan rahvaanomaisuutta, mutteivat mahda mitään, kun muuten pastori Solmu hoitaa papin tehtävät kunnialla. Kaiken tämän Leila Solmu kertoi rippikoululaisille, jotta hekin jättäisivät joutavuudet pois.

Johannalle muistui mieleen, että hänkin on ollut savolaisessa kurituskaapissa ja ehkä hänestäkin tulisi pappi ja maisteli sanoja; pastori Johanna Kivinen ja kirkkorouva Johanna, eipä hassumpaa, ajatteli hän. Johanna tunsu itsetunnon kohoavan. Hän muisti joskus äidin sanoneen, että Vattulan mummon mielestä hänen kannattaisi lukea papiksi. Johannastakin ideassa olisi munaa mutta huonona puolena on, että silloin joutuu käymään paljon kouluja. Uskoa Johannalla ainakin riittää, sillä hän uskoo luojaan niin paljon, ettei käydä paholaisia tarkoittavia kirosanoja. Tällä hetkellä hän kiroillessa käyttää sanoja kakat ja paskat. Tämä ärsyttää tietenkin vanhempia mutta pääasialhan on, ettei tyttö ole alkanut hokemaan vittua, ei ainakaan vielä. Nuorimmainen senkin edestä päryyttelee perkelettä ja saatanaa niin, että Johannaa hirvittää koska tietää sanojen viittaavan sielunvihollisiin. Joskus Johanna tapaa hokea persun persettä, kun jokin asia epäonnistuu.

Rippikouluryhmässä suurin osa on poikia, jotka tapaavat usein flirttailla Johannalle, kun tämä on hyvin kaunis tyttö. Johanna ei ole kiinnostunut koska haluaa näyttää Matille, kun haluaa näyttää olevansa uskollinen tälle mutta aivan turhaan, sillä Mattikin haluaa olla uskollinen Päivilleen.

Tämä on todella harmillista, sillä nyt Johannalla olisi mahdollisuus saada poikaystävä mutta onneton rakastuminen Mattiin estää häntä rakastumasta muihin. Jotenkin Johannan tunteet ovat lukossa eikä osaa ajatella, että kannattaisi tutustua muihin rippikoululaisiin, ehkä se voisi avata Matinkin silmät, jos Johanna alkaisi halaila toisia jätkeä. Kyllä Johanna on huomannut rippikoulun komeat eurokarjut, jotka tapaavat usein rippikoulutunnin jälkeen häntä piirittää, kun hän on odottamassa äitiään kirkon käännytyspaikalla. Usean vuoden kuluttua Johanna tulee hiffaamaan, että rippikoulussa hänellä olisi ollut mahtava tilaisuus saada ikioma Härmän karju. Harmi kun ei juuri nyt lukuvuonna 2986–2987 hän ei kyennyt käyttämään tilaisuuttaan hyväksi.

Kun äiti vihdoin ja viimein saapuu kirkon käännytyspaikalle, niin silloin Johanna kiireesti livahtaa autoon ja alkaa pillittää: "Nuo jätkät häiritsee mua!", johon Anna sähkötupakka suupielessä: "Semmosia ne poitsut ovat!". Häntä huvittaa, kun tytär alkaa pillittää poikien piirittämisestä. Toisinaan kotona hän tapaa kysellä, että kuinka saada ukko. Anna ja Anttia mietityttää, että mahtaakohan tyttö olla hetero, ehkä tässä on lesbon kujeita heti, kun alkaa heti pillittää, kun komeat nuoret jätkät piirittävät. Samaa Johanna itsekin usein miettii muutaman vuoden kuluttua, että miltä Matista ja Monnista tuntui, kun hän itsepäisesti kyöräsi heidän perässänsä ja väkisin yritti halata. Hyvä kun ei saanut syytettä raiskauksesta, kuten hän ajattelee muutaman vuoden kuluttua.